

Ontwerp-Besluit woon- of verblijfsgebouwen milieubeheer

De Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer maakt bekend dat ten aanzien van het onderstaande ontwerp van een algemene maatregel van bestuur gedurende zes weken na dagtekening van deze Staatscourant opmerkingen te harer kennis kunnen worden gebracht. Adres: Ministerie van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer, Postbus 20951, 2500 EZ 's-Gravenhage.

Besluit van ... Nr. ... houdende regels voor woon- of verblijfsgebouwen

Wij Beatrix, bij de gratie Gods, Koningin der Nederlanden, Prinses van Oranje-Nassau, enz. enz. enz.

Op de voordracht van Onze Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer van ..., nr. MJZ ..., Centrale Directie Juridische Zaken, Afdeling Wetgeving; Gelet op de artikelen 8.40, 8.41 en 8.42 van de Wet milieubeheer, richtlijn nr. 91/689/EEG van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 12 december 1991 betreffende gevaarlijke afvalstoffen (PbEG L 377) en richtlijn nr. 91/271/EEG van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 21 mei 1991 betreffende stedelijk afvalwater (PbEG L 135);

De Raad van State gehoord (advies van ..., nr. ...);

Gezien het nader rapport van Onze Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer van ..., nr. MJZ ..., Centrale Directie Juridische Zaken, Afdeling Wetgeving;

Hebben goedgevonden en verstaan:

Artikel 1

1. In dit besluit en de daarop berustende bepalingen wordt verstaan onder:

- bevoegd gezag: het bestuursorgaan dat bevoegd zou zijn een vergunning te verlenen voor een inrichting als bedoeld in artikel 2;
- vergunning: vergunning krachtens artikel 8.1 van de Wet milieubeheer;
- bijlage: de bij dit besluit behorende bijlage;
- K1-vloeistof: een brandbare vloeistof waarvan het vlampunt gelegen is onder

21°C, bepaald volgens NEN-EN 57, uitgave 1984 en die bij 37,8°C een dampspanning heeft van ten minste 35 kPa en ten hoogste 100 kPa, bepaald volgens NEN 928, uitgave 1970, of een verfproduct waarvan het vlampunt gelegen is onder 21°C, bepaald volgens NEN-EN 5328, uitgave 1972;

e. K2-vloeistof: een brandbare vloeistof waarvan het vlampunt gelegen is op of boven 21°C en onder 55°C, bepaald volgens NEN-EN 57, uitgave 1984, of een verfproduct waarvan het vlampunt gelegen is op of boven 21°C en onder 55°C, bepaald volgens NEN-EN 5328, uitgave 1972.

Artikel 2

1. Dit besluit is van toepassing op inrichtingen waar voorzieningen of installaties aanwezig zijn waardoor de inrichting kan worden aangemerkt als uitsluitend of in hoofdzaak een gebouw voor:

- 1° tijdelijke of permanente bewoning;
- 2° het bieden van dag- of nachtverblijf of het bieden van sociaal maatschappelijke opvang, hulp- of dienstverlening;
- 3° het bieden van opvang, spel of recreatie aan kinderen;
- het leveren van administratieve diensten of producten, anders dan het verkopen of verhuren aan particulieren van roerende zaken, het verrichten van administratieve werkzaamheden of het verrichten van financiële transacties;
- het voorbereiden en het houden van kerkelijke of levensbeschouwelijke bijeenkomsten of lijkplechtigheden;
- het bieden van onderwijs, opleiding, vorming of cursussen;
- het verrichten van medische of paramedische controle, tenzij het uitsluitend of in hoofdzaak betreft een tandartspraktijk waarop het Besluit tandartspraktijken milieubeheer van toepassing is, onderzoek, behandeling, het bieden van verpleging, verzorging of therapie of het afnemen van bloed of plasma;
- het opslaan en uitlenen van hulp- of verzorgingsartikelen ten behoeve van de thuiszorg;
- het opslaan van boeken, documenten, bescheiden of andere informa-

tiedragers en voortbrengsels van kunst, cultuur of wetenschap.

2. Dit besluit is eveneens van toepassing op inrichtingen waarin uitsluitend of in hoofdzaak sprake is van een samenstel van bedrijvigheden als bedoeld in het eerste lid, onder a tot en met g.

3. Indien een gedeelte van een inrichting als bedoeld in het eerste lid is ingericht als tandartspraktijk waarop het Besluit tandartspraktijken milieubeheer van toepassing is, gelden voor dat gedeelte uitsluitend de regels die zijn gesteld bij dat besluit.

Artikel 3

Dit besluit is niet van toepassing indien:

- in de inrichting een of meer stookinstallaties voor verwarming of warmtekrachtopwekking aanwezig zijn met een thermisch vermogen of een gezamenlijk thermisch vermogen van 2500 kW of meer;
- in de inrichting voor de stookinstallaties andere brandstoffen dan aardgas, propaan, butaan of gasolie worden gebruikt;
- de koel- en vriesinstallaties en warmtepompen die in de inrichting aanwezig zijn, een capaciteit van een totale capaciteit hebben van meer dan 200 kg ammoniak of van meer dan 100 kg propaan, butaan of mengsels van propaan en butaan;
- de inrichting beschikt over een capaciteit van meer dan 35m³ voor de opslag van afvalstoffen dan wel meer dan 5m³ voor de opslag van gevaarlijk afvalstoffen, of in de inrichting per jaar meer dan 1000m³ afvalstoffen wordt overgeslagen, voor zover die afvalstoffen van buiten de inrichting afkomstig zijn;
- de inrichting of een onderdeel daarvan is ingericht:
 - voor het verblijven van dieren van anderen dan deegene die de inrichting drijft, op een terrein in de open lucht;
 - als hippisch opleidingscentrum;
 - voor het bedrijfsmatig houden of fokken van dieren;
 - voor het afleveren van brandstoffen voor motorvoertuigen door middel van een pompinstallatie met uitzondering

van het afleveren van vloeibare brandstoffen aan tot de inrichting behorende voertuigen of motorvoertuigen;
5° voor het opslaan van K1- of K2-vloeistoffen in tanks, waarop het Besluit opslaan in ondergrondse tanks niet van toepassing is;
6° als brandweerkazerne;
f. vaklokalen of werkplaatsen niet uitsluitend of in hoofdzaak worden gebruikt voor onderwijs dan wel voor onderhoud, ondersteuning of reparatie van tot de inrichting behorende gebouwen, installaties of toestellen;
g. in de inrichting onderzoek of werkzaamheden worden verricht met genetisch gemodificeerde organismen, als bedoeld in artikel 1, onder f, van het Besluit genetisch gemodificeerde organismen Wet milieugevaarlijke stoffen;
h. de inrichting of een gedeelte daarvan is ingericht als praktijkruimte voor chemisch of biochemisch, natuurkundig, technisch, agrarisch of veterinaire onderwijs waarop de Wet op het wetenschappelijk onderwijs van toepassing is;
i. de inrichting of een gedeelte daarvan is bestemd tot academisch ziekenhuis, als bedoeld in artikel 1.13 van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek, dan wel algemeen of categoriaal ziekenhuis, als bedoeld in artikel 1, eerste lid, onder A, sub 1 en 2, van het Besluit aanwijzing inrichtingen Wet ziekenhuisvoorzieningen, of tot laboratorium;
j. in de inrichting met vuur-, luchtdruk- of gaswapens of met de boog wordt geschoten of met ontvlambare of explosieve voorwerpen wordt geworpen;
k. het totale permanent aanwezige elektromotorische en verbrandingsmotorische vermogen voor reproductieve activiteiten meer bedraagt dan 40 kW.

Artikel 4

1. Degene die de inrichting drijft, leeft de voorschriften na die zijn opgenomen in de bijlage.
2. Indien een voorschrift dat is opgenomen in de bijlage, hoofdstukken 1 tot en met 3, inhoudt dat daarbij aangegeven middelen ter bescherming van het milieu moeten worden toegepast, kan degene die de inrichting drijft, andere middelen toepassen, mits hij, voordat hij die andere middelen toepast, aan het bevoegd gezag aantoont dat met de door hem gekozen middelen een ten minste gelijkwaardige bescherming voor het milieu wordt bereikt.

Artikel 5

1. Het bevoegd gezag kan nadere eisen stellen met betrekking tot:
a. de in de bijlage opgenomen voorschriften ten aanzien van geluid, trilling, energie, afvalstoffen, afvalwater, waterbesparing, lucht en verlichting, voor zover dat in hoofdstuk 4 van die bijlage is aangegeven;
b. het in de bijlage opgenomen voorschrift 3.5.1; de nadere eis kan worden gesteld met betrekking tot de gevolgen van het verkeer van personen of goederen van en naar de inrichting, de aanwezigheid van brandbestrijdingsmiddelen, de veiligheid van toestellen en installaties voor gas of elektriciteit, de veiligheid van de opslag van stoffen, onderzoek naar bodemverontreiniging voor zover dat in hoofdstuk 4 van die bijlage is aangegeven, het gebruik van grondstoffen en emissies naar lucht, water en bodem die niet in de bijlage zijn genoemd, indien dat bijzonder is aangewezen in het belang van de bescherming van het milieu.
2. Degene die de inrichting drijft, leeft de nadere eisen na.
3. Een nadere eis kan worden gewijzigd of ingetrokken indien het belang van de bescherming van het milieu zich daartegen niet verzet.

Artikel 6

1. Degene die een inrichting opricht, meldt dit tevoren aan het bevoegd gezag.
2. De melding geschiedt ten minste vier weken voor het tijdstip waarop de inrichting zal worden opgericht.
3. Het eerste en het tweede lid zijn van overeenkomstige toepassing met betrekking tot het veranderen van een inrichting en het veranderen van de werking daarvan. Deze melding is niet vereist, indien eerder een melding overeenkomstig het bepaalde in dit artikel is gedaan en door dit veranderen geen afwijking ontstaat van de bij die melding verstrekte gegevens.
4. Bij de melding wordt vermeld:
a. het adres van de inrichting;
b. de naam en het adres van degene die de inrichting opricht dan wel verandert of de werking daarvan verandert, en, indien dit iemand anders is, van degene die de inrichting drijft of zal drijven;
c. de aard van de inrichting en de activiteiten of processen in de inrichting;
d. het tijdstip waarop de inrichting of de verandering daarvan in werking zal worden gebracht, dan wel de verande-

ring van de werking daarvan verwezenlijkt zal zijn.

Artikel 7

1. De voorschriften die zijn opgenomen in de bijlage gelden eerst:
a. met ingang van een jaar na het tijdstip waarop dit besluit op de inrichting van toepassing wordt voor een inrichting die op dat tijdstip reeds is opgericht en waarvoor onmiddellijk tevoren een vergunning gold, en
b. met ingang van een jaar na het tijdstip van inwerkingtreding van dit besluit voor een inrichting die op dat tijdstip reeds is opgericht en waarop onmiddellijk tevoren het Besluit woon- of kantoorgebouwen milieubeheer of het Besluit scholen en opleidingsinstellingen milieubeheer van toepassing was.
2. Gedurende het jaar bedoeld in het eerste lid, onder a of b:
a. blijven de voorschriften van toepassing die golden onmiddellijk voorafgaande aan het tijdstip waarop de bepalingen van dit besluit voor die inrichting gaan gelden, en
b. zijn de artikelen 5 en 6, derde en vierde lid van dit besluit van toepassing en is artikel 4, tweede lid, van dit besluit van overeenkomstige toepassing.

Artikel 8

1. De voorschriften van een vergunning blijven gelden als nadere eis, bedoeld in artikel 5, behoudens eerdere wijziging of intrekking van die voorschriften, gedurende drie jaar na het tijdstip waarop de voorschriften opgenomen in de bijlage ingevolge artikel 7, eerste lid, onder a, voor die inrichting gaan gelden, mits het voorschrift betrekking heeft op een onderwerp dat is genoemd in hoofdstuk 4 van de bijlage.
2. De nadere eisen die onmiddellijk voorafgaande aan de inwerkingtreding van dit besluit golden krachtens een besluit genoemd in artikel 7, eerste lid, onder b, blijven gelden als nadere eis, bedoeld in artikel 5, na het tijdstip waarop de voorschriften opgenomen in de bijlage ingevolge artikel 7, eerste lid, onder b, voor die inrichting gaan gelden, mits de nadere eis betrekking heeft op een onderwerp dat is genoemd in hoofdstuk 4 van de bijlage.

Artikel 9

1. Indien, in gevallen waarin artikel 7 niet van toepassing is, op het tijdstip waarop dit besluit in werking treedt, een inrichting reeds is opgericht, meldt degene die de inrichting drijft aan het

bevoegd gezag dat hij de inrichting in werking heeft.

2. De melding geschiedt ten hoogste twaalf weken na het tijdstip waarop dit besluit in werking treedt. De melding geschiedt overeenkomstig artikel 6, vierde lid.

Artikel 10

Het Besluit woon- of kantoorgebouwen milieubeheer en het Besluit scholen en opleidingsinstituten milieubeheer worden ingetrokken.

Artikel 11

Dit besluit treedt in werking met ingang van de eerste dag van de vierde kalendermaand na de datum van uitgifte van het Staatsblad waarin het wordt geplaatst.

Artikel 12

Dit besluit wordt aangehaald als: Besluit woon- of verblijfsgebouwen milieubeheer.

Lasten en bevelen dat dit besluit met de daarbij behorende nota van toelichting in het Staatsblad zal worden geplaatst.

Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer,

Nota van toelichting

1. Algemene toelichting

1.1. Terugblik en ontwikkelingen ten aanzien van de milieuregelgeving voor inrichtingen

1.1.1. Van vergunningen naar algemene regels

Medio jaren tachtig is begonnen met het opstellen van algemene regels voor bedrijven in het kader van de toenmalige dereguleringsoperatie 'Actieprogramma Deregulering Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer'. Deze operatie is erop gericht de vergunningplicht – toen nog op basis van de Hinderwet – te vervangen door een stelsel van algemene regels of standaardvoorschriften. De algemene opvatting was dat voor bepaalde categorieën van bedrijven een stelsel van algemene regels voor bedrijven en de uitvoerende overheidsinstanties efficiënter was dan het relatief dure vergunningenstelsel. Met algemene regels kon de regulering van de milieuaspecten van veel bedrijven gestalte krijgen en kon de achter-

stand in de vergunningverlening binnen een korte tijd snel worden geëlimineerd. Inmiddels zijn 25 algemene maatregelen van bestuur met algemene regels voor inrichtingen in werking getreden voor diverse bedrijfs categorieën. Deze besluiten zijn gebaseerd op artikel 8.40 van de Wet milieubeheer (Wm). Daarmee is bewerkstelligd dat in totaal ongeveer 55% van de bedrijven, waarop de Wm van toepassing is, geen vergunning behoeven.

1.1.2. De ervaringen met algemene regels

Het ministerie van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer heeft onderzoek gedaan naar de praktijkervaringen met de algemene maatregelen van bestuur, die de vergunningplicht opheven. Daarbij zijn de ervaringen van een groot aantal gemeenten verzameld. Ook de betrokken branches hebben op uiteenlopende wijze informatie ingebracht over de ervaringen van de betrokken bedrijven met besluiten op grond van artikel 8.40 Wm (hierna: de 8.40-besluiten). Op grond daarvan is er nu een redelijk compleet landelijk beeld van de praktijkervaringen.

De 8.40-besluiten worden in het algemeen positief gewaardeerd door gemeenten. Ook het bedrijfsleven oordeelt overwegend positief over de besluiten. De besluiten besparen tijd en geld en bieden vooraf duidelijkheid over de verplichtingen. De keuze voor algemene regels binnen de oorspronkelijke dereguleringsdoelstelling blijkt een juiste te zijn geweest.

Er bestaat een goed draagvlak voor een verdere ontwikkeling van het instrument. Vooral begrippen als eenduidigheid en rechtsgelijkheid worden in positieve zin geassocieerd met de 8.40-besluiten.

Ondanks het algemeen positieve beeld van de 8.40-besluiten blijken ook verbeteringen mogelijk en noodzakelijk.

Daarop gericht onderzoek geeft de richting aan op welke wijze de besluiten verbeterd kunnen worden. De aanbevelingen zijn:

– Geef de besluiten een dynamischer karakter: laat de besluiten beter aansluiten bij de verruimde reikwijdte en de nieuwe beginselen van de Wet milieubeheer (bijv. het ALARA-beginsel).

– Heroverweeg de meldingen op grond van artikel 8.41 Wm: de verplichte meldingen blijken inhoudelijk een geringe

waarde te hebben. De daarbij verstrekte informatie blijkt vaak summier, onvolledig en daardoor weinig bruikbaar. Ook de bij de melding te voegen plattegrondtekening is veelal schetsmatig en van slechte kwaliteit, waardoor deze weinig bruikbaar blijkt in de uitvoering van het toezicht. Het kost gemeenten in eerste instantie de nodige inspanning om meldingen 'binnen' te krijgen en vervolgens vaak de nodige tijd om de melding te laten beantwoorden aan de doelstellingen van de wetgever. Meldingen dienen op basis van artikel 8.41 Wm te worden gepubliceerd. Deze publicatie levert extra administratief werk en daarmee kosten op, doch blijkt doorgaans zeer weinig reacties uit de omgeving te genereren.

– Breng meer inrichtingen onder het bereik van de afzonderlijke 8.40-besluiten: de werkingssfeer van 8.40-besluiten wordt als te behoudend ervaren. De te gedetailleerde en te scherpe werkingssfeercriteria sluiten veel bedrijven uit van de toepassing van het besluit waardoor deze vergunningplichtig zijn. Worden evenwel de verleende vergunningen bezien dan blijkt dat de voorschriften van die vergunningen niet tot een meer adequate bescherming van het milieu leiden dan het geval zou zijn geweest indien het betreffende besluit op het bedrijf van toepassing zou zijn geweest.

– Breng een zekere flexibiliteit aan in de besluiten: het ontbreken van enige flexibiliteit in de toepassing van 8.40-besluiten wordt gezien als een belangrijke tekortkoming. Hierbij wordt met name bedoeld op de mogelijkheid om 8.40-besluiten naast elkaar op een inrichting toe te passen.

– Verbeter de voorschriften: het pakket voorschriften is bij veel 8.40-besluiten omvangrijk, mede door de vergaande mate van detaillering. De voorschriften zijn sterk geënt op de standaardvergunning uit de jaren tachtig. De handhavingspraktijk wordt geconfronteerd met voor de concrete situatie weinig of niet relevante voorschriften, die – zouden deze onverkort worden gehandhaafd – de geloofwaardigheid van de handhaver ondergraaft.

– Hef de onnodige beperkingen tot het stellen van nadere eisen op: de procedure voor nadere eisen wordt onduidelijk en arbeidsintensief gevonden. De toepassingsmogelijkheden worden bovendien als te beperkt ervaren.

1.1.3. De herziening van de besluiten op grond van artikel 8.40 Wm en de MDW-operatie

In zijn brief van 19 december 1994 aan de Voorzitter van de Tweede Kamer der Staten-Generaal presenteerde het kabinet het plan van aanpak 'Marktwerving, deregulering en wetgevingskwaliteit' (MDW) (Kamerstukken II 1994/95, 24 036, nr. 1). Doel daarvan is regels die het bedrijfsleven onnodig belasten, te verminderen en te vereenvoudigen en de wetgevingskwaliteit te verbeteren. Ter uitwerking van het Regeerakkoord kreeg in december 1994 de projectorganisatie MDW gestalte. In dat kader stelde het kabinet de MDW-werkgroep Inrichtingen- en vergunningbesluit milieubeheer in met de opdracht te onderzoeken in hoeverre het stelsel van milieuregelgeving, met name het stelsel van vergunningen en algemene regels voor inrichtingen, kon worden verbeterd. Daarbij sloot het kabinet aan bij de ervaringen, zoals hierboven in paragraaf 1.1.2 zijn beschreven. De volgende criteria hebben als leidraad gediend voor de beoordeling van de huidige situatie en van de gedane voorstellen: (1) noodzaak voor de bescherming van het milieu, (2) doeltreffendheid tot bescherming van het milieu, (3) vermindering administratieve lasten bedrijven en overheid, (4) duidelijkheid en eenvoud en (5) handhaafbaarheid.

Het kabinet informeerde bij brief van 10 juli 1995 de Voorzitter van de Tweede Kamer der Staten-Generaal over het standpunt dat het naar aanleiding van het rapport van de MDW-werkgroep van 20 juni 1995 had ingenomen (Kamerstukken II 1994/95, 24 036, nr. 6).

Het standpunt van het kabinet terzake van de besluiten op grond van artikel 8.40 Wm kan aldus worden weergegeven:

– Meer inrichtingen onder het bereik van algemene regels: de vergunning is voor veel inrichtingen niet efficiënt. Het betreft hier voornamelijk inrichtingen die doorgaans bij een normale bedrijfsvoering weinig milieubelasting veroorzaken en waarvoor een individuele benadering niet noodzakelijk blijkt. Een adequate bescherming van het milieu kan ten aanzien van deze inrichtingen ook worden bereikt door middel van algemene regels die in de plaats treden van de vergunning. Het is mogelijk veel meer inrichtingen dan thans onder het

stelsel van algemene regels te brengen, zo mogelijk ongeveer 75%.

– Globalisering, bundeling en groter bereik algemene regels: de 8.40-besluiten zouden globaler opgezet moeten worden, waar mogelijk gebundeld en met een groter bereik. Waar nodig dienen algemene regels te worden aangevuld met maatregelen die recht doen aan plaatselijke omstandigheden. Een dergelijke nieuwe opzet van de algemene regels sluit beter aan bij de doelstellingen van de Wet milieubeheer en zal inhoudelijk voor zowel de ondernemer als de overheid beter herkenbaar, duidelijk en werkbaar zijn.

– Voorschriften: de wetgever dient zich te beperken tot wat strikt noodzakelijk is met het accent op het aangeven van de doelstellingen in plaats van op de wijze waarop die kunnen worden bereikt. Middelvevoorschriften kunnen worden gebruikt, met name waar bedrijfstakken behoefte hebben aan zekerheid over de geschikte methode dan wel uit handhavingsoogpunt, maar dienen zo veel mogelijk een niet-limitatief karakter te hebben. Doelvoorschriften zijn direct gerelateerd aan registratieverplichtingen om te kunnen aantonen dat de gestelde normen worden gehaald of nageleefd. Ter voorkoming van ongewenste administratieve lasten moet worden aangesloten bij bestaande bedrijfsadministraties.

– Flexibilisering: globalisering van de algemene regels noopt in incidentele gevallen wellicht tot aanvulling of aanscherping daarvan. In dergelijke incidentele gevallen kan het instrument van nadere eisen daarvoor dienstig zijn. Variatiebehoefte of -noodzaak kan zich voordoen bij milieukwesties van plaatselijke aard, terwijl maatwerk in de vorm van een vergunning niet nodig is. Introductie van op centraal niveau gestelde bandbreedtes of differentiatiemogelijkheden in de regels bieden eveneens mogelijkheden om deze toe te spitsen op de lokaal-specifieke omstandigheden.

– Meldingen volgens artikel 8.41 Wm: een voorstel tot wijziging van de Wet milieubeheer zal worden bevorderd waarbij de meldingsplicht op grond van artikel 8.41 Wm wordt gediifferentieerd en vereenvoudigd.

1.2. De nieuwe opzet van het besluit

1.2.1 Algemeen

Deze principiële keuze van het kabinet heeft geleid tot een nieuwe opzet voor het onderhavige besluit, dat het derde is in de reeks van nieuwe 8.40-besluiten. Het voorschriftenpakket is beter toegankelijk gemaakt en vereenvoudigd, waarbij zorgvuldig is gekeken naar de mogelijkheden tot reductie van het aantal voorschriften. Het besluit beperkt zich tot wat strikt noodzakelijk is en legt het accent meer op het aangeven van de doelstellingen dan op de wijze waarop die kunnen worden bereikt. De eigen inbreng en verantwoordelijkheid van de bedrijven bij de bescherming van het milieu is zoveel mogelijk centraal gesteld. Detailvoorschriften voor situaties die niet vaak voorkomen of met weinig of geen milieurelevantie zijn niet opgenomen. Het besluit biedt meer ruimte om de wijze van uitvoering en toepassing van de voorschriften af te stemmen op de concrete omstandigheden. Daarmee wordt tevens meer beleidsruimte geboden aan de lokale overheden, die met de uitvoering en de handhaving zijn belast.

Onderkend is dat de voorschriften in incidentele gevallen kunnen nopen tot concretisering, aanvulling of aanscherping. In het bovenbedoelde kabinetsstandpunt is aangegeven dat het instrument nadere eisen daarvoor dienstig kan zijn en dat een ruimere mogelijkheid tot het stellen van nadere eisen mogelijkheden biedt om de normering toe te spitsen op lokaal-specifieke omstandigheden.

Voorts is de melding vereenvoudigd voor wat betreft de te overleggen gegevens. Zo zullen naam en adres en de aanduiding van wat voor een soort bedrijf het betreft voldoende zijn.

De zorg voor de handhaving van dit besluit houdt allereerst in dat het bevoegde gezag in eerste instantie verantwoordelijk is voor het toezicht op de naleving van het besluit en voor het zondig toepassen van sancties bij (dreigende) overtreding van dit besluit of de nadere eisen die op grond van dit besluit zijn gesteld.

Die verantwoordelijkheid houdt tevens in dat het bevoegde gezag bepaalt op welke wijze zij invulling aan deze taak geeft. Het ligt daarbij in de rede dat bedrijven die normaal gesproken geen overlast veroorzaken en voor het overige geen milieu-relevantie hebben, niet

dan wel minder preventief worden gecontroleerd. Gestreefd moet worden naar een verantwoord evenwicht tussen de inzet voor preventieve handhaving en de inzet voor repressieve handhaving. Op basis van het stellen van prioriteiten kan een dergelijk evenwicht worden gerealiseerd. In overleg met de VNG wordt bezien op welke wijze een methodische en landelijk uniforme benadering mogelijk is.

1.2.2 Eigen verantwoordelijkheid en zorgplicht

Verantwoordelijkheid van het bedrijf

In het afgelopen decennium is zowel bij de overheden als bij het bedrijfsleven het inzicht gegroeid dat elk bedrijf zelfstandig verantwoordelijk is voor het milieu. Ondernemers blijken steeds meer met voortvarendheid te zoeken naar adequate procesgeïntegreerde milieumaatregelen, waarmee zij op kortere of langere termijn ook aanmerkelijke financiële voordelen kunnen behalen. Deze voordelen doen zich met name voor in de vorm van verlaagde productiekosten door het beperken van het gebruik van grondstoffen en energie, minder afvalstoffen en een efficiëntere verwijdering daarvan.

Aan de milieuregelgeving voor inrichtingen ligt de kerngedachte ten grondslag dat iedereen, die een bedrijf wenst te beginnen of drijft, verantwoordelijk is voor de gevolgen daarvan voor het leefmilieu. De ondernemer moet nagaan wat de mogelijke nadelige milieugevolgen zouden kunnen zijn als de inrichting in werking wordt gebracht of in bedrijf is. Op hem rust ook de verantwoordelijkheid na te gaan op welke wijze deze gevolgen kunnen worden voorkomen of, indien dat niet kan, zoveel mogelijk beperkt. Dat vergt meer dan enkel 'end-of-pipe'-technieken om uitstoot of verliezen van bijvoorbeeld stoffen of stank te beperken. Het noopt tot een zorgvuldige analyse hoe de inrichting en de bedrijvigheid daarin zo worden vormgegeven dat de mogelijke nadelige gevolgen worden voorkomen of zodanig beperkt dat deze zo klein mogelijk zijn.

De woorden 'zoveel mogelijk', die in sommige algemene normvoorschriften zijn opgenomen, duiden op een inspanningsverplichting, waarop het Alara-beginsel van toepassing is. Het is niet ongebruikelijk om op deze wijze verplichtingen vast te leggen. De formulering vereist in het handavings-

traject wel een andere benadering dan strikte 'ja of nee'-verplichtingen of resultaatsverplichtingen. In het op te zetten flankerend beleid voor handhavende instanties zal hieraan aandacht worden besteed.

De zorgplicht

Op een aantal plaatsen bevat dit besluit voorschriften die kunnen worden aangemerkt als een zorgplichtbepaling. Juist deze bepalingen doen een beroep op de eigen verantwoordelijkheid van degene die de inrichting drijft. Te wijzen valt op de voorschriften 1.3.1, 1.3.2, 1.3.10 onder c, 1.4.1, 1.5.1 en 3.5.1. Deze bepalingen geven niet concreet aan hoe te handelen, maar bevatten een meer algemene norm waarvan de betekenis – in sterkere mate dan ten aanzien van andere voorschriften – afhankelijk is van de specifieke feiten en omstandigheden van het geval en van degene tot wie de bepaling zich in het concrete geval richt. Wat deze weet of, onder meer gezien zijn specifieke kennis of hoedanigheid, had moeten weten, en waartoe deze redelijkerwijs in staat is, is voor een belangrijk deel bepalend voor de reikwijdte van de norm in het bijzondere geval. Bij het beoordelen van de vraag welke maatregelen en voorzieningen noodzakelijk zijn om aan betreffende bepalingen te voldoen is onder meer van belang wat de stand van de kennis of wetenschap is bij vergelijkbare personen of bedrijven. Daarbij kan onder meer gebruik worden gemaakt van algemeen aanvaarde kennisdocumenten, handboeken, fact-sheets over specifieke onderwerpen of branche-handboeken die in het kader van het doelgroepenbeleid industrie door branche en overheid zijn opgesteld. Als voorbeeld kan genoemd worden het Handboek milieumaatregelen grafische industrie en verpakkingsdrukkerijen.

Het is van belang te onderkennen dat deze bepalingen ook zijn gericht op het voorkomen van nadelige gevolgen voor het milieu. Ook de preventieve werking van deze bepalingen is afdwingbaar: het bevoegd gezag kan reeds handhavend optreden als geen preventieve maatregelen genomen worden om dreigende milieuschade te voorkomen en waar dit niet mogelijk is zoveel mogelijk te beperken. Dit is geheel in de lijn van het preventiebeginsel, zoals dat in verschillende bepalingen in de Wm is neergelegd. De preventieve werking van de zorgplichtbepalingen draagt er dan ook

toe bij dat men verder kijkt dan het eventuele specifieke voorschrift en steeds nagaat of bepaalde gedragingen of voorzieningen, gelet op de nadelige gevolgen voor het milieu, toelaatbaar zijn.

Als blijkt van het feit dat de zorg voor het milieu – zoals die geldt voor degene die de inrichting drijft – meer omvat dan de voorschriften van hoofdstuk 1 van het besluit bepalen, zijn in hoofdstuk 3, paragraaf 3.5 algemene voorschriften opgenomen met betrekking tot het voorkomen van nadelige gevolgen voor het milieu. Deze bepaling is derhalve alleen van toepassing, voor zover de overige voorschriften van het besluit niet van toepassing zijn.

1.2.3 Verbreding reikwijdte en vernieuwing

Algemeen

Op 1 maart 1993 trad de Wet milieubeheer in de plaats van de oude Hinderwet. De Wm kent een andere werking en reikwijdte dan de Hinderwet. De aloude invalshoek van gevaar, schade en hinder is door de Wm vervangen door het uitgangspunt dat een zo groot mogelijke bescherming van het milieu geboden is. Alle mogelijk nadelige gevolgen voor het milieu moeten daarbij worden betrokken. Het begrip 'bescherming van het milieu' van de Wm omvat, naast de klassieke hiervoor genoemde Hinderwet-thema's, onder meer de zorg voor een doelmatige verwijdering, preventie en hergebruik van afvalstoffen, de zorg voor een zuinig gebruik van energie en grondstoffen, en het beperken van de gevolgen die verband houden met het verkeer van personen en goederen van en naar de inrichting. De noodzaak tot het aanbrengen van deze veranderingen in de algemene regels voor inrichtingen sloot in de tijd aan bij een bredere maatschappelijk discussie tot herziening van de wet- en regelgeving.

Overeenkomstig artikel 1.1 Wm zijn bij de totstandkoming van dit besluit de aspecten afvalpreventie, energie- en waterbesparing, grondstoffenextensivering en het verkeer van personen en goederen van en naar de inrichting bezien.

Gebleken is dat het probleem van grondstoffengebruik, met uitzondering van het watergebruik, nauwelijks relevant is voor het overgrote deel van de inrichtingen dat onder het besluit valt.

Die aspecten komen in het besluit dus niet aan de orde.

Afvalpreventie en energie- en waterbesparing wijken in essentie af van de meer klassieke milieu-aspecten uit de Hinderwet. In tegenstelling tot bijvoorbeeld stank of lawaai leveren tekortkomingen of nalatigheden van een bedrijf ten aanzien van afvalpreventie en energiebesparing geen onmiddellijk benadeelden op. Het gaat om de bescherming van het milieu in ruime zin zonder dat direct een directe relatie kan worden gelegd met de (woon)omgeving. Juist vanwege dat bijzondere karakter is het wenselijk en mogelijk voorschriften op te nemen die meer ruimte bieden voor specifieke invulling naar omstandigheden, mogelijkheden of anderszins.

Energiebesparing

Overwogen is op welke wijze het aspect van energiegebruik in het besluit vorm zou kunnen krijgen. Het huidige beleidskader voor het Rijk inzake energiebesparing is in belangrijke mate gebaseerd op stimulering van energiebesparing door middel van andere instrumenten dan directe regulering. Daarbij kan worden gewezen op de meerjarenafspraken die met bedrijfssectoren zijn of worden gemaakt, het NOVEM-programma voor diensten, het convenant met de installateursbranche, het convenant woningbouw en de introductie van energiediensten door marktpartijen. Deze instrumenten gaan uit van een grote verantwoordelijkheid van het bedrijfsleven zelf. Daarnaast krijgt de energiebesparing gestalte in thema's als duurzaam bouwen en de ontwikkeling van energieprestatie-normen. Recent is ook de zogenaamde regulerende energiebelasting (REB) van kracht geworden in aanvulling op fiscale ondersteunende regelingen (VAMIL en EIA). In het licht van deze benadering en ter voorkoming van overregulering is de regeling van de energiebesparing in dit besluit terughoudend opgezet. De energieparagraaf richt zich op die inrichtingen die een relatief groot energieverbruik kennen. Van middelvoorschriften is afgezien omdat een dergelijke keuze tot een complex en gedetailleerd en daarmee moeilijk uitvoerbaar pakket aan voorschriften zou hebben geleid. Niet alle denkbaar voor te schrijven voorzieningen liggen immers in alle gevallen voor de hand. Bovendien sluiten de verplichtingen slechts in geringe mate aan bij

'natuurlijke veranderingsmomenten', zoals een renovatie, verbouwing of een vervangingsinvestering. Ook bestaat bij middelvoorschriften geen mogelijkheid voor het bedrijf om op een andere dan de voorgeschreven wijze zuinig met energie om te gaan. Dit kan er zelfs toe leiden dat bepaalde alternatieve mogelijkheden met een gelijkwaardig effect niet kunnen worden gerealiseerd. Doelvoorschriften bleken eveneens niet mogelijk, gelet op de zeer uiteenlopende bedrijfssituaties. Daarom is gekozen voor een regeling die uitgaat van de eigen verantwoordelijkheid van de betrokken inrichtingen. Een inrichting die meer dan de in dit besluit aangegeven hoeveelheid energie verbruikt moet op verzoek van het bevoegd gezag aangeven welke maatregelen of voorzieningen zijn of zullen worden getroffen welke ertoe bijdragen dat binnen de inrichting een zo zuinig mogelijk gebruik van energie wordt gemaakt. Het bedrijf bepaalt in beginsel zelf op welke wijze aan het voorschrift zal worden voldaan. Indien het bevoegd gezag van oordeel is dat aan het voorschrift niet is voldaan, kan het op dat punt een nadere eis stellen. Opgemerkt wordt dat in het Bouwbesluit, gebaseerd op de Woningwet, de energiezuinigheid van gebouwen ook als uitgangspunt is gehanteerd. De voorschriften in dat kader zijn gegeven op basis van levensduur, kosten en milieu-aspecten. Bij de besluitvorming tot het stellen van nadere eisen ten aanzien van voorzieningen aan gebouwen zal het gaan om voorzieningen die niet worden gedekt door het Bouwbesluit en die kunnen worden aangebracht zonder dat een bouwvergunning is vereist. Tenslotte valt te vermelden dat op grond van de Wet energiebesparing toestellen (W.E.T.) in het belang van de energiebesparing regels gesteld kunnen worden met betrekking tot toestellen en installaties. Zo zijn er ter toepassing van EU-richtlijnen onder meer eisen gesteld ten aanzien van het energiegebruik van cv-ketels. Dergelijke eisen gelden algemeen, onafhankelijk van de plaats van het toestel of de installatie. Met betrekking tot toestellen/installaties waarvoor op grond van de W.E.T. voorschriften zijn gegeven kunnen geen nadere eisen worden vastgesteld op grond van dit Besluit.

Waterbesparing

Tevens is nagegaan op welke wijze het aspect van het watergebruik als onder-

deel van het bredere beleid van het beperken van het grondstofgebruik, in het besluit vorm zou kunnen krijgen. Tot op heden gaat het Rijk uit van een grote eigen verantwoordelijkheid van de bedrijven en instellingen. In het licht van deze benadering en ter voorkoming van overregulering is de regeling van de waterbesparing in dit besluit terughoudend opgezet. De waterbesparingsparagraaf richt zich op die inrichtingen die een relatief groot waterverbruik kennen.

Ook bij dit onderdeel is van middelvoorschriften afgezien omdat een dergelijke keuze tot een complex en gedetailleerd en daarmee moeilijk uitvoerbaar pakket aan voorschriften zou hebben geleid. De argumenten, die hierboven zijn aangedragen bij het energiebeleid, gelden ook ten aanzien van dit aspect. Doelvoorschriften bleken eveneens niet mogelijk, gelet op de zeer uiteenlopende situaties. Daarom is gekozen voor een regeling die uitgaat van de eigen verantwoordelijkheid van de betrokken inrichtingen. Een inrichting, die meer dan de in dit besluit aangegeven hoeveelheid water verbruikt moet op verzoek van het bevoegd gezag aangeven welke maatregelen of voorzieningen zijn of zullen worden getroffen welke ertoe bijdragen dat binnen de inrichting een zo zuinig mogelijk gebruik van water wordt gemaakt. Het bedrijf bepaalt in beginsel zelf op welke wijze aan het voorschrift zal worden voldaan. Indien het bevoegd gezag van oordeel is dat aan het voorschrift niet is voldaan, kan het op dat punt een nadere eis stellen.

Afvalstoffen (afvalpreventie en afvalscheiding)

In het Nationaal Milieubeleidsplan zijn doelstellingen geformuleerd voor het realiseren van een belangrijke reductie van de hoeveelheid afvalstoffen en voor het hergebruik en/of nuttige toepassing. Om voor afvalpreventie de juiste condities te creëren wordt het 'Actieprogramma afvalpreventie bij bedrijfsmatige activiteiten' uitgevoerd, dat zowel betrekking heeft op regulerende als stimulerende instrumenten. In het kader van het actieprogramma is onderzoek gedaan naar de mogelijkheden tot het opnemen van regels voor afvalpreventie in 8.40-besluiten. Het afvalpreventiepotentieel binnen de bedrijfstakken waarop het besluit van toepassing is, is vastgesteld aan de hand van de volgende criteria:

– hoeveelheid afval in de branche;
– soort afval: belangrijkste afvalstromen zijn verpakkingsafval en productafval; in diverse branches komen ook gevaarlijke afvalstoffen vrij;
– informatie over preventietechnieken en preventie-opties.

Onder afvalpreventie wordt hier verstaan: 'het voorkomen of beperken van het ontstaan van afval door reductie aan de bron, door intern hergebruik of door de vermindering van de totale milieuschadelijkheid daarvan.'

Middelvoorschriften bleken onhaalbaar in verband met het brede scala aan technische mogelijkheden voor afvalpreventie bij individuele bedrijven. Daarnaast bleek dat dergelijke voorschriften zodanig gedetailleerd zouden worden dat zij de realisatie van bepaalde ontwikkelingen zouden kunnen gaan belemmeren. Daarom is ten aanzien van afvalpreventie gekozen voor een open normering.

Welke maatregelen redelijkerwijs kunnen worden gevegd, wordt bepaald door de stand van de techniek en door de technische en financiële mogelijkheden van het betreffende bedrijf.

Informatie over toepasbare maatregelen en technieken gericht op afvalpreventie zijn in ruime mate voorhanden bij overkoepelende branche- en bedrijfsorganisaties.

Om de juiste condities voor hergebruik en nuttige toepassing van afvalstoffen te realiseren wordt het programma Gescheiden Inzamelen van Bedrijfsafval (GIBA) uitgevoerd, opgesteld door het Afval Overleg Orgaan. In dit kader is onderzoek gedaan naar de mogelijkheden tot het opnemen van regels voor afvalscheiding. De scheidingsmogelijkheden zijn vastgesteld aan de hand van de volgende criteria:

- de samenstelling van het vrijkomende afval,
- de hoeveelheid afval per component in de branche,
- de rentabiliteit van de afvalscheiding,
- en de inzamelings- en verwerkingsmogelijkheden.

Bij gevaarlijk afval is de noodzaak van specifieke eindverwerking de reden om tot afvalscheiding over te gaan. Afvalscheiding betreft het scheiden, gescheiden houden en gescheiden afgeven van afval dat zowel integraal als gescheiden vrijkomt. Voor enkele veel voorkomende afvalstoffen zijn middelvoorschriften opgenomen; voor de andere componenten is gekozen voor een open normering.

De gevolgen van het verkeer van personen en goederen van en naar de inrichting

Bij de totstandkoming van het besluit zijn de gevolgen betrokken die verband houden met het verkeer van personen of goederen van en naar de inrichting. Problemen en overlast voortkomend uit de verkeersstroom verbonden aan een inrichting, hangen sterk samen met de specifieke situering van die inrichting in zijn omgeving. Indien een inrichting is gevestigd aan of in de nabijheid van verkeersaders zal het verkeer van en naar de inrichting al snel opgaan in het algemene verkeersbeeld en weinig effect hebben op de heersende geluidsbelasting en luchtverontreiniging. Dit zal veranderen naarmate de omgeving minder stedelijk is en verkeersintensiteiten lager zijn. De hinder die wordt ondervonden is sterk afhankelijk van de situering van de inrichting en het karakter van de omgeving.

De lokatie-afhankelijkheid stond eraan in de weg om specifieke middel- of doelvoorschriften in het besluit op te nemen met betrekking tot het voorkomen van de gevolgen van het verkeer van personen of goederen van en naar de inrichting. Wel kunnen meer algemene voorschriften – zoals op het gebied van geluid – van toepassing zijn op het verkeer van en naar de inrichting. Voorts kan het bevoegde gezag in knellende situaties, waarbij de zorg voor het milieu nadrukkelijk in het geding is, eventueel nadere eisen stellen met betrekking tot het verkeer van personen en goederen van en naar de inrichting. De wijze waarop de geluidhinder daarvan moet worden benaderd en beoordeeld dient in overeenstemming plaats te vinden met de circulaire van 29 februari 1996 van de minister van VROM, getiteld 'Geluidhinder veroorzaakt door het wegverkeer van en naar de inrichting; beoordeling in het kader van de vergunningverlening op basis van de Wet milieubeheer'.

Indirecte lozing van afvalwater

De zorg voor de doelmatige verwijdering van afvalstoffen (daaronder valt ook de afvoer van afvalwater via het openbaar riool) vormt een onderdeel van de bescherming van het milieu. Indirecte lozingen, d.w.z. lozingen op het riool, kunnen nadelige gevolgen voor het milieu veroorzaken onder meer door het in het milieu geraken van verontreinigende stoffen. Dit kan ten gevolge van overstorten vanuit

hemelwaterriolen als een gescheiden stelsel aanwezig is en ten gevolge van lozingen van afvalwater van rioolwaterzuiveringsinrichtingen voor zover daaruit de verontreinigende stoffen niet volledig zijn verwijderd. De lozingen via het openbaar riool kunnen verder nadelige gevolgen voor het milieu hebben, indien deze de doelmatige werking van de riolering of het zuiveringstechnisch werk belemmeren, bijvoorbeeld door aantasting van de riolering of de daarbij behorende apparatuur. Ook verontreinigende stoffen in rioolslib en zuiveringsslib hebben bij de verwijdering daarvan nadelige gevolgen voor het milieu.

Tot 1 maart 1996 kreeg de aanpak voor indirecte lozingen die niet zijn aangewezen op grond van de Wet verontreiniging oppervlaktewater (Wvo), gestalte via de gemeentelijke lozingsverordeningen. Vanaf de genoemde datum zijn de Wm en de Wvo zo aangepast, dat alle milieu-aspecten van indirecte lozingen – voor zover het niet gaat om indirecte lozingen die zijn aangewezen op grond van artikel 1, tweede lid, Wvo – in milieuvergunningen of bij algemene regels op grond van de Wm worden geregeld. Op die datum werden de op dat moment bestaande 8.40-besluiten aangevuld met lozingsvoorschriften.

In het onderhavige besluit is die regeling overgenomen.

1.2.4 Nadere eisen

Artikel 8.42 Wm biedt de mogelijkheid in een 8.40-besluit de verplichting op te leggen te voldoen aan nadere eisen van een bestuursorgaan met betrekking tot daarbij aan te geven onderwerpen. Door het stellen van nadere eisen kunnen de betreffende voorschriften worden toegesneden op concrete gevallen. Artikel 5 van het besluit biedt aan het bevoegd gezag de mogelijkheid tot het stellen van nadere eisen. In de fase van de voorbereiding van het onderhavige besluit is van verschillende zijden een zekere bezorgdheid uitgesproken over de wijze waarop en de mogelijke mate waarin de bevoegde gezagsorganen van de mogelijkheid tot het stellen van nadere eisen gebruik zullen gaan maken.

De figuur van nadere eisen is niet nieuw. Ook in tot op heden geldende 8.40-besluiten is op diverse plaatsen de mogelijkheid gecreëerd dat het bevoegd gezag nadere eisen stelt. Van de moge-

lijkheden tot het stellen van nadere eisen wordt in de huidige praktijk niet veelvuldig gebruikt gemaakt. Nadere eisen worden kennelijk terughoudend en afgewogen toegepast in die situaties waarbij lokale omstandigheden een specifieke benadering noodzakelijk maken. Het komt zelden voor dat een nadere eis wordt gesteld zonder voorafgaand overleg met degene die de inrichting drijft. In de praktijk blijkt dat in de meeste gevallen in goed overleg tussen het bedrijf en het lokale gezag eventuele onduidelijkheden worden weggenomen over de wijze waarop de regelgeving in het concrete geval moet worden nageleefd of welke activiteiten of voorzieningen kunnen bijdragen tot een juiste bescherming van het milieu. Dan kan ook van het stellen van een formele nadere eis worden afgezien. De inhoudelijke en procedurele eisen die ons recht aan de beschikking, houdende nadere eisen, stelt dragen ertoe bij dat de bevoegde instanties niet anders dan weloverwogen daartoe overgaan. De nadere eis is een ambtshalve beschikking, die niet kan worden genomen dan nadat het bevoegd gezag zorgvuldig zich een beeld heeft gevormd van de relevante feiten en de betrokken belangen. Daarbij zijn niet alleen de milieubelangen en de belangen van derden-belanghebbenden aan de orde maar ook de bedrijfseconomische belangen. Er moet een duidelijke en redelijke verhouding zijn tussen het met de nadere eis beoogde doel en de kosten of inspanningen die het bedrijf moet maken om aan de eis te kunnen voldoen. Nadere eisen kunnen in zijn algemeenheid niet zo ver gaan dat daardoor een bedrijf – in vergelijking met soortgelijke bedrijven of (internationale) ondernemingen uit dezelfde bedrijfstak overmatig hoge kosten zou moeten maken om aan deze eisen te kunnen voldoen. In het bijzondere geval dat tot een nadere eis wordt besloten, kan het voorstel daartoe aan het bedrijf kenbaar worden gemaakt. Het bedrijf wordt dan in de gelegenheid gesteld zijn zienswijze over het voornemen naar voren te brengen. De beschikking, bevattende een nadere eis, moeten worden gemotiveerd overeenkomstig de eisen die de Algemene wet bestuursrecht daaraan stelt. De mogelijke angst dat de nadere eisen, zoals in dit besluit geregeld, tot een soort 'verkapt vergunning' zouden leiden, is op grond van het bovenstaande

ongegegrond. Overigens zal de minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer de ontwikkeling op dit punt in overleg met het bedrijfsleven en de Vereniging van Nederlandse Gemeenten monitoren.

1.3. Relatie met andere beleidsterreinen

1.3.1 Algemeen

Bij de opzet van dit besluit is getracht geen aspecten te regelen die reeds in andere kaders worden gereguleerd.

1.3.2 Ruimtelijke ordening

Er is een sterke verwantschap tussen milieubeleid en ruimtelijk beleid. Het bestemmingsplan is op gemeentelijk niveau het afstemmingskader tussen beide beleidsvelden. Een optimaal samenspel tussen milieu en ruimtelijke ordening zou moeten leiden tot een juiste afweging van milieubelastende en milieugevoelige bestemmingen, die vervolgens wordt vastgelegd in bestemmingen en (gebruiks)voorschriften. Deze zijn vanwege hun normerend karakter bindend voor een ieder en dienen tevens als toetsingskader bij bouw- en aanlegvergunningen. Bestemmingsplannen kunnen normen bevatten ter bescherming van het milieu zoals vestigingsnormen en collectieve normen (geluidzones, veiligheidszones etc.). Op grond daarvan kan de toelaatbaarheid van individuele bedrijven binnen het bestemmingsplankader worden beoordeeld. Een goed ruimtelijke orderingsbeleid kan diverse milieugebonden knelpunten van inrichtingen voorkomen.

Met het onderhavige besluit kunnen de gevolgen van een onjuist gebleken vestigingsbeleid niet in alle gevallen worden gecorrigeerd. Ten aanzien van de relatie tussen milieu en ruimtelijke ordening zijn de volgende uitgangspunten gehanteerd:

- a. De ruimtelijke ordening is het primaire kader om vestiging van (milieubelastende) activiteiten te kanaliseren. Het bestemmingsplan fungeert als primaire beslissingsgrondslag om de vestiging van bedrijven te reguleren. Het besluit gaat uit van een zorgvuldig gemeentelijke planologische afwegingsproces en vestigingsbeleid. Een milieutoets dient in een vroeg stadium milieuproblemen tijdig te signaleren en toekomstige knelpunten te voorkomen.
- b. De situering van een bedrijf is in

beginsel geen criterium bij de uitsluitingsgronden met betrekking tot de toepasselbaarheid van het besluit, tenzij er een aantoonbaar milieuprobleem of risico voor de omgeving mee gemoeid is. Voor de verschillende besluiten zal afgewogen worden in hoeverre dit uitgangspunt leidt tot het opnemen van een situeringscriterium in de werksfeer.

c. Het besluit biedt de ruimte om in te spelen op lokale situaties. Het gaat zowel om een aanscherpende als om een verruimende mogelijkheid ten opzichte van de standaard-norm. De noodzaak tot toepassing is afhankelijk van de aard en kenmerken van omgeving van een inrichting.

Bij deze uitgangspunten moet worden opgemerkt dat de handhaving van het geschetste juridische kader uiteindelijk bepalend zal zijn voor de vraag of de stelsels van de ruimtelijke ordening en van milieu op deze wijze naadloos op elkaar aansluiten.

1.3.3 Bouwvergunning en Bouwbesluit

In het Bouwbesluit op grond van de Woningwet zijn vier uitgangspunten gehanteerd: veiligheid, gezondheid, bruikbaarheid en energiezuinigheid. De voorschriften zijn gegeven op basis van levensduur, kosten en milieu-aspecten. Daarnaast dient de gemeenteraad nog een bouwverordening vast te stellen, waarin met name de brandveiligheid (brandwerende en blusvoorzieningen) binnen gebouwen wordt gegarandeerd. Bij het verlenen van de bouwvergunning bij nieuwbouw wordt getoetst aan het Bouwbesluit en de bouwverordening. Dat geldt ook voor bestaande bouw. Afwijking moet worden vastgesteld door controle. Door middel van een aanschrijving kan het treffen van voorzieningen tot nieuwbouwniveau worden afgedwongen.

In de 8.40-besluiten, waarvoor het onderhavige besluit in de plaats treedt, zijn diverse voorschriften opgenomen die betrekking hebben op bouwkundige scheidingsconstructies, brandwerendheid, ventilatie van ruimten etcetera. Veelal bleek er sprake van overlap met de eisen die voortvloeien uit het Bouwbesluit en de bouwverordening. Bij de totstandkoming van het onderhavige besluit is gekozen voor een meer zuiwere afbakening tussen milieu- en bouwvoorschriften. Voorschriften die betrekking hebben op bouwtechnische elementen van een inrichting, zijn

zoveel mogelijk gemeden. Omdat niet uitgesloten is dat er in sommige gevallen behoefte bestaat aan het alsnog stellen van bouwkundige voorschriften die strekken ter bescherming van het milieu, biedt het besluit de mogelijkheid hiertoe door middel van een nadere eis.

1.3.4 Verordenende bevoegdheid provincies en gemeenten

a. Provinciale milieuverordening

Artikel 1.2 Wm regelt de provinciale milieuverordening (PMV). De verordening is het regelend kader voor tal van onderwerpen waarvan is geoordeeld dat deze beter op provinciaal niveau kunnen worden geregeld. Naast het aanwijzen van bijzondere gebieden is in hoofdstuk 10 van de Wm vastgelegd dat zaken met betrekking tot de verwijdering van afvalstoffen op provinciaal niveau geregeld kunnen worden. In AOO-verband zijn de overheden met elkaar overeengekomen dat regels voor het bewaren en het ontdoen van afvalstoffen in dit besluit zijn opgenomen. Voor het overige blijft de PMV van toepassing.

b. Gemeentelijke verordening

Artikel 121 van de Gemeentewet biedt de gemeenten een verordenende bevoegdheid zolang deze niet in strijd is of komt met een hogere wettelijke regeling. In verband hiermee kan zich de vraag voordoen of gemeenten de bevoegdheid hebben bij Algemene plaatselijke verordening (APV) voorzieningen te treffen die bepaalde vormen van nadelige gevolgen, veroorzaakt door inrichtingen, (bijv. hinder) reguleren. Ten aanzien daarvan kan het volgende worden opgemerkt. Bepaalde vormen van milieugevolgen, zoals geluid en de beleving daarvan zijn sterk afhankelijk van de specifieke situering van een inrichting in zijn omgeving. Voor wat betreft geluid is het heersende omgevingsgeluid een belangrijke factor. Dit kan aanleiding zijn voor een lokatie-specifieke benadering. Voor dit besluit is er geen aanleiding voor het opnemen van een gebiedsgerichte benadering. De APV biedt ook mogelijkheden om aspecten betreffende de openbare orde te reguleren. Hierbij kan met name gedacht worden aan overlast door bezoekers van scholen en opleidingsinstituten, geluidhinder door vrachtwagens, bromfietsen etcetera. Gestreefd is naar een heldere afbake-

ning tussen het besluit en de mogelijkheden om regels te stellen bij APV. Met de VNG zal nader overleg worden gevoerd over een eventuele aanpassing van de model-APV in het licht van het bovenstaande.

1.3.5 Regels vanuit nutsbedrijf

De levering van gas, water en licht en de daarvoor gebruikte installaties door nutsbedrijven, alsmede de daarvoor in inrichtingen in gebruik zijnde toestellen en voorzieningen, moeten voldoen aan diverse specifieke normen (NEN, KOMO) en (periodieke) keuringen door erkende installateurs. De levering en het gebruik is vanwege veiligheids- en gezondheidsredenen met grote waarborgen omgeven. De verwijzing naar deze normen vereist bij controle een zeer specifieke kennis, deskundigheid en ervaring. Bij de nutsbedrijven en de erkende installateurs is deze aanwezig. In de thans van kracht zijnde 8.40-besluiten zijn doorgaans voorschriften opgenomen die betrekking hebben op het gebruik van toestellen en installaties voor gas, water en licht. In veel gevallen is er sprake van een overlap met de eisen van de nutsbedrijven. In specifieke situaties kunnen de eisen van nutsbedrijven en voorschriften krachtens de 8.40-besluiten zelfs conflicteren. Bij de opzet van het onderhavige besluit is gekozen voor een meer zui-vere afbakening tussen milieuvoorschriften en bepalingen van de nutsbedrijven. Voorschriften die betrekking hebben op het gebruik van toestellen en installaties voor gas, water en licht, zijn zoveel mogelijk vermeden. Deze aspecten vallen reeds onder de leverings- en veiligheidsvoorschriften van de nutsbedrijven. Waar uit een oogpunt van de bescherming van het milieu dat noodzakelijk is geoordeeld, is de mogelijkheid geopend om een nadere eis te stellen.

1.3.6 Specifieke algemene regels

In dit besluit zijn geen onderwerpen opgenomen, waarvoor reeds op basis van besluiten krachtens artikel 8.44 Wm regels zijn gesteld. Deze regels bestaan zelfstandig naast, en zijn additioneel aan dit besluit. In de oorspronkelijke 8.40-besluiten waren diverse richtlijnen zoals die van de Commissie voor Preventie van Rampen (CPR) uitgewerkt in diverse voorschriften. De grotere reikwijdte van het onderhavige

besluit bewerkstelligt dat het aantal gevallen, waarin deze onderwerpen niet van toepassing zullen zijn, toeneemt. Daarom is ervoor gekozen deze richtlijnen niet in het besluit uit te werken doch deze van toepassing te verklaren. Bij de invoering van dit besluit zal aan de begeleiding en afstemming extra aandacht worden besteed.

1.3.7 Handhaving

In gevolge artikel 18.2, eerste lid, onder a, Wm is het bestuursorgaan waaraan de melding als bedoeld in artikel 4 van dit besluit wordt gericht het bestuursorgaan dat heeft zorg te dragen voor de bestuurlijke handhaving van hetgeen bij of krachtens dit besluit is gesteld. Gezien onder meer de aard van de activiteiten waarop dit besluit van toepassing is, zullen in nagenoeg alle gevallen burgemeester en wethouders van de gemeente waarin de inrichting zich bevindt het bevoegde gezag zijn voor de bestuurlijke handhaving van dit besluit.

De zorg voor de handhaving van dit besluit houdt allereerst in dat het bevoegde gezag in eerste instantie verantwoordelijk is voor het toezicht op de naleving van het besluit. De zorg voor de bestuurlijke handhaving omvat voorts de plicht voor het bevoegde gezag om gegevens die van belang zijn met het oog op de uitoefening van de bestuurlijke handhaving te verzamelen en te registreren. Dit volgt uit artikel 18, eerste lid, onder b, Wm. Op basis van het genoemde artikel 18.2, eerste lid, onder a, Wm is het betreffende bestuursorgaan overigens niet alleen belast met de bestuurlijke handhaving van dit besluit en eventuele nadere eisen die op grond van dit besluit zijn gesteld, maar ook met de bestuurlijke handhaving van andere regels die met betrekking tot de inrichting zijn gesteld. Het gaat dan om regels ingevolge de Wet milieubeheer en andere regelgeving voor zover artikel 18.2, eerste lid onder a, op die bepalingen van toepassing is verklaard. Dat laatste heeft plaatsgevonden ten aanzien van de Wet bodembescherming, de Wet milieugevaarlijke stoffen, de Wet inzake de luchtverontreiniging en de Wet geluidhinder en hetgeen krachtens deze wetten is gesteld. Voor zover deze wetten en besluiten die hierop zijn gebaseerd derhalve regels bevatten met betrekking tot inrichtingen heeft het bevoegde gezag de zorg voor de

bestuurlijke handhaving. Het betreft hier regels die zien op de milieubelasting die kan ontstaan bij het vervaardigen, invoeren, opslaan etc. van producten of toestellen. Regels waarbij aan de samenstelling of eigenschappen van een produkt of toestel eisen worden gesteld, zijn geen regels die met betrekking tot de inrichting zijn gesteld. Het inrichtingenregime biedt niet de mogelijkheid om zulke eisen te stellen.

Naast een bestuurlijke aanpak kan ook via het strafrecht worden opgetreden ingeval van overtreding van dit besluit en de voorschriften die hierop zijn gebaseerd. De grondslag hiervoor ligt in de Wet op de economische delicten (WED). Zie artikel 1.a. onder 1 en 2 van de WED. Indien er een reële keuzemogelijkheid bestaat tussen een bestuursrechtelijke en een strafrechtelijke aanpak zal per individueel geval in overleg tussen de betrokken instanties moeten worden besloten welke aanpak het meest aangewezen is.

1.4. Toetsing van het ontwerp-besluit

1.4.1. Algemeen

In het kader van het project MDW zijn afspraken gemaakt ten aanzien van de wijze waarop in de toelichting bij regelgeving een analyse wordt opgenomen van de effecten van de regelgeving voor de bedrijven, voor het milieu en voor de handhaving en uitvoering. Deze paragraaf strekt daartoe.

1.4.2. Effecten voor het bedrijfsleven

Aantal inrichtingen waarop het besluit van toepassing zal zijn

Niet alle inrichtingen in de onderscheiden categorieën komen te vallen onder het bereik van de Wm respectievelijk dit besluit. Artikel 3 van het besluit beperkt de reikwijdte. Bedrijven die voldoen aan de in dit lid genoemde nadere specifieke kenmerken, zijn of vergunningplichtig of vallen onder het bereik van een ander besluit, gebaseerd op art 8.40 Wm.

Het totaal aantal bedrijven dat tot de sector 'woon- en verblijfsgebouwen' behoort, kan worden geschat op ongeveer 170.000 zogenaamde actieve bedrijven (bron: CBS 1995). Bij deze schatting is uitgegaan van circa 125.000 administratieve bedrijven, 10.000 scholen en opleidingsinstellingen, 30.000 inrichtingen voor de gezondheidszorg en ruim 5000 kerkelijke gebouwen.

Vooralsnog kan worden gesteld dat tenminste 45 % van het totaal van 170.000 niet onder de Wm zal vallen. Met name in de administratieve sector is aangenomen dat in verband met de geringe omvang van de inrichtingen meer dan de helft van de lokaties waarschijnlijk buiten de Wm-criteria zal vallen. Dit betekent dat circa 90.000 actieve bedrijven onder de Wm vallen. Bij de vertaalslag van actieve bedrijven naar inrichtingen wordt een opslag gehanteerd van ongeveer 10%. Dit betekent dat het totaal aantal inrichtingen in de zin van de Wm maximaal 100.000 zal bedragen. Zouden er géén besluiten op grond van artikel 8.40 Wm voor bedrijven uit deze sectoren gelden, dan zouden op basis van de bovengenoemde raming dus ongeveer 100.000 inrichtingen Wm-vergunningplichtig zijn. De thans ingetrokken besluiten voor woon- of kantoorgebouwen milieubeheer en scholen en opleidingsinstellingen milieubeheer gelden bij benadering voor 50.000 respectievelijk 2000 inrichtingen. Hieruit kan worden afgeleid dat vóór het moment van inwerkingtreding van het onderhavige besluit naar benadering 48.000 inrichtingen uit de genoemde bedrijfssector formeel een Wm-vergunning nodig heeft. Bij de inwerkingtreding van het besluit zullen naar verwachting 90.000 inrichtingen worden uitgezonderd van vergunningplicht. Er blijven dus 10.000 inrichtingen naar verwachting vergunningplichtig. De 90.000 inrichtingen die onder het besluit vallen zijn als volgt onderverdeeld:

- 55.000 administratieve inrichtingen,
- 5.000 scholen en opleidingsinstellingen
- 25.000 inrichtingen voor gezondheidszorg
- 5.000 kerkelijke gebouwen.

Indien we de huidige situatie vergelijken met de situatie na inwerkingtreding van het onderhavige besluit zal het aantal vergunningplichtige inrichtingen dus dalen met ongeveer 38.000 inrichtingen, namelijk van 48.000 to circa 10.000.

Aard en omvang van de kosten en baten van het besluit

a. Structurele en eenmalige effecten

Zonder vergunning is het verboden een inrichting op te richten, in werking te hebben of een wijziging in de aard of de werkzaamheden aan te brengen. Het vervallen van de vergunningplicht is een structureel effect voor alle inrichtingen waarop het besluit van toepassing

is. Het betreft niet alleen oprichtingsvergunningen doch ook wijzigingsvergunningen.

Het is niet bekend hoe hoog de totale kosten van de vergunningverlening jaarlijks zijn voor de bedrijven en instellingen, die vallen onder het bereik van het besluit. De aard en omvang van de inrichtingen lopen sterk uiteen. Een grove berekening kan evenwel enig zicht op de financiële effecten geven. De kosten die een gemiddelde inrichting kwijt is aan een Wm-vergunningprocedure liggen tussen de f 2000 en f 20.000. In die kosten zijn opgenomen de op geld waardeerbare inzet van het bedrijf (loonkosten), externe adviseurs, out of pocket-kosten en leges. Zou worden aangenomen dat gemiddeld eens per 10 jaar een dergelijke procedure moet worden doorlopen (oprichtings- en wijzigingsvergunningen) en dat deze gemiddeld f 10.000 kost, dan zou voor de betreffende sector het totaal aan jaarlijkse procedurekosten zonder dit besluit gesteld kunnen worden op ongeveer f 48 miljoen (volgens: 48.000 inrichtingen x 10% x f 10.000). In de situatie onder dit besluit worden de kosten geschat op circa fl. 10 miljoen (10.000 x 10% x f 10.000).

Het meldingsstelsel is veel minder kostbaar dan het vergunningstelsel. De kosten voor een bedrijf voor het doen van een melding op grond van de oude 8.40-besluiten worden op basis van een steekproef gemiddeld gesteld op f 500 tot f 2500 per melding. In die kosten zijn opgenomen de op geld waardeerbare inzet van het bedrijf (loonkosten), externe adviseurs en out of pocket-kosten. In de situatie zonder dit besluit bedragen de meldingskosten circa f 8 miljoen (52.000 x 10% x gem. f 1500).

De kosten voor het doen van de vereenvoudigde melding (een kort briefje), die in het onderhavige besluit is voorzien, zijn minimaal. Naar schatting belooft de op geld waardeerbare moeite voor het doen van de nieuwe melding f 10 tot f 50. Kosten die de sector zal maken voor het doen van meldingen volgens dit besluit wordt op jaarbasis geschat op f 270.000 (90.000 x 10% x gem. f 30).

Samengevat bedragen de totale kosten: - zonder dit besluit circa f 56 miljoen - volgens dit besluit circa f 10 miljoen Een besparing wordt bereikt van circa f 46 miljoen.

Aangetekend wordt dat bestaande

bedrijven die reeds in bezit zijn van een vergunning op het moment dat dit besluit op de inrichting van toepassing wordt, niet genoodzaakt zijn zich te melden bij het bevoegd gezag.

b. Rechten

De wijze waarop de gemeentelijk overheden rechten (leges) voor Wm-vergunningen in rekening brengen is binnen het in de Gemeentewet gestelde kader, vrijgelaten aan de gemeenten. Het gebrek aan uniformiteit naar hoogte en naar systematiek leidt ertoe dat geen werkelijk betrouwbaar beeld kan worden gegeven van de hoogte van de legesbedragen per jaar die de betrokken bedrijven thans voor de vergunningverlening aan het bevoegd gezag betalen. Met het in werking treden van het besluit vervalt de verplichting tot het aanvragen van vergunningen op grond van hoofdstuk 8 van de Wm. Het bedrijf of de instelling is slechts gehouden de oprichting of de wijziging van de inrichting aan het bevoegd te melden. Het bevoegd gezag kan geen rechten in rekening brengen voor dergelijke meldingen.

Ervan uitgaande dat een vergunningplichtige woon- of verblijfsinrichting 1 x per 10 jaar een oprichtings-, wijzigings- of revisievergunning nodig heeft, waarvoor leges moet worden betaald, zou kunnen worden gesteld dat de huidige omvang aan rechten, die de betrokken sectoren daarvoor jaarlijks aan de overheid betalen, bij benadering op f 10 miljoen kunnen worden begroot. Met het vervallen van de vergunningplicht is dat het bedrag aan de legesbesparingen voor de betrokken sectoren per jaar.

Er zijn in het algemeen geen extra kosten te voorzien. Voor die gevallen waarin bestaande bedrijven en instellingen voor het eerst onder het bereik van dit pakket van algemene regels komen te vallen, is het denkbaar dat kosten moeten worden gemaakt om aan de regelgeving te voldoen. Voor dergelijke gevallen is een overgangsregime gecreëerd. Overigens moet worden verwacht dat het aantal van dergelijke gevallen laag ligt. De thans bestaande bedrijven en instellingen, die voor het eerst onder het bereik van het besluit komen te vallen, zijn momenteel vergunningplichtig.

c. De gevolgen voor de omvang van de administratieve lasten

Onder het begrip administratieve lasten

wordt in dit kader verstaan de kosten om te voldoen aan informatieverplichtingen die voortvloeien uit dit besluit. Het gaat om het verzamelen, bewerken, registreren, bewaren en ter beschikking stellen van informatie aan de overheid. Het besluit bevat de volgende informatieverplichtingen:

a. vaste informatieverplichtingen:

– melding op grond van artikel 6 van het besluit

b. voorwaardelijke informatieverplichtingen:

– akoestisch onderzoek op grond van artikel 6 van het besluit

– onderzoek op verzoek van het bevoegd gezag:

● voorschrift 4.3.1 (onderzoek naar het voorkomen of beperken van ontstaan van afvalstoffen)

● voorschrift 4.5.1 (onderzoek naar beperking van lichthinder)
Paragraaf 3.2 bevat regels voor de bewaring van uiteenlopende documenten. Buiten het besluit vallen onderzoeken naar bodemverontreiniging.

Ten aanzien van de melding op grond van artikel 6 van het besluit kan het volgende worden opgemerkt. In de lijn van het kabinetsstandpunt inzake de MDW-operatie voor inrichtingen is de melding sterk vereenvoudigd ten opzichte van de regeling die gold. De administratieve lasten zijn in dit kader tot een minimum gereduceerd. Het is op dit moment onmogelijk om vast te stellen in hoeveel gevallen (percentage of absoluut) het bevoegd gezag gebruik zal maken van de bevoegdheid uit artikel 4.3.1 en 4.5.1. Ook de hoogte van het bedrag dat per onderzoek moet worden besteed is afhankelijk van veel uiteenlopende factoren.

1.4.3. Bescherming van het milieu

Bij de beslissing tot het vaststellen van dit besluit zijn verder de volgende milieurelevante aspecten betrokken.

a. De gevolgen voor het milieu die de woon- of verblijfsgebouwen kunnen veroorzaken en de bestaande toestand van het milieu

De grote mate van diversiteit van de betrokken inrichtingen en het vestigingspatroon van de betrokken bedrijven leiden ertoe dat geen directe correlatie kan worden aangegeven met de algemene bestaande toestand van het milieu in Nederland. Een directe doorvertaling van milieudoelstellingen is mede daardoor moeilijk realiseerbaar.

Voor de sectoren, waarop het besluit zich richt, is in het NMP 2 (Kamerstukken II, 1993-94, 23 560, nr. 2), geen doelgroepmanagement geformuleerd. Wel kan worden geconstateerd dat de exploitanten van een inrichting in toenemende mate aandacht hebben voor de milieuaspecten van de bedrijfsvoering. Overigens moet worden onderkend dat binnen de sectoren op dit moment een uiteenlopende kennis is van de belasting die zij op het milieu leggen. Het besluit richt zich met name op de beheersing en terugdringing van nadelige gevolgen die individuele inrichtingen veroorzaken.

Van de belangrijkste branches is in de onderstaande tabel een globaal overzicht gegeven van de milieuaspecten die bij de verschillende activiteiten kunnen optreden. Het aspect 'aan- en afvoer van goederen en personen' is niet in de tabel opgenomen, daar dit onlosmakelijke verbonden is met de onder dit besluit vallende inrichtingen.

Branches	Energiegebruik	Afvalproductie	brand/ calamiteiten	Afvalwater	Lucht	Geur	Geluid	Bodem
kantoren; bankgebou- wen, advies- instellingen	verwarming; luchtbehande- ling; schoon- maken;	reprografie;	–	reprografie;	verwarming; verkeer;	bereiden voedings- middelen; reprografie;	luchtbehandeling; aan-en afvoer personen	reprografie; opslag gevaar- lijke stoffen;
onderwijs, crèches, dagverblijven; peuterspeel- zalen	verwarming; luchtbehande- ling; schoon- maken; werkplaats;	vaklokalen; reprografie;	vaklokalen; opslag chemicaliën; werkplaats	vaklokalen; reprografie; werkplaats;	vaklokalen; reprografie; werkplaats;	vaklokalen; bereiden voedings- middelen; opslag afval;	vaklokalen; sportaccommo- datie; aan- en afvoer personen; luchtbehandeling; werkplaats; festiviteiten;	vaklokalen; opslag gevaarlijke stoVen; werkplaats; reprografie;
gezondheids- zorg; zorg- instellingen, medische praktijken	verwarming; luchtbehande- ling; schoon- maken; werk- plaats; behandeling;	verzorging; behandeling; reprografie;	opslag chemi- caliën; werk- plaats;	medisch onderzoek behandeling; verzorging	medisch onderzoek	bereiden voedings- middelen; reprografie; opslag afval; verzorging dieren;	luchtbehandeling; festiviteiten; aan- en afvoer personen;	opslag gevaar- lijke stoVen; werkplaats reprografie;

b. De mogelijkheden tot bescherming van het milieu, meer in het bijzonder het energieverbruik en het verbruik van voorraden en grondstoffen.

In het besluit, waarvoor dit besluit in de plaats is getreden, waren geen voorschriften of beperkingen gesteld ten aanzien van het energieverbruik of het verbruik van voorraden en grondstoffen. De bevordering van energiebesparing loopt voor een belangrijk deel via andere wegen dan inrichtingsgebonden regulering. De wijze waarop in dit besluit de regulering van het energieverbruik heeft vormgekregen is reeds toegelicht in onderdeel 1.2.3 van deze nota.

Het waterverbruik is in enkele onderdelen van de sectoren, waarop het besluit zich richt, naar verwachting redelijk omvangrijk; met name wordt gedacht aan de inrichtingen uit de gezondheidssector. Paragraaf 1.7 van het besluit geeft de basis voor een waterbesparingsbeleid dat per inrichting kan worden vastgesteld.

c. De milieukwaliteitseisen, vastgesteld krachtens artikel 5.1 Wm, waarvoor de betrokken categorieën van inrichtingen gevolgen kunnen hebben

De onder het besluit vallende inrichtingen kunnen in het kader van hun normale bedrijfsvoering gevolgen hebben voor de milieukwaliteit. Van de op landelijk niveau vastgestelde milieukwaliteitseisen (zwaveldioxide, zwevende

deeltjes, stikstofdioxide, koolstofmonoxide, lood en benzeen) zijn die voor benzeen en stikstofdioxide voor de onderhavige sectoren het meest van belang.

Voor de verspreiding of concentraties van die stoVen zijn veel emissiebronnen aanwijsbaar. In veruit de meeste gebieden en binnen de steden in Nederland overschrijden de achtergrondconcentraties niet de gestelde normen. Wel komt het voor dat op bepaalde locaties op straatniveau de normen worden overschreden. Voor benzeen is de belangrijkste oorzaak het verkeer. Voor stikstofdioxide zijn meer bronnen, waarbij de ruimteverwarming van bedrijven, kantoren en huishoudens van belang is.

De luchtkwaliteitseisen richten zich tot overheden. Deze hebben tot taak maatregelen te nemen bij een (dreigende) overschrijding door de diverse bronnen.

De milieukwaliteitseisen zijn in eerste instantie bedoeld als toetsingskader voor bestuursbeslissingen. Voor zover in een bepaald gebied in een gemeente de milieukwaliteitsnormen (dreigen te) worden overschreden is het aan de gemeentelijke overheid om te bezien in welke vorm en met welke maatregelen een verbetering van de milieukwaliteit kan worden gerealiseerd. Daarbij kan ook het vestigingsbeleid worden betrokken. Daarom is het onmogelijk om de algemene luchtkwaliteitseisen direct om te zetten in concrete normstelling voor de bedrijfssectoren, waarop het onderhavige besluit betrekking heeft. Wel is ten aanzien van parkeergarages, voorzover deze een onderdeel vormen van een woon- of verblijfsinrichting, de mogelijkheid opgenomen tot het stellen van zodanige eisen dat de milieukwaliteitseisen voor benzeen op straatniveau niet worden overschreden.

vige besluit betrekking heeft. Wel is ten aanzien van parkeergarages, voorzover deze een onderdeel vormen van een woon- of verblijfsinrichting, de mogelijkheid opgenomen tot het stellen van zodanige eisen dat de milieukwaliteitseisen voor benzeen op straatniveau niet worden overschreden.

1.4.4. Uitvoerbaarheid en handhaafbaarheid

a. Tot wie richt zich het besluit?

Het besluit richt zich primair op de inrichtingen binnen de sectoren woongebouwen, administratieve dienstverlening, maatschappelijke dienstverlening, gezondheidszorg en onderwijs. Degene die de inrichting drijft, draagt ervoor zorg dat de voorschriften worden nageleefd.

b. Uitvoerbaarheid en handhaafbaarheid

Gedurende vele jaren is ervaring opgedaan met het Besluit woon- of kantoorgebouwen milieubeheer en het Besluit scholen en opleidingsinstituten milieubeheer, waarvoor het onderhavige besluit in de plaats treedt, en andere besluiten op grond van 8.40 Wm. De laatste jaren constateren de toezichthoudende instanties een toename in de correcte naleving van de tot op heden bestaande besluiten. Er is in algemene zin sprake van een toegenomen milieubewustzijn, wellicht mede te baseren op een toename van de professionalisering binnen de sectoren,

onder meer tot uitdrukking komend in de bereidheid uit eigen beweging externe adviezen te vragen, en de maatschappelijke druk. Het door de gemeenten uitgevoerde toezicht- en handhavingsbeleid heeft ertoe bijgedragen dat het nalevingsgedrag aantoonbaar is verbeterd. De belemmeringen voor naleving, die in het verleden zijn geconstateerd in die waren terug te voeren op de inhoudelijke of technische kwaliteit van de voorschriften, zijn in dit besluit zo veel mogelijk weggenomen. Er is geen aanleiding om aan te nemen dat zich belangrijke negatieve veranderingen in de naleving zullen voordoen.

Bij de totstandkoming van dit besluit is veel aandacht besteed aan een goede uitvoerbaarheid en handhaafbaarheid van het besluit en de voorschriften. Ook in het overleg met derden over het (ontwerp)besluit speelden deze thema's een belangrijke rol. Over het besluit is met vertegenwoordigers van de meest betrokken branches en van gemeenten overleg gevoerd over de uitvoerbaarheid. De in dat kader gedane suggesties zijn waar mogelijk meegenomen bij de redactie van het besluit. Een en ander heeft – in vergelijking met de 'oude' 8.40-besluiten – onder meer geleid tot een grotere toegankelijkheid van het besluit en een eenvoudiger en duidelijker redactie van de voorschriften. Verwacht mag worden dat dit een positief effect heeft op de uitvoerbaarheid en handhaafbaarheid van het besluit.

In dit besluit is, zoals al eerder opgemerkt, een belangrijke plaats toegekend aan algemener bepalingen en doelvoorschriften. Bij de vraag of er al dan niet sprake is van overtreding van een dergelijk voorschrift is, (nog) sterker dan bij andersoortige voorschriften, de specifieke situatie van het betreffende geval bepalend. Dergelijke voorschriften geven aan het bevoegde gezag, maar ook aan degene die de inrichting drijft, derhalve relatief veel beoordelingsvrijheid. Tegelijkertijd leggen deze bepalingen aan de betrokkenen een grote verantwoordelijkheid op voor een juiste invulling ervan.

De verruimde werking van dit besluit (zie artikel 1.1, tweede lid, onder b, Wm) komt vooral tot uitdrukking in de bepalingen over energie, waterverbruik, verlichting en afvalpreventie. Deze bepalingen zijn in vergelijking met de voorgaande amvb's nieuw. Dat kan in de aanvang wellicht enige extra aandacht vragen van het bevoegde gezag. Het Ministerie van VROM zal in

samenspraak met de gemeenten en de betrokken branche-organisaties ervoor zorgdragen dat bij de inwerkingtreding van het besluit specifieke hulpmiddelen en informatie beschikbaar is, waarbij mogelijke vragen bij de wijze van toepassing en het toezicht op de naleving worden voorkomen en de bestuurlijke uitvoeringslasten worden vermindert.

Dit besluit is tevens van toepassing op een groot aantal inrichtingen dat voorheen niet onder een 8.40-besluit viel, maar waarvoor de vergunningplicht gold. Naar mag worden aangenomen zal dit gegeven een structurele vermindering van de werkbelasting en inkomsten voor het bevoegd gezag met zich meebrengen. Dit betreft in het bijzonder het vervallen van procedures voor de eventuele verlening (bij nieuwe gevallen) of wijziging van een vergunning op grond van de Wm. In dit verband mag tevens worden verwacht dat het aantal bezwaar- en beroepsprocedures zal verminderen. Niet alleen voor het bestuur, maar ook voor de rechterlijke macht is er wat dat betreft sprake van een te verwachten vermindering van de werklast.

c. Uitvoeringskosten

De kosten voor de diverse sectoren om naleving van de in het besluit gestelde regels te bewerkstelligen, hangen sterk af van het 'milieugedrag' van dit moment. Inrichtingen die nu reeds voldoen aan geldende milieu-eisen (via vergunning of algemene regels) zullen niet worden geconfronteerd met hogere uitvoeringskosten. Er zijn evenwel inrichtingen die tot op heden nauwelijks aandacht aan het milieu besteedden en die als zodanig in een achterstandsituatie verkeren. Deze zullen voor grotere inspanningen komen te staan de overige inrichtingen. Die belasting zou overigens niet anders zijn als de regelgeving, waarvoor dit besluit in de plaats treedt, was blijven bestaan. Worden deze uitvoeringskosten niet meegerekend dan zullen de gemiddelde uitvoeringskosten om aan de regelgeving te voldoen niet toenemen.

Voor de onderwerpen die nieuw zijn in de Wm zullen vrijwel alle bedrijven met dezelfde inspanningen geconfronteerd worden. Over de hoogte van die kosten zijn geen inschattingen te maken. De verschillen tussen de bedrijven naar aard, complexiteit, stadium van interne milieuzorg zijn te groot om hierover zinvolle uitspraken te doen. Wel kan worden opgemerkt dat de inspanningen die binnen inrichtingen wordt getroost om

bijvoorbeeld het energiegebruik, waterverbruik of het ontstaan van afvalstoffen terug te dringen veelal direct of op korte termijn financieel voordeel opleveren.

d. Omvang en mogelijkheden van controle

De mate waarin de voorschriften van dit besluit worden nageleefd, vertoont voor een deel verband met met de relatie tussen de gemeente en het bedrijf, de frequentie van contact en de wijze van toezicht door de gemeenten. Gemeenten hebben een zelfstandige verantwoordelijkheid bij de bepaling van de mate van toezicht en controle op de naleving van het besluit. In de huidige praktijk werken veel gemeenten met zogenaamde stappenschema's, waarin een getrapte aanpak voor de handhaving van de 8.40-besluiten en vergunningen voor inrichtingen is neergezet. De mate waarin (vervolg)controle plaatsvindt wordt voor een belangrijk deel bepaald door de prioriteiten die in de gemeentelijke milieutaakstelling zijn aangegeven. In paragraaf 1.3.7 inzake de handhaving van 8.40-besluiten is hierop reeds nader ingegaan. Over het toezicht- en handhavingsbeleid van gemeenten vindt op diverse niveaus gestructureerd overleg plaats.

1.5. Reacties naar aanleiding van de inspraakprocedure

2. Artikelsgewijze toelichting

Artikel 1

Voor de woon- of verblijfsinrichtingen zijn burgemeester en wethouders van de gemeente waarin de inrichting geheel of in hoofdzaak is of zal zijn gelegen in de regel het bevoegd gezag.

Artikel 2, eerste lid

Dit besluit laat zich in het algemeen karakteriseren als een besluit voor gebouwen, die op grond van de daarin plaatsvindende activiteiten of de daarin aangebrachte voorzieningen of installaties vallen onder het begrip inrichting van de Wet milieubeheer, en waarin veelal al of niet permanent meerdere personen verblijven. Opgemerkt wordt dat een woongebouw als zodanig geen inrichting is in de zin van de Wet milieubeheer doch dat de daarin aangebrachte installaties of voorzieningen er toe kunnen leiden dat sprake is van een inrichting. Bovendien wordt opgemerkt

dat in categorie 1.2, onder b, van het Inrichtingen- en vergunningenbesluit milieubeheer is bepaald dat electromotoren die worden gebruikt ten behoeve van de woonfunctie van dat gebouw (liften, hydrofoor, e.d.), buiten beschouwing worden gelaten voor de vraag of sprake is van een inrichting. Belangrijkste kenmerken zijn de gemeenschappelijke technische voorzieningen die het gebouw geschikt maken voor het leveren van diensten al dan niet in combinatie met (semi-)permanent (woon-)verblijf van personen. Dit besluit heeft een duidelijk bredere werkingssfeer dan van de oude Besluiten 'Woon- of kantoorgebouwen milieubeheer' en 'Scholen en opleidingsinstituten milieubeheer'.

Volgend de opzet van artikel 2, eerste lid, is het besluit van toepassing op de volgende categorieën van inrichtingen:

a. Gebouwen voor tijdelijke of permanente bewoning zoals service-flats, kinder- en jongerentehuizen, internaten en gezinsvervangende tehuizen, penitentiaire inrichtingen. Verder gebouwen voor het bieden van dag- of nachtverblijf of het bieden van sociaal maatschappelijke opvang, hulp- of dienstverlening, waarbij kan worden gedacht aan opvanghuizen, blijf-van-mijn-lijf-huizen, tehuizen voor daklozen, asielzoekerscentra.

Bij een gebouw voor het bieden van opvang, spel of recreatie aan kinderen kan worden gedacht aan crèches, peuterspeelzalen, voor- en naschoolse opvang.

b. Gebouwen voor het leveren van administratieve diensten of producten, het verrichten van administratieve werkzaamheden of het verrichten van financiële transacties waarbij kan worden gedacht aan kantoren en bureaus voor dienstverlenende bedrijven, zoals banken, wisselkantoren, postkantoren (niet zijnde postdistributiecentra), stationsgebouwen, notarissen-, advocaten-, accountantskantoren, aanbieders van verzekeringen, reisbureaus, reclame- en advertentiebureaus, kantoren voor maatschappelijke en culturele organisaties, kantoren voor overheidsorganisaties en instanties.

c. Gebouwen voor het houden van kerkelijke of levensbeschouwelijke bijeenkomsten of het belijden van godsdienst of levensovertuiging.

d. Gebouwen voor het bieden van onderwijs, opleidingen, vorming of cursussen zoals scholen en vormingsinstituten.

e. Gebouwen voor het verrichten van medische of paramedische controle, onderzoek, behandeling, het bieden van verpleging, verzorging of therapie of het afnemen van bloed of plasma, zoals: verpleeghuizen, verzorgingshuizen, revalidatiecentra, tehuizen voor lichamelijk of geestelijk gehandicapten, psychiatrische klinieken, praktijkruimten voor fysiotherapie, orthomanele therapie, mensendieck, huisartsen en de diergeneeskunst, ruimten voor het afnemen van bloed of bloedplasma van donoren.

Voor de volledigheid wordt opgemerkt dat ingevolge artikel 3, onder i, tandartspraktijken niet onder de werking van het onderhavige besluit vallen. Op deze inrichtingen zal het Besluit tandartspraktijken milieubeheer van toepassing zijn.

f. Gebouwen voor het opslaan en uitleenen van hulp- of verzorgingsartikelen ten behoeve van de thuiszorg.

g. Gebouwen voor het opslaan van boeken, documenten, bescheiden of andere informatiedragers en voortbrengsels van kunst, cultuur of wetenschap, waarbij met name gedacht kan worden aan archieven. Worden ook andere activiteiten in dit kader verricht, waarbij met name gedacht kan worden aan het uitlenen zoals in bibliotheken, dan zal veelal het besluit Horeca-, sport en recreatie-inrichtingen van toepassing zijn.

Artikel 3

In dit artikel is aangegeven op welke woon- of verblijfsinrichtingen het besluit niet van toepassing is. Er zijn diverse inrichtingen waarvoor de vergunningplicht blijft behouden, vanwege de omvang van de inrichting of vanwege in de inrichting aanwezige specifieke aspecten.

onder b

Inrichtingen met een ruimteverwarmingsinstallatie met een andere brandstof dan aardgas, propaangas, butaangas of gasolie vallen niet onder dit besluit. In dit verband wordt een open haard, bedoeld voor bij- of sfeerverwarming en waarin hout of briketten wordt verbrand, niet beschouwd als een ruimteverwarmingsinstallatie. Een houtgestookte verwarmingsinstallatie, bedoeld voor permanente ruimteverwarming, is dat daarentegen wel.

onder c

Ammoniak is een koudemiddel waaraan risico's kleven. Tot voor kort was de toepassing van ammoniak beperkt tot de grotere installaties (kunstijsbanen). Omdat inmiddels beleid is ontwikkeld om tot een afbouw van het gebruik van chloorhoudende koudemiddelen te komen, worden alternatieve koudemiddelen ontwikkeld. Daarbij is nieuwe aandacht voor ammoniak.

De drempelwaarden van 200 kg voor propaan/butaan zijn gekozen vanuit de gedachte dat binnen deze afbakening geen risiconorm-overschrijding buiten de inrichting is te verwachten. Voor interne veiligheid zijn echter nog wel regels op het gebied van ontwerp en aanleg relevant om de veiligheid van gebruikers en bezoekers van het gebouw voldoende te waarborgen. Hoewel hieromtrent nog onvoldoende sluitende regels bestaan is het verstandig bij de bouw en aanleg van de installatie rekening te houden met:

- preventie van blootstelling van mensen binnen het gebouw aan het koudemiddel,
- voldoende ventilatie in verband met ontploYngsgevaar,
- behouden dat het koudemiddel in contact komt met de ventilatielucht voor het gebouw.

onder e

Indien één of meer van de in dit onderdeel genoemde bestemmingen van toepassing zijn, dan valt de gehele inrichting niet onder dit besluit, omdat verwacht kan worden dat het voorschriftenpakket van dit besluit niet toereikend is om milieuhygiënisch ongewenste situaties te voorkomen.

ad 1° Dieren van derden worden ondermeer gehouden bij dierenartsenpraktijken. Een dierenartsenpraktijk voldoet wel aan de algemene definitie van de werkingssfeer van dit besluit, maar vanwege te verwachten geluidoverlast is het houden van dieren van derden buiten een gebouw niet toegestaan binnen dit besluit.

ad 2° De complexiteit en het aantal aanwezige dieren bij een hippisch opleidingscentrum maakt een individuele beoordeling van de situatie noodzakelijk.

ad 3° Het bedrijfsmatig houden of fokken van dieren kan voorkomen bij agrarische scholen, woongemeenschappen als kloosters. Ook kennels vallen niet onder dit besluit.

ad 4° Inrichtingen die hieronder bedoelde activiteit verrichten, vallen dan wel zullen gaan vallen onder het Besluit tankstations milieubeheer of het Besluit LPG-tankstations milieubeheer.

onder i

De hier bedoelde ziekenhuizen betreffen doorgaans de algemene ziekenhuizen, categorale ziekenhuizen en academische ziekenhuizen.

Met laboratorium is hier niet bedoeld een ruimte voor kleine medische onderzoeken zoals bij een artspraktijk.

Artikel 4

Eerste lid: degene die de inrichting drijft

Binnen het stelsel van de milieuwetgeving wordt degene die de inrichting drijft primair verantwoordelijk geacht voor de naleving van de voorschriften of de beperkingen die aan de inrichting zijn gesteld. In artikel 8.20, eerste lid, Wm is dat zo verwoord dat degene die de inrichting drijft ervoor zorg draagt dat de aan de vergunning verbonden voorschriften worden nageleefd. Dit brengt met zich mee dat degene die de eindverantwoordelijkheid voor het functioneren van de inrichting draagt, bouwkundige, technische of organisatorische maatregelen treft om te waarborgen dat de voorschriften worden nageleefd en dat milieubedreigende of -schadelijke situaties worden voorkomen.

Dit wil overigens niet zeggen dat die verantwoordelijkheid alleen ligt bij degene die de inrichting drijft. Het feit dat aan andere personen, zoals ondergeschikten, geen rechtstreekse verplichting wordt opgelegd, laat onverlet dat bij de toepassing van het strafrecht ook andere personen binnen de organisatie kunnen worden vervolgd.

Eerste lid: de bijlage

Artikel 4, eerste lid, bepaalt dat in ieder geval de voorschriften die zijn opgenomen in de bijlage worden nageleefd. De in de bijlage opgenomen voorschriften zijn gesteld opdat de ondernemer op eenvoudige wijze kan zien welke milieuaspecten voor zijn bedrijfsvoering van belang zijn. Het voorschriftenpakket is vereenvoudigd ten opzichte van de voorschriften in de oorspronkelijke besluiten. Aspecten die reeds door andere beleidsvelden zijn geregeld komen alleen nog in het besluit voor als deze per se noodzake-

lijk zijn uit het oogpunt van de milieubescherming.

Tweede lid

Hier is het zogenaamde gelijkwaardigheidsbeginsel neergelegd. Hierin is bepaald dat degene die de inrichting drijft andere maatregelen kan treffen dan in het betreffende voorschrift zijn opgenomen, mits hij tevoren kan aantonen dat daarmee minimaal een gelijkwaardige bescherming van het milieu wordt bereikt. Er is van afgezien om bijzondere regels te stellen voor de procedure waarop de gelijkwaardigheid kan worden aangetoond. Dat betekent dat de algemene regels van de Wet milieubeheer en de Algemene wet bestuursrecht hierop van toepassing zijn.

Artikel 5, eerste lid

onder a

In onderdeel a is bepaald dat het bevoegd gezag nadere eisen kan stellen die door de inrichting moeten worden nageleefd, doch uitsluitend ter uitvoering van deze voorschriften voor zover dat in hoofdstuk 4 van de bijlage is aangeven. Bij het stellen van een nadere eis is van belang wat de stand van de kennis of wetenschap is bij vergelijkbare bedrijven. Daarbij kan onder meer gebruik worden gemaakt van algemeen aanvaarde kennisdocumenten, handboeken, fact-sheets over specifieke onderwerpen of branche-handboeken die in het kader van het doelgroepenbeleid industrie door branche en overheid zijn opgesteld. Als voorbeeld kan genoemd worden het Handboek milieumaatregelen grafische industrie en verpakkingsdrukkerijen. Bij de invoeringsbegeleiding van dit besluit zal aandacht worden besteed aan het genereren en in standhouden van algemeen of specifiek toepasbare kennisdocumenten en fact-sheets.

onder b

Op basis van onderdeel b kan het bevoegd gezag eveneens nadere eisen stellen als dat bijzonder is aangewezen in het belang van de bescherming van het milieu. Deze bevoegdheid tot het stellen van nadere eisen is alleen bedoeld voor die zaken die in de voorschriften niet aan de orde komen. Deze nadere eis-vorm staat naast de nadere eis-mogelijkheden die zijn opgenomen in hoofdstuk 4 van de bijlage van de amvb. De belangrijkste restricties bij

toepassing van deze 'aanvullende' nadere eis is dat het geen overlap mag geven met het reeds bepaalde in de bijlage en dat de nadere eis wordt gesteld in het belang van de bescherming van het milieu. De achtergrond van deze nadere eis-mogelijkheid kent een aantal invalshoeken.

1. In de eerste plaats is bij het opstellen van dit besluit uitgegaan van de representatieve bedrijfssituatie met de op dat moment bestaande kenmerken. Het kan uit oogpunt van milieubescherming nodig zijn om eisen te stellen inzake bijzondere en van de gangbare situatie afwijkende bedrijfsprocessen. Voorbeeld hiervan is mestopslag bij een kantoorgebouw of verfspuiten in een verpleeghuis etc.

2. Daarnaast kennen algemene regels, zoals dit besluit, altijd beperkingen op het punt van het leveren van maatwerk. Dit besluit is immers een generiek instrument met een landelijke werking. Met name de situering van een inrichting ten opzichte van zijn omgeving kan aanleiding geven tot grote onderlinge verschillen in de benaderingswijze en oplossingsmogelijkheden. De keuzebevoegdheid moet om die reden zo veel mogelijk op lokaal niveau worden gelegd. Naar gelang de lokaal-specifieke omstandigheden daartoe nopen kunnen bij nadere eis de noodzakelijke toegesneden maatregelen worden vastgelegd. Het gaat hierbij doorgaans om de gevolgen van indirecte hinder, waaronder de gevolgen van het verkeer van en naar de inrichting, buiten de grenzen van een inrichting. De wijze waarop de geluidhinder daarvan moet worden benaderd en beoordeeld dient in overeenstemming plaats te vinden met de circulaire van 29 februari 1996 van de minister van VROM, getiteld 'Geluidhinder veroorzaakt door het wegverkeer van en naar de inrichting; beoordeling in het kader van de vergunningverlening op basis van de Wet milieubeheer'.

3. Bij het opstellen van de voorschriften is als uitgangspunt gekozen dat eenvoud en milieurelevantie voorop dienen te staan. Voorkomen moet worden dat bepaalde aspecten die voor een ondernemer van belang zijn door meerdere beleidsterreinen worden gereguleerd, met bovendien het risico van onderlinge verschillen in regels. Om die reden is de amvb sterk terughoudend op het gebied van de ruimtelijke ordening, de bouwregelgeving en regelgeving vanuit het nutsbedrijf. In het geval

dat deze beleidskaders in een specifieke situatie toch als onvoldoende worden beoordeeld dan is het onder artikel 5 mogelijk hierin te voorzien.

4. Ten slotte kunnen zich bijzondere bedrijfsomstandigheden voordoen met onvoorziene milieugevolgen, al dan niet het gevolg van bijvoorbeeld een calamiteit, onzorgvuldig handelen of een afwijking binnen een gangbaar bedrijfsproces. Met name kan gedacht worden aan het voorschrijven bijvoorbeeld van bodemonderzoek of onderzoek naar het gebruik of verbruik van bepaalde stoffen.

Het instrument nadere eisen maakt het mogelijk om te komen tot een op een concrete situatie toegesneden, doelmatige oplossing. De bevoegdheid tot het stellen van nadere eisen is bedoeld voor die gevallen waarin de situatie in een inrichting zodanig is dat ofwel de voorschriften nadere uitwerking behoeven ofwel deze situatie in de voorschriften niet is voorzien. Gezien de specifieke werkingssfeer van het instrument nadere eis kan worden verwacht dat het gebruik beperkt zal blijven tot bijzondere en incidentele gevallen. Het stellen van een nadere eis is een beschikking in de zin van artikel 1.3 van de Algemene wet bestuursrecht. In paragraaf 1.2.4 zijn algemene uitgangspunten aangegeven voor de toepassing van de bevoegdheid tot het stellen van nadere eisen. Voor de volledigheid wordt hier nog opgemerkt dat nadere eisen zoals hier bedoeld, gelet op artikel 22.1, vierde lid, van de Wet milieubeheer geen betrekking kunnen hebben op lozingen op oppervlaktewater voor zover bij of krachtens de Wet verontreiniging oppervlaktewateren regels zijn gesteld.

Artikel 6

Degene die het voornemen heeft om een woon- of verblijfsinrichting op te richten, dat valt onder het besluit, moet ten minste vier weken voor hij zijn plan ten uitvoer gaat brengen, daarvan melding doen aan het bevoegd gezag. Bij de gegevens over de aard van de inrichting moet worden aangegeven wat de belangrijkste kernelementen van de inrichting zijn, die de inrichting typeren. Daarbij zal kunnen worden aangesloten bij het algemeen spraakgebruik. De gegevens moeten zodanig zijn dat het bevoegd gezag een goed inzicht verkrijgt in de binnen de inrichting uit te voeren activiteiten. Ook wanneer men van plan is een inrichting uit te breiden

of te veranderen, is men verplicht dit te melden, zij het niet in alle gevallen.

Alleen indien een uitbreiding of verandering leidt tot een wijziging van de gegevens waarover het bevoegd gezag op grond van een eerdere melding beschikt, is een dergelijke melding vereist. Zolang er in die gegevens niets verandert, behoeven veranderingen of uitbreidingen niet te worden gemeld. Het achterwege laten van een melding neemt niet weg dat degene die een inrichting drijft, moet voldoen aan de voorschriften van het besluit.

Artikel 7, eerste lid

onder a

In dit artikel is bepaald dat indien een inrichting reeds is opgericht voor het tijdstip waarop het besluit op de inrichting van toepassing wordt en de inrichting beschikt over een geldige vergunning op basis van de Wet milieubeheer, de voorschriften van de bijlage gedurende een jaar nog niet op die inrichting van toepassing zijn. Deze inrichtingen hebben derhalve nog een jaar de tijd om maatregelen te treffen om aan de voorschriften te voldoen. Gedurende die overgangperiode blijft de vergunningplicht in stand.

onder b

Hier is bepaald dat voor inrichtingen die reeds zijn opgericht voor de inwerkingtreding van dit besluit en waarop het Besluit woon- of kantoorgebouwen milieubeheer of het Besluit scholen- en opleidingsinstituten milieubeheer van toepassing was, eveneens een overgangstermijn van een jaar geldt voordat de voorschriften van de bijlage op die inrichting van toepassing worden.

Artikel 7, tweede lid

Om onduidelijkheid te voorkomen is in het tweede lid aangegeven dat in het overgangsjaar de vergunningvoorschriften blijven gelden, onderscheidenlijk de voorschriften opgenomen in de algemene maatregel van bestuur die van toepassing was.

Onverlet blijft de mogelijkheid voor het bevoegd gezag om in het overgangsjaar de nadere eis te wijzigen dan wel in te trekken (artikel 7, tweede lid, juncto artikel 5, derde lid).

Gedurende het overgangsjaar zijn het gelijkwaardigheidsartikel en het artikel over de meldingen van overeenkomstige toepassing. Dat betekent dat, gedu-

rende het overgangsjaar, melding moet worden gedaan van veranderingen van de inrichting of de werking daarvan.

Die melding hoeft niet te worden gedaan als er al eerder een melding is gedaan en door de verandering van de werking van de inrichting niet wordt afgeweken van de gegevens die bij die eerdere melding zijn verstrekt.

Artikel 8

Eerste lid

Hier is bepaald dat na het overgangsjaar alle vergunningvoorschriften gedurende drie jaar gelden als nadere eis. Daarna vervallen deze voorschriften. Het bevoegd gezag heeft derhalve drie jaar de tijd om eventueel nieuwe nadere eisen te stellen. Dit geldt slechts indien voor het onderwerp waarop het vergunningvoorschrift betrekking heeft in de in bijlage 2 opgenomen voorschriften de bevoegdheid tot het stellen van nadere eisen door het bevoegd gezag is opgenomen. Is dat niet geval, dan vervalt het vergunningvoorschrift reeds zodra de voorschriften van bijlage 2 ingevolge artikel 7, eerste lid, op de inrichting van toepassing worden. Het voorgaande geldt voor alle vergunningvoorschriften ongeacht de vraag of zij strenger dan wel soepeler zijn dan de voorschriften van het besluit.

Onverlet blijft de mogelijkheid voor het bevoegd gezag om in deze periode van drie jaar de nadere eis te wijzigen dan wel in te trekken (artikel 5, derde lid). Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat het niet mogelijk is dat het bevoegd gezag, indien voor het onderwerp waarop een vergunningvoorschrift betrekking heeft in hoofdstuk 4 van de bijlage geen bevoegdheid tot het stellen van nadere eisen is opgenomen, met een beroep op artikel 5, eerste lid, onderdeel b, vergunningvoorschrift toch laat voortbestaan als nadere eis. In de toelichting op deze artikelen is reeds gesteld de nadere eis-bevoegdheid van artikel 5, eerste lid, onderdeel b, is bedoeld voor die zaken die in de voorschriften niet zijn geregeld en dat deze bevoegdheid om nadere eisen te stellen niet kan worden gebruikt om de voorschriften aan te scherpen.

Tweede lid

Hier is bepaald dat na het overgangsjaar de op basis van de ingetrokken algemene maatregel van bestuur gestelde nadere eisen gelden als nadere eisen gesteld krachtens dit besluit. Ook

het tweede lid geldt slechts indien voor het onderwerp waarop de nadere eisen, gesteld krachtens de algemene maatregel van bestuur die oorspronkelijk van toepassing was, betrekking hebben in hoofdstuk 4 van de bijlage de bevoegdheid tot het stellen van nadere eisen door het bevoegd gezag is opgenomen. Als deze bevoegdheid er niet is, vervallen de oorspronkelijk gestelde nadere eisen. Het voorgaande geldt voor alle gestelde nadere eisen ongeacht de vraag of zij strenger dan wel soepeler zijn dan de voorschriften van het besluit. Ook hier geldt dat het bevoegd gezag te allen tijde de mogelijkheid heeft om de oude dan wel nieuwe nadere eisen te wijzigen of in te trekken.

Artikel 9

Dit artikel geldt voor inrichtingen, reeds opgericht voordat dit besluit op die inrichtingen van toepassing wordt, die niet vielen onder een van de genoemde algemene maatregelen van bestuur (derhalve vergunningplichtig zijn), maar niet beschikken over een geldige vergunning. Voor deze inrichtingen geldt geen overgangstermijn, maar geldt artikel 9. Degene die een dergelijke inrichting drijft, dient ten hoogste twaalf weken na de inwerkingtreding van het besluit overeenkomstig artikel 6, derde lid, aan het bevoegd gezag te melden dat hij de inrichting in werking heeft.

Artikel 10

Hierover wordt opgemerkt dat met inwerkingtreding van dit besluit geen wijziging is beoogd inzake de strafwaardigheid van overtreding van bepalingen van de 'oude' besluiten, dan wel de vergunning(voorschriften), waarvoor dit besluit in de plaats is getreden.

3. Toelichting bijlage (Voorschriften)

3.1 Algemeen

Niet alle voorschriften zullen op elke woon- of verblijfsinrichting van toepassing zijn. Een aantal voorschriften houdt verband met de aanwezigheid van bepaalde toestellen, apparaten of stoVen, dan wel met het uitvoeren van bepaalde werkzaamheden. Wanneer geen sprake is van die toestellen, apparaten of stoVen, zijn de betreffende voorschriften niet relevant. Voorschriften uit andere generieke

besluiten gebaseerd op de Wet milieubeheer (art. 8.44) of andere milieuwetgeving zijn in dit besluit niet opgenomen. Voorbeelden van andere wet- en regelgeving die naast het Besluit woon- of verblijfsgebouwen milieubeheer van toepassing op de inrichting kunnen zijn, betreffen:

- Besluit opslag in ondergrondse tanks (BOOT)
 - Besluit opslag propaan milieubeheer
 - Besluit emissie-eisen stookinstallaties milieubeheer B (Bees B)
 - Wet milieugevaarlijke stoVen en bijbehorende uitvoeringsbesluiten (o.a. het Besluit inzake stoVen die de ozonlaag aantasten)
 - Wet bodembescherming en bijbehorende uitvoeringsbesluiten (o.a. het Lozingenbesluit bodembescherming, Besluit kwaliteit en gebruik van overige organische meststoVen)
 - Bestrijdingsmiddelenwet en bijbehorende uitvoeringsbesluiten (o.a. het Bestrijdingsmiddelenbesluit).
- Voor zover de gemeente het bevoegd gezag is met betrekking tot bovenstaande wet- en regelgeving, verdient het de voorkeur de handhaving daarvan zoveel mogelijk integraal uit te voeren.

Ook eisen die via andere wet- en regelgeving worden opgelegd, zijn in dit besluit niet opgenomen. Hierbij kan onder meer worden gedacht aan eisen op grond van gebruiksvergunningen van de brandweer, het Bouwbesluit en de bouwverordening (b.v. ten aanzien van brandwerende constructies). Installatie-eisen, zoals in NEN-normen vastgelegd en die door de installatie- en nutsbedrijven worden gehanteerd, zijn niet in dit besluit opgenomen.

3.2 Begrippen

De bepalingen van begrippen met betrekking tot geluid- en trillinghinder sluiten aan op die van de Wet geluidhinder.

De bepaling van het begrip 'gevaarlijke stoVen' leidt ertoe dat voedings- en genotmiddelen hierbuiten vallen. Dit is namelijk in de definitiebepaling van de Wet milieugevaarlijke stoVen bepaald. Als gevolg hiervan zal opslag van bijvoorbeeld alcoholische dranken niet worden geconfronteerd met opslageisen conform CPR 15-1.

Het openbaar riool omvat het gemeentelijk rioelstelsel en dat wat daartoe behoort en verband houdt met de uitvoering van de gemeentelijke taak van

de inzameling en het transport van afvalwater. Dat kunnen zijn rioelgemaalen, persleidingen en andere openbare werken en installaties. Niet ertoe behoren particuliere aansluitingen en voorzieningen voor de inzameling en het transport die geen eigendom van een gemeente zijn.

3.3 Voorschriften

Hoofdstuk 1. Algemene voorschriften

Paragraaf 1.1 Geluid en trilling

1.1.1 – In dit voorschrift is de algemene zorg voor het voorkomen van geluidhinder opgenomen. Het vormt de basis voor zowel het volgende voorschrift als voor de nadere eisen uit hoofdstuk 4.

1.1.2 – Zowel voor bestaande als nieuwe bedrijven is in beginsel de voorkeursgrenswaarde van de Wet geluidhinder opgenomen als de standaard geluidnorm LAeq. Voor het buitenniveau betekent dat een etmaalwaarde van 50 dB(A), voor het binnenniveau van in- of aanpandige woningen een etmaalwaarde van 35 dB(A). Voor de toegestane piekniveaus zijn waarden gesteld die overeenkomen met de grenzen zoals opgenomen in de reeds bestaande amvb's alsmede de gangbare praktijk bij vergunningverlening. Uitgangspunt daarbij is dat met deze normen doorgaans een acceptabele geluidkwaliteit in de zin van geluidbeleving en risico's voor de persoonlijke gezondheid, in de directe omgeving van het bedrijf wordt bereikt. In de praktijk blijken overschrijdingen van piekwaarden door laad- en losactiviteiten gedurende de dagperiode in het algemeen niet tot hinder te leiden. Onder de laad- en losactiviteiten worden tevens aanverwante activiteiten verstaan zoals het slaan van autoportieren, en het starten en wegrijden van de voertuigen. Controle en berekening van de geluidsniveaus moet geschieden overeenkomstig de 'Handleiding meten en rekenen industrielawaai, IL-HR-13-01' van maart 1981. Voor het bepalen van de buitenniveaus gelden de waarden op de gevel zonder gevelreflectie. Metingen ter controle van geluidsniveaus binnen woningen moeten worden verricht op een afstand van ten minste 1 meter van de muren, 1,5 meter boven de vloer en 1,5 meter van de ramen. Teneinde verstoring door staande golven te verminderen, is het noodzakelijk op ten minste drie punten te meten; bij laag-frequent geluid moet zonodig op meer dan drie

punten worden gemeten. De gemeten waarden moeten energetisch worden gemiddeld. Metingen moeten worden uitgevoerd met gesloten ramen en buitendeuren. De beoordeling van meetresultaten moet overeenkomstig bovengenoemde handleiding plaatsvinden.

1.1.3 – Dit voorschrift vormt een verbijszondering op de meet- en rekenregels voor de bepaling van het equivalente geluidsniveau van een inrichting. Met buitenterrein wordt bedoeld een voor publiek toegankelijk onbebouwd deel van de inrichting, bijvoorbeeld een tuin of schoolplein. Het betrekken van stemgeluid van bezoekers in de beoordeling van de geluidnormen is problematisch. Geluid afkomstig van buitenterreinen wordt niet of nauwelijks afgeschermd en kan direct omliggende gevels belasten. Rigide toepassing van de geluidnormen zou het in veel gevallen onmogelijk maken een buitenterrein in gebruik te hebben. De uitsluiting van stemgeluid afkomstig van een buitenterrein geldt feitelijk uitsluitend voor situaties waarbij het buitenterrein aan de straat of een andere openbare ruimte is gelegen. Echter indien een buitenterrein omsloten is door bebouwing zal het omgevingsgeluid doorgaans veel lager zijn. Stemgeluid van het schoolplein zal dan eerder leiden tot overlast. De beoordeling van dergelijke situaties dient overeenkomstig voorschrift 1.1.1 te geschieden. Met een overdekking wordt een vaste overdekking bedoeld en niet een zonnescherm of luifel. Verwarmde of overdekte terrassen noden tot een gebruik in alle jaargetijden en moeten overeenkomstig voorschrift 1.1.1 worden beoordeeld.

In de Grondwet is bepaald dat ieder het recht heeft zijn godsdienst of levensovertuiging individueel of in gemeenschap met anderen vrij te belijden. Wel kunnen volgens de Grondwet regels worden gesteld ter bescherming van de gezondheid, in het belang van het verkeer en ter bestrijding of voorkoming van wanordelijkheden. In de Wet openbare manifestaties is aangegeven dat klokgelui in verband met de godsdienstige, levensbeschouwelijke of lijkplechtigheden is toegestaan en dat de gemeenteraad ter zake regels kan stellen. Het samenstel van beide regelingen wordt geacht het geëigende kader en verdient de voorkeur boven regulering in dit besluit.

Bij muziekgeluid moet een strafcorrec-

tie worden toegepast; het maximaal toegestane geluidsniveau is dan 10 dB(A) lager dan de voorgeschreven geluidnorm. Dit geldt zowel voor het equivalente geluidsniveau (buiten of in woningen van derden).

1.1.4 – In dit voorschrift is het algemene doel van het besluit ten aanzien van het aspect trillinghinder neergelegd. Het uitgangspunt is primair dat continue trillingen in woningen niet voelbaar mogen zijn. Continue trillingen worden doorgaans veroorzaakt door stationaire installaties zoals compressoren of koelmachines. Niet alle inrichtingen zullen trillinghinder veroorzaken. Te denken valt aan het aan- en afrijden van vrachtwagens voor het bevoorraden van grotere instellingen voor opleiding of gezondheidszorg. Er is derhalve gekozen voor een algemeen voorschrift met de mogelijkheid voor het bevoegd gezag om nadere eisen te stellen. Naar verwachting zullen trillingmetingen slechts sporadisch noodzakelijk zijn. Voor het objectief vaststellen van trillingen kan in beginsel gebruik worden gemaakt van indicatieve meetmethodieken.

Paragraaf 1.2 Energie

1.2.1 – In het algemeen deel van deze toelichting is reeds ingegaan op het energiegebruik. Daar is ook aangegeven dat de voorschriften van dit besluit zich richten op de grotere energieverbruikers uit de betrokken bedrijfssectoren. Indien het bevoegd gezag dat verzoekt zal zo'n bedrijf moeten aangeven welke maatregelen of voorzieningen het heeft getroffen of zal treffen die ertoe bijdragen dat een zo zuinig mogelijk gebruik van energie wordt gemaakt.

Dit kan bijvoorbeeld blijken uit:

- de deelname aan een meerjarenafpraak (MJA), waarbij moet blijken dat het bedrijf zich aan de afspraken houdt.

- de realisatie of een uitgewerkte planning voor de uitvoering van maatregelen op basis van de adviezen die door externe deskundigen zijn gegeven. Zo'n advies kan bijvoorbeeld door een energiebedrijf worden gegeven;

- eventuele andere documenten of verklaringen waaruit blijkt dat het bedrijf de gevraagde prestatie op dit gebied levert of zal leveren.

1.2.2 – Inrichtingen zullen die maatregelen dienen te treffen die zich binnen een redelijke tijd terugverdienen, waarbij rekening wordt gehouden met mogelijke neveneffecten. Hierbij wordt

uitgegaan van de binnen de branche gebruikelijke terugverdiensjden en de uitvoerbaarheid van de maatregelen. Deze zullen mede afhankelijk zijn van de specifieke omstandigheden van het bedrijf en het tijdstip waarop de maatregel wordt uitgevoerd.

De inrichting heeft binnen termen van redelijkheid ruimte om bij de besluitvorming over de energievoorzieningen aansluiting te zoeken bij andere investeringsbeslissingen of -ritmen van het bedrijf.

Of aan de verplichting wordt voldaan kan blijken uit de documenten of de verklaringen die hierboven bij de toelichting bij voorschrift 1.2.1 zijn genoemd.

Paragraaf 1.3 Afvalstoffen en afvalwater

1.3.1 – Deze algemene bepaling geeft aan dat de zorg voor milieu zich ook uitstrekt tot afval, en met name tot het beperken van afval. Zeker omdat onder het onderhavige besluit een grote diversiteit aan inrichtingen valt, met een minstens even zo grote diversiteit aan afval, is het niet mogelijke gebleken een complete en actueel blijvende lijst van preventie-opties in het besluit op te nemen. Wel is er inmiddels veel informatie beschikbaar over afvalpreventie. Door branche-organisaties wordt bijvoorbeeld aandacht besteed aan afvalpreventie door middel van milieuzorgprojecten en -handboeken. Voorop staat dat de verantwoordelijkheid van de ondernemer een primaire rol speelt in het zoveel mogelijk nakomen van de zorg voor afvalpreventie. Van belang is dat de beschikbare informatie toegankelijk wordt gemaakt voor bedrijven en het bevoegd gezag. In gevallen waarbij niet op dergelijke informatie kan worden teruggevoerd doch waarbij afvalpreventie van substantieel belang is, bestaat de mogelijkheid een onderzoek te verlangen naar de preventiemogelijkheden. Dit is neergelegd in voorschrift 4.3.1. Voorbeelden van afvalpreventie worden per branche, bedrijfstak of per thema nader uitgewerkt in informatiebladen van Infomil (Informatiecentrum milieuvergunningen).

1.3.2 – De verschillende afvalstromen moeten zoveel mogelijk worden gescheiden en gescheiden moeten worden gehouden ten behoeve van materiaalhergebruik of specifieke eindverwerking de gescheiden afgifte zoveel mogelijk te bevorderen. Voor enkele componenten en stoffen zijn afvalscheidingsverplicht-

tingen opgenomen, mits dit redelijkerwijs gevegd kan worden. Voor papier/karton geldt een algemene afvalscheidingsverplichting aangezien uit onderzoek blijkt dat het scheiden van deze componenten nauwelijks technische en/of financiële bezwaren kent. Het scheiden van glas kan redelijkerwijs worden gevegd van bedrijven die in verpakkingsglas of in glas verpakte producten handelen. De overige bedrijven dienen glas te scheiden als minstens 120 liter glas (30 kg) per week vrijkomt. Organisch bedrijfsafval is in drie deelstromen te verdelen waarvoor verschillende scheidingsregels gelden: het zogenaamde 'analoog'-groente-, fruit- en tuinafval (GFT), swill en groenafval. Onder analoog-GFT wordt organisch afval verstaan dat vergelijkbaar is met huishoudelijk GFT. Afvalscheiding van analoog-GFT-afval kan redelijkerwijs worden gevegd indien minstens 100 kg per week vrijkomt. Onder swill worden etensresten en keukenafval verstaan; maaltijdverstrekkende bedrijven hebben hiervoor een scheidingsplicht voor zover voldoende bewerkingscapaciteit landelijk aanwezig is. Bedrijven dienen groenafval te scheiden als minstens 10 ton groenafval per jaar vrijkomt. Het scheiden van houtafval kan redelijkerwijs gevraagd als minstens 2000 kg per jaar vrijkomt. Onder de grenswaarden voor de verschillende componenten geldt voor ieder bedrijf de zorgplicht om tot zoveel mogelijk afvalscheiding over te gaan.

1.3.3 – Bij het scheiden van gevaarlijke afvalstoffen zal het meestal gaan om stoffen die qua hoeveelheid, aard en samenstelling vergelijkbaar zijn met klein gevaarlijk afval uit huishoudens. De wijze van afvalscheiding kan daarmee vergelijkbaar zijn. Onder gescheiden houden wordt hier bedoeld dat vermenging van verschillende categorieën gevaarlijke afvalstoffen wordt voorkomen. Aan deze bepaling kan al worden voldaan door het betreffende afval te bewaren in afzonderlijke emballage, in een verzamelcontainer, -doos of dergelijke. Tevens verplicht dit voorschrift tot het scheiden van het eigen afval (bedrijfsafval) van gevaarlijk afval dat van buiten de inrichting afkomstig is (huishoudelijk afval van particulieren). Het praktisch gevolg van dit onderscheid is dat inrichtingen die gevaarlijk afval van particulieren in ontvangst nemen (batterijen en dergelijke), dit afval kunnen inleveren bij de gemeentelijk depots. Het eigen bedrijfsafval

daarentegen moet via de reguliere kanalen worden verwijderd.

1.3.4 – Voor een aantal minder voorkomende componenten zijn geen scheidingsvoorschriften opgenomen omdat volledige scheiding niet mogelijk is.

Voor deze stromen is het de verantwoordelijkheid van de ondernemer om zoveel mogelijk over te gaan tot afvalscheiding.

Kunstoffen komen algemeen voor maar zijn in hoeveelheid beperkt. Inrichtingen waar meer dan 30 m³ ongeperst gelijktijdig te verwerken kunststofafval per maand vrijkomt dienen tot afvalscheiding over te gaan. Metalen, textiel en hout komen in deze inrichtingen slechts incidenteel voor in hoeveelheden waarbij deze componenten redelijkerwijs kunnen worden gescheiden. Voor deze inrichtingen geldt dat in ieder geval tot scheiding moet worden overgegaan indien van deze componenten meer vrijkomt dan 2000 kg/jaar. Voor de ondernemer en het bevoegd gezag zullen de mogelijkheden van afvalscheiding per afvalstroom en per branche nader worden uitgewerkt in informatiebladen.

Tenslotte zijn er afvalstoffen die gescheiden moeten blijven omdat:

- een specifieke verwerking is vereist (asbesthoudend materiaal)
 - een specifieke verwerking milieuhygiënisch gewenst is (autobanden)
- Het beleid ten aanzien van deze afvalstoffen is in ontwikkeling. De ondernemer kan de informatie hierover van zijn branche als richtsnoer voor de afvalscheiding gebruiken.

Het gelijkwaardigheidsbeginsel voor afvalscheiding houdt in dat bijvoorbeeld in plaats van scheiding van afvalstoffen aan de bron, uit financieel of technisch oogpunt gekozen wordt voor nascheiding in een scheidingsinstallatie.

1.3.5 – Indien de opslag van afvalstoffen geuroverlast veroorzaakt (bijvoorbeeld opslag van organisch afval), moeten speciale voorzieningen worden getroffen. In veel gevallen zal het voldoende zijn om de afvalstoffen op te slaan in een afgesloten bak of container en regelmatig af te voeren; soms zullen specifieke maatregelen nodig blijken. Deze bepaling geeft tevens aan dat er bij de opslag van afvalstoffen onder meer rekening moet worden gehouden met de latere hergebruiksmogelijkheden.

Afvalwater – Bij het Wijzigingsbesluit van 19 januari 1996 (Stb. 1996, 45) is aan de oude 8.40-besluiten waarvoor

het onderhavige besluit in de plaats treedt, een aantal voorschriften toegevoegd met betrekking tot de indirecte lozing van afvalwater. De voorschriften 1.3.6 en verder zijn op dit besluit gebaseerd. De systematiek en formulering van de voorschriften zijn enigszins aangepast zodat deze beter aansluiten bij de overige voorschriften. De voorschriften zijn voorts bezien in het licht van de ruimere werkingssfeer van het besluit, hetgeen heeft geleid tot enkele aanpassingen.

Wanneer in de voorschriften is aangegeven dat bedrijfsafvalwater met bepaalde kenmerken niet in de riolering wordt gebracht, betekent dit, dat ook het lozen van bedrijfsafvalwater met die kenmerken op de bedrijfsriolering niet is toegestaan. Voor deze redactie is gekozen wanneer het ongewenst wordt geacht dat dit bedrijfsafvalwater waar dan ook in de riolering wordt gebracht en het tevens redelijkerwijs voorkomen kan worden dat bedrijfsafvalwater met de betreffende kenmerken in de riolering terecht komt.

Wanneer in de voorschriften is aangegeven dat bedrijfsafvalwater met bepaalde kenmerken niet in het openbaar riool mag worden gebracht, betekent dit, dat het brengen van bedrijfsafvalwater met die kenmerken in de bedrijfsriolering wel is toegestaan, mits voorafgaand aan de lozing op het openbaar riool een dusdanige behandeling plaatsvindt dat aan de betreffende voorschriften wordt voldaan.

Van het brengen van bedrijfsafvalwater in het openbaar riool is binnen de gekozen terminologie overigens ook sprake wanneer bedrijfsafvalwater vanuit de bedrijfsriolering niet rechtstreeks in het openbaar riool wordt gebracht, maar bijvoorbeeld via een bedrijfsriolering van een ander bedrijf. Van belang is dat het bedrijfsafvalwater uiteindelijk in het openbaar riool terecht komt, en niet de route waarlangs het bedrijfsafvalwater in het openbaar riool terecht komt. Ook wanneer het bedrijfsafvalwater op een andere wijze dan via de bedrijfsriolering vanuit een inrichting in het openbaar riool wordt gebracht (bijvoorbeeld via een straatkolk), is er dus sprake van het brengen van bedrijfsafvalwater in een openbaar riool, en gelden de voorschriften van dit besluit.

1.3.6 – Dit voorschrift bevat algemene eisen waaraan afvalwater aan moet voldoen, ongeacht de activiteit waarbij het vrijkomt. Zo is het verboden om bedrijfsafvalwater dat bedrijfsafvalstoffen

bevat die door versnijdende apparatuur zijn versneden of door vermalende apparatuur zijn vermalen of waarvan kan worden voorkomen dat ze in het bedrijfsafvalwater terecht komen, in een riolering te brengen. Hierbij moet gedacht worden aan bijvoorbeeld vetstukken, groentesnippers en etensresten bij keukens en centrale kantines.

Ook is het verboden om een gevaarlijke afvalstof waarvan kan worden voorkomen dat deze in de bedrijfsriolering terecht komt, in de riolering te brengen. Gedacht kan worden aan bijvoorbeeld verfristanten, ontwikkel- en fixeerbaden bij fotografische afdelingen en chemicaliënrestanten. Voor werkzaamheden of handelingen waarbij niet kan worden voorkomen dat bedrijfsafvalwater dat een gevaarlijke afvalstof is vrijkomt, wordt het in de specifieke voorschriften toegestaan onder bepaalde voorwaarden en in een aangegeven maximum concentratie een bepaalde gevaarlijke afvalstof in een riolering te brengen.

Bedrijfsafvalwater dat stankoverlast buiten de inrichting veroorzaakt mag niet in het openbaar riool worden gebracht. Stankvorming die in het riool zelf optreedt, zal bij een adequaat rioolstelsel niet leiden tot stankoverlast. Het voorschrift heeft betrekking op situaties waarbij ondanks een adequaat rioolstelsel of een adequate rioolwaterzuiveringsinstallatie stankoverlast optreedt ten gevolge van de lozing. In de meeste gevallen zal bij het naleven van deze voorschriften de goede werking van de riolering niet belemmerd worden. Voor elk bedrijf dat afvalwater op de riolering loost zijn standaardvoorschriften ter bescherming van het riool van toepassing. Bovendien gelden voor bepaalde activiteiten bijzondere voorschriften of worden speciale voorzieningen voorgeschreven. Hoofdstuk 4 biedt de mogelijkheid tot het stellen van nadere eisen.

1.3.7 – Dit voorschrift is gebaseerd op het Handboek Grafische Industrie. Dit voorschrift is voor de bedrijven waarop het besluit van toepassing is, noodzakelijk. De overige bepalingen uit het Handboek Grafische Industrie kunnen in voorkomende gevallen worden beschouwd als invulling van de algemene norm van voorschrift 1.3.10.

De maximaal toegestane lozing van zilver (1 mg/l) is te bereiken met een inline-zilverterugwininstallatie, zoals voorgeschreven in voorschrift 1.3.16 of met good-housekeepingmaatregelen die

zijn beschreven in het Handboek Grafische Industrie.

1.3.10 – Dit voorschrift strekt tot implementatie van de Richtlijn Stedelijk Afvalwater (91/271/EEG) en bevat voorschriften die op grond van de richtlijn aan het lozen op het openbaar riool moeten worden gesteld. In dit voorschrift is de bescherming van het oppervlaktewater, de zuiveringstechnische werken en het openbaar riool algemeen verwoord. In de overige voorschriften die in het besluit zijn opgenomen is de bescherming van het milieu tegen nadelige gevolgen van indirecte lozingen nader uitgewerkt. Voor situaties die niet in de overige voorschriften zijn uitgewerkt, kunnen inschattingen over de te treffen maatregelen worden gemaakt aan de hand van kennis en ervaring van gemeenten, informatiebladen, handboeken en dergelijke (bijvoorbeeld Handboek Grafische Industrie).

Afvalwater waarvan normaliter kan worden gesteld dat het niet aan voorschrift 1.3.10 voldoet (en derhalve niet geloosd mag worden) is afvalwater met een of meer van de navogende kenmerken:

- met een temperatuur die hoger is dan 30 °C;
- waarvan de zuurgraad, uitgedrukt in waterstofionenexponent (pH), lager dan 6,5 of hoger dan 10 is;
- waarvan de sulfaatconcentratie hoger is dan 300 mg/l;
- dat brand- of explosiegevaar kan veroorzaken, of
- dat door een beerput, rottingsput of septictank is geleid.

Er is niet voor gekozen deze kenmerken in voorschrift 1.3.10 op te nemen omdat in de praktijk situaties kunnen voorkomen waar de duur van de lozing zo beperkt is dat van een belemmering van de doelmatige werking van de verschillende werken geen sprake is, ook niet wanneer bedrijfsafvalwater met een of meer van de genoemde kenmerken in een riolering wordt gebracht.

1.3.11 – Wanneer bedrijfsafvalwater niet door tussenkomst van een openbaar riool in het oppervlaktewater wordt gebracht maar via een andere route, is voorschrift 1.3.10 van overeenkomstige toepassing. Welke onderdelen van dat voorschrift relevant zijn, is afhankelijk van de route waarlangs het afvalwater in het oppervlaktewater terecht komt.

Omdat kennis over die route op het lokale niveau bekend is, is daar de

bevoegdheid gelegd om bij nadere eis een voorschrift op te leggen, dat afdoende bescherming voor riool, zuivering en oppervlaktewater waarborgt.

1.3.12 – Het lozen van plantaardige of dierlijke oliën of vetten is vanuit het oogpunt van de doelmatige werking van het openbaar riool ongewenst omdat dit afzettingen in riolen kan veroorzaken. Het besluit heeft dan ook als uitgangspunt, dat het lozen van plantaardige of dierlijke oliën of vetten zo veel mogelijk moet worden voorkomen, tenzij dit redelijkerwijs niet kan worden gevergd.

Er kunnen zich in de praktijk situaties voordoen, waarbij plaatsing van een slibvangput en een vetafscheider niet noodzakelijk kan worden geacht. Het gaat daarbij om situaties waarbij de concentratie aan plantaardige of dierlijke oliën of vetten in het bedrijfsafvalwater lager is dan 300 mg/l en situaties waarbij de investering niet opweegt tegen het milieurendement en plaatsing van een voorziening derhalve redelijkerwijs niet kan worden gevergd.

Voor situaties waarin het plaatsen van een slibvangput en een vetafscheider redelijkerwijs niet kan worden gevergd en het doelvoorschrift van 300 mg/l in enig steekmonster toch incidenteel wordt overschreden, kan in bijzondere gevallen op grond van de vangnetbepaling een nadere eis worden gesteld. Indien het vanuit het oogpunt van de doelmatige werking van de riolering noodzakelijk is, kan daarin een andere wijze worden voorgeschreven om de lozing van plantaardige of dierlijke oliën of vetten te beperken.

1.3.13 – Deze voorschriften bevatten de eisen waaraan een slibvangput en een vetafscheider moeten voldoen.

In de eerste plaats betreft dat de eisen, zoals die zijn neergelegd in NEN 7087, uitgave 1990 en de daarbij behorende bijlage met het daarop in 1992 uitgegeven correctieblad. In de tweede plaats betreft dat de eisen die bij ministeriële regeling kunnen worden gegeven. Vaststaat dat die eisen bij ministeriële regeling zullen moeten worden gegeven, omdat bepaalde eisen van NEN 7087 in strijd zijn met andere wettelijke voorschriften.

Daarnaast is het niet uitgesloten te achten dat ten aanzien van de eisen van NEN 7087 afwijkende of aanvullende eisen moeten worden gesteld, zoals ook het geval is in de door KIWA voor slibvangputten en vetafscheiders opgestelde beoordelingsrichtlijn die ten

grondslag ligt aan de voor die voorzieningen bestaande kwaliteitsverklaring (certificaat).

1.3.14 en 1.3.15 – Ten behoeve van de controle op de verschillende bepalingen is in een aantal situaties een controlevoorziening verplicht. De concentratie-eisen gelden voor specifiek bedrijfsafvalwater voordat dit gemengd wordt met bedrijfsafvalwater afkomstig uit andere ruimten. De controlevoorziening dient daarom geplaatst te worden voorafgaand aan vermenging van de bedrijfsafvalwaterstroom afkomstig uit de ruimte(n) waar de betrefende werkzaamheden worden verricht, met uit andere ruimten afkomstige bedrijfsafvalwaterstromen. Met een bestaande controlevoorziening die op een andere plaats is aangebracht, kan worden volstaan, wanneer het desondanks mogelijk is om aan de hand van een aldaar genomen monster vast te stellen of de voor het bedrijfsafvalwater afkomstig uit de betrefende ruimten geldende concentratie-eis is overschreden. De controlevoorziening wordt in dat geval – ondanks de andere plaats – als doelmatig beschouwd. Bij plaatsing van een nieuwe controlevoorziening is het aanbrengen daarvan op een andere plaats alleen mogelijk, indien plaatsing voorafgaand aan vermenging van het betrefende bedrijfsafvalwater met andere bedrijfsafvalwaterstromen redelijkerwijs niet kan worden verlangd.

1.3.17 – Er moet zoveel mogelijk voorkomen worden dat minerale olie in het afvalwater terecht komt. Daarom bevat dit voorschrift een verbod op de aanwezigheid van schrobputjes in de vloer van een werkplaats waar minerale olie wordt gebruikt, die in verbinding staan met een riolering. Dit is bijvoorbeeld het geval bij (brom)fietsherstellers of andere werkplaatsen waar verbrandingsmotoren worden hersteld. Eventueel gemorste minerale olie moet met absorptiemateriaal worden opgenomen (voorschrift 3.1.2).

1.3.18 – Voor (foto)grafische afdelingen geldt dat bemonstering mogelijk moet zijn voordat het bedrijfsafvalwater in de bedrijfsriolering wordt gebracht. Voor bedrijfsafvalwater afkomstig uit een (foto)grafische afdeling betekent dit dat bemonstering mogelijk moet zijn direct achter iedere aanwezige ontwikkelmachine of ander ontwikkelproces.

Paragraaf 1.4 Lucht

1.4.1 – Emissies van stof, gasen of dampen naar de lucht vanuit de inrich-

ting kunnen op diverse schaalniveaus negatieve gevolgen voor het milieu veroorzaken. Op lokaal niveau moet in eerste instantie worden gedacht aan de nadelige gevolgen zoals geurhinder, stankoverlast of stof. Die aspecten krijgen traditioneel de meeste aandacht van bedrijf, bevoegd gezag en derden-belanghebbenden. Het ligt dan ook voor de hand dat het algemene voorschrift 1.4.1 erop ziet dat deze genoemde gevolgen worden voorkomen of zoveel mogelijk beperkt. Op lokaal en regionaal niveau kunnen zich ook ander nadelige gevolgen manifesteren, die het gevolg zijn van emissies naar de lucht maar die in eerste instantie minder manifest zijn, zoals de uitstoot van rookgasen en andere stoffen. Deze kunnen in omstandigheden tot gezondheidsklachten leiden, zoals benauwdheid of astmatische aandoeningen, of zelfs een carcinogene werking hebben. Op regionaal en landelijk niveau dragen emissies van diverse oxyden naar de lucht ten gevolge van verbrandingsprocessen bij aan het verzuringsvraagstuk. Hoewel de bijdrage van een doorsnee woon- of verblijfsinrichting aan de landelijke milieuvraagstukken nauwelijks meetbaar is, moet worden geconstateerd dat de totale bijdrage van de gehele sector aanzienlijk is.

1.4.3 – Lokale geurhinder, welke ontstaat bij het bereiden van voedingsmiddelen, kan normaliter op twee manieren worden voorkomen: een uitmondning op voldoende hoogte of het toepassen van een ontgeuringsinstallatie. Beide mogelijkheden zijn in dit voorschrift opgenomen, waarbij het primair de verantwoordelijkheid van de ondernemer is, om de juiste keuze te maken.

Indien een ontgeuringsinstallatie wordt geïnstalleerd moet deze de geurdragende componenten daadwerkelijk afvangen en niet door het vermengen met andere stoffen maskeren.

Onder het bereiden van voedingsmiddelen moet worden verstaan: het bakken, frituren, grillen, roken of koken etcetera. Het voorschrift is niet van toepassing als voedingsmiddelen alleen op huishoudelijke schaal worden bereid, wel op situaties waar op een bedrijfsmatige wijze voedingsmiddelen worden bereid, zoals bijvoorbeeld de grotere kantines van scholen of restaurants bij zorginstellingen met verkoop van warme snacks. De te hanteren grens kan worden gelegd op 4 liter inhoud

van de frituurbak, vergelijkbaar met een huishoudelijke toepassing.

Dampen hoeven niet op 1 meter boven de hoogste daklijn te worden afgevoerd in bepaalde situaties, zoals bijvoorbeeld:

– als alleen een elektrische frituurpan wordt gebruikt, zoals bestemd voor een doorsnee huishouden;

– als de in een bedrijf aanwezige kookketels gezamenlijk een inhoud van minder dan 100 liter hebben etc.

1.4.4 – In de meeste gevallen zal dit voorschrift voldoende zijn om overlast door afvoer van dampen of verbrandingsgasen te voorkomen. In bijzondere gevallen biedt het voorschrift 4.4.2 de mogelijkheid tot het stellen van nadere eisen.

1.4.6 – In dit besluit zijn enkele voorschriften opgenomen met betrekking tot de luchtventilatie bij parkeergarages. De bepalingen zijn overeenkomstig de norm NEN 2443 van het Nederlands Normalisatie Instituut gepubliceerd in april 1996.

Andere voorschriften met betrekking tot parkeergarages die betrekking hebben op bouwkundige en planologische aspecten zijn niet in dit besluit opgenomen. Daarbij valt te denken aan open of gesloten gevelgedeelten bij parkeergarages, en de situering van de in- en uitgang van een parkeergarage. Hetzelfde geldt voor een aantal andere bouwkundige maatregelen die – zo is gebleken uit milieukundig onderzoek – relatief gunstig kunnen uitwerken voor het milieu, zoals bouwwijze die een gemiddelde rijsnelheid in een garage van minimaal 10 km per uur mogelijk maakt.

1.4.7 – Met name bij opleidingsinstellingen voor technische richtingen, maar ook bijvoorbeeld bij woon- of verblijfsgebouwen met een uitgebreide technische dienst, kan men soms een spuitkast of spuitruimte aantreffen. Een spuitkast is een mobiele installatie en kan slechts worden gebruikt voor het spuiten van kleine voorwerpen. Voor de uitvoering van een spuitkast worden nadere voorschriften niet noodzakelijk geacht. Bij een spuitruimte (spuitcabine of de opstelruimte van een spuitwand) is echter sprake van een bouwkundige ruimte, waaraan eisen worden gesteld met betrekking tot brandwerendheid, explosievrije voorzieningen etc. Deze eisen zijn opgenomen in het publicatieblad P139 van de Arbeidsinspectie 'verfverwerkingsruimten'.

Het aantal uren per week dat de verf-

sputinstallatie in een woon- of verblijfsgebouw in gebruik is, is over het algemeen gering. Overlast voor de omgeving is dan ook niet waarschijnlijk. Omdat er situaties denkbaar zijn waarin de afstand van het emissiepunt tot woningen van derden zodanig klein is, dat toch overlast wordt veroorzaakt, is bij dit voorschrift 4.4.3 de mogelijkheid opgenomen tot het stellen van nadere eisen.

Paragraaf 1.5 Verlichting

1.5.1 – De (terrein- of reclame)verlichting moet zodanig zijn aangebracht dat licht niet hinderlijk bij omwonenden naar binnen schijnt. Bij inrichtingen kunnen schijnwerpers zijn geplaatst bijvoorbeeld als inbraakpreventie of voor reclamedoeleinden. Deze lichtmasten kunnen voor omwonenden hinderlijk zijn door directe lichtinstraling in de woning of door indirecte verlichting. Directe lichtinstraling kan met name worden voorkomen door de lichtmasten op het terrein ten opzichte van de woningen van derden op de juiste wijze te situeren, rekening houdend met de technische mogelijkheden. Door schijnwerpers zorgvuldiger af te stellen en te richten kunnen klachten veelal worden verholpen. Ook het simpelweg verminderen van de hoeveelheid (reclame)licht kan goede mogelijkheden bieden. Voor het objectief vaststellen van lichteinder is momenteel geen standaardmethodiek beschikbaar en kan niet worden getoetst aan een norm. Door de Nederlandse Stichting voor Verlichtingskunde worden initiatieven ondernomen tot het in 1997 realiseren van een aanbeveling ten behoeve van het vaststellen en beoordelen van hindersituaties.

Paragraaf 1.6 Veiligheid

1.6.1 – Onder (licht) ontvlambare stoffen worden bijvoorbeeld verstaan: acetone, (was)benzine, ethanol, petroleum, spiritus, terpentijn en thinner. De verpakkingen zijn voorzien van een vierkant oranje etiket met een vlam. Stofontploffingsgevaar is met name aan de orde bij opslagruimten voor houtmot. Het verbod op roken en open vuur moet zijn aangegeven met een gevarensymbool (overeenkomstig NEN 3011) of met duidelijk leesbare tekst.

1.6.2 – Deze voorschriften zijn ook van toepassing op de opslag van LPG-wisselreservoirs omdat dat ook gasflessen zijn. Gasflessen met een waterinhoud van meer dan 10 liter mogen wel in een buitenopslag of in een kluis bui-

ten de voor publiek toegankelijke ruimten worden bewaard.

1.6.3 – Afsluiters in vaste gasleidingen moeten zijn aangebracht om in geval van brand of lekkage voor compartimentering te zorgen.

1.6.4 – Over het algemeen is mechanische ventilatie niet nodig, tenzij de acculader en accumulatorenbatterij is opgesteld in een kleine, besloten ruimte. In de meeste gevallen is het voldoende als de acculader in een grote ruimte, liefst nabij een buitendeur is geplaatst. Voor een noodaggregaat zijn verder geen speciale voorschriften gesteld, aangezien opstelling van de installatie en opslag van brandstoffen al in andere voorschriften geregeld is.

1.6.5 – In een ruimte waarin explosieve dampen kunnen ontstaan moet worden voorkomen dat deze dampen tot ontsteking kunnen worden gebracht. Aanwezige verwarmingsinstallaties kunnen hierbij een probleem vormen indien de verbrandingsruimte in open verbinding staat met de ruimte waarin de explosieve dampen kunnen voorkomen. Verwarming van de betreffende ruimten mag daarom alleen plaatsvinden met behulp van bijvoorbeeld radiatoren of indirect gestookte heaters (aangesloten op een in een andere ruimte geplaatste C.V.-ketel). Het is ook toegestaan de ruimte te verwarmen met behulp van een gesloten installatie, waarbij de verbrandingslucht van buiten wordt aangezogen. De eisen waaraan een dergelijke installatie moet voldoen zijn opgenomen in het publicatieblad P163 'garageverwarming'.

1.6.6 – In een werkkuil kunnen zich brandbare en explosieve dampen (met name benzedampen) verzamelen. Mechanische ventilatie van de werkkuil zorgt ervoor dat de concentratie van deze dampen gering blijft. In de werkkuil aanwezige apparatuur en verlichting moet explosievrij zijn uitgevoerd, om eventuele ontstekingsbronnen te voorkomen.

1.6.7 – Een brandschakelaar moet zich bij voorkeur zo dicht mogelijk bij de stookruimte bevinden, tenzij de stookruimte slecht bereikbaar is (bijvoorbeeld op een zolder die alleen via een vlioztrap te bereiken is). In een dergelijke situatie is het beter de afsluiter op een goed bereikbare, duidelijk aangegeven plaats aan te brengen. Een gasafsluiter is meestal in de meterkast aanwezig, daar waar gasleidingen het bedrijfsruimte binnenkomen.

Om te kunnen beoordelen of dit voor-

schrift op een stookruimte van toepassing is, moet worden nagegaan wat het individuele vermogen (nominale belasting op bovenwaarde) is van de installaties die in de stookruimte staan opgesteld. Voor toestellen met een gezamenlijke (hoofd)afsluiter, beveiliging, kleppen, rookgasafvoer e.d. moet het belast vermogen echter worden opgeteld.

1.6.8 – Bij het verwisselen van een LPG-wisselreservoir kan een (geringe) hoeveelheid LPG vrijkomen. Indien het verwisselen in een besloten ruimte met slechte ventilatie geschiedt, kan dit de vorming van een explosief gasmengsel veroorzaken. Bij het verwisselen van de reservoirs in de buitenlucht worden eventueel vrijkomende gassen afdoende verspreid.

1.6.9 – Een maximaal-thermostaat moet aanwezig zijn. Dit houdt in dat frituurpannen op open vuur (gasfornuis) niet zijn toegestaan (in verband met het sterk verhoogd brandgevaar). Alleen elektrische frituurinstallaties of indirect gestookte installaties (zoals doorgaans in cafetaria's) mogen worden gebruikt.

1.6.10 – In de publicatiebladen (P-bladen) is opgenomen hoe de genoemde stoffen dienen te worden opgeslagen, welke veiligheidsmaatregelen dienen te worden getroffen en hoe onder andere het doseren dient te geschieden.

1.6.11 – Bij poliklinieken en andere gebouwen ten behoeve van de gezondheidszorg is soms een bovengrondse tank aanwezig voor de opslag van zuurstof. Een zuurstoftank kan zowel in een gebouw als buiten zijn opgesteld. In de richtlijn CPR 5 'vloeibare zuurstof; opslag van 0,45 – 100 m³' zijn voorwaarden opgenomen met betrekking tot de constructie van de tank en bijbehorende leidingen, in acht te nemen afstanden en aan te brengen voorzieningen.

Paragraaf 1.7 Waterbesparing

1.7.1 en 1.7.2 – Waterbesparing is een onderwerp dat onder de noemer 'zuinig gebruik van grondstof' tot de reikwijdte van de Wm behoort. Behalve de voor de hand liggende oplossingen als waterbesparend sanitair, kranen niet onnodig laten lopen en dergelijke, zijn nog geen specifieke oplossingen voor de bedrijven in deze sector bekend. Omdat mag worden aangenomen dat oplossingen naast milieu-voordeel ook een financieel voordeel opleveren, zal implementatie van maatregelen doorgaans al vrijwillig geschieden. De voor-

schriften uit deze paragraaf gaan van dat principe uit, maar strekken er tevens toe het bevoegd gezag een handvat te bieden voor die situaties waar die eigen verantwoordelijkheid van het bedrijf niet wordt ingevuld.

Hoofdstuk 2. Bijzondere voorschriften met betrekking tot activiteiten die in de inrichting worden verricht

Paragraaf 2.1 Opslag, overslag, bewerking of verwerking van gevaarlijke stoffen

Een groot deel van de activiteiten met stoffen binnen woon- of verblijfsinrichtingen is nauwelijks milieurelevant. Aan bijvoorbeeld de opslag van (fris)drank of kantoorartikelen hoeven geen voorschriften te worden gesteld. Echter voor de opslag en het gebruik van gevaarlijke stoffen of stoffen die hinder voor de omgeving kunnen opleveren, zijn wel voorschriften opgenomen.

2.1.1 en 2.1.2 – Deze voorschriften bevatten een algemene norm ten aanzien van het omgaan met gevaarlijke stoffen. Het voorschrift is onder meer van toepassing op de opslag van gevaarlijke stoffen bijvoorbeeld bij beroepsopleidingen of medische praktijken. Onder gevaarlijke stoffen moet hier worden verstaan:

- gevaarlijke stoffen als bedoeld in de Wet milieugevaarlijke stoffen;
 - gevaarlijke (afval)stoffen waarop de richtlijn CPR 15-1 van toepassing is (gevaarsaanduiding op de verpakking verplicht);
 - (afgewerkte) olie en bestrijdingsmiddelen;
 - eventuele andere chemicaliën of vloeistoffen waarbij kans op bodem/waterverontreiniging groot is; hierbij hoeven niet direct speciale maatregelen te worden getroffen, maar de opslag moet niet plaatsvinden naast een schrobputje, of op een onverharde vloer).
- Voedings- en genotmiddelen (zoals alcoholhoudende dranken) worden niet beschouwd als milieugevaarlijke stoffen; in de WMS zijn deze stoffen uitgezonderd.

De voorschriften zijn ook van toepassing op de opslag van werkvoorraden. Met betrekking tot werkvoorraad kan onder meer worden gedacht aan olieopslag in een werkplaats (bijvoorbeeld bij een verpleeghuis), of kleine hoeveelheden stoffen voor het onderhoud van toestellen bij een scholengemeenschap.

2.1.3 – Dit voorschrift ziet toe op de

handelingen die met gevaarlijke stoffen kunnen worden verricht in bijvoorbeeld een werkplaats. Onder (licht) ontvlambare vloeistoffen worden K1- en K2-producten verstaan. In verband met de bijzondere gevaarsaspecten van deze stoffen moet een lekbak 100% opvangcapaciteit bezitten. Als boven een lekbak zowel (licht) ontvlambare stoffen als andere milieugevaarlijke vloeistoffen worden opgeslagen, moet toch een lekbak met 100% opvangcapaciteit worden aangehouden. Doorgaans zal de bedoelde lekbak binnen zijn opgesteld, waardoor automatisch wordt voldaan aan de bescherming tegen inrengen.

Onder installaties die op een vloeistofdichte vloer moeten worden geplaatst, valt onder andere een koelinstallatie, oliekachel of noodstroomaggregaat.

2.1.4 – Indien in een inrichting gevaarlijke stoffen worden opgeslagen, dient dit te gebeuren overeenkomstig de richtlijn CPR 15-1. De CPR 15-1 is niet van toepassing op de opslag van bestrijdingsmiddelen. Tot 400 kg aan bestrijdingsmiddelen gelden de voorwaarden uit de Bestrijdingsmiddelenwet. Ingevolge deze wet moet de opslag plaatsvinden in een deugdelijke, afgesloten bewaarplaats die op de buitenlucht is geventileerd. Veiligheids-signalering (bijvoorbeeld door middel van bordjes met de tekst 'bestrijdingsmiddelen' en 'verboden voor onbevoegden') en een slanghaspel moeten aanwezig zijn. Controle van zo'n bestrijdingsmiddelenopslag vindt plaats door de Algemene Inspectie Dienst (AID).

Onder emballage wordt ook verstaan kunststof big bags.

2.1.6 – Indien een bovengrondse tank aanwezig is voor de opslag van K₃-producten en deze tank na inwerking-treding van het besluit wordt geïnstalleerd, geschiedt de opslag overeenkomstig de richtlijn CPR 9-6. In deze richtlijn zijn ook voorwaarden gesteld aan dubbelwandige en kunststofftanks. Laadketels, zoals een reservoir in een boxpallet, worden niet als tanks maar als emballage beschouwd. Hierop zijn de voorschriften 2.1.1. t/m 2.1.5 van toepassing. Met name bij foto-labs worden regelmatig dergelijke opslagreservoirs gebruikt.

Hoofdstuk 3. Bijzondere voorschriften met betrekking tot de bedrijfsvoering van de inrichting

Paragraaf 3.1 Onderhoud en schoonmaak

3.1.1 – Als installaties, toestellen of voorzieningen van een inrichting slecht onderhouden worden, is de kans groter dat gevaarlijke situaties ontstaan of overlast voor de omgeving optreedt. Good-housekeeping is de basis van een goede, voor het milieu verantwoorde bedrijfsvoering.

Met name bij bedrijven waar voedingsmiddelen worden opgeslagen, zal bestrijding van ongedierte noodzakelijk zijn. Ook bij bedrijven waar grotere hoeveelheden verpakkingsmateriaal aanwezig is, is de kans op ongedierte vrij groot.

Het verwijderen van meelstof uit bedrijfsruimten heeft tot doel secundaire stofexplosies te voorkomen.

3.1.3 – Het terrein van de inrichting dient indien nodig te worden ontdaan van zwerfvuil. Zwerfvuil in de directe omgeving van de inrichting, dat duidelijk van de inrichting afkomstig is, moet eveneens worden verwijderd. Hierbij kan bijvoorbeeld worden gedacht aan een bij de inrichting behorend terras en de omgeving hiervan.

Paragraaf 3.2 Controle van installaties en voorzieningen

3.2.1 – Het onderhoud van een stook- of C.V.-installatie en het bijbehorend verbrandingsgasafvoersysteem wordt doorgaans uitbesteed aan een verwarmingstechnisch installatiebedrijf. Deze voert het onderhoud uit volgens de hiervoor geldende NEN-normen en installatie-eisen. Meestal wordt een onderhoudscontract afgesloten. Als bewijs van een uitgevoerde onderhoudsbeurt wordt vaak een sticker met jaartal op de stookinstallatie of C.V.-ketel aangebracht. Als uitgangspunt gelden in ieder geval de gebruiks- en onderhoudsinstructies van de leverancier van de installatie. Er wordt gewerkt aan een certificatieregeling voor onderhoud, eventueel gecombineerd met controles of inspecties. Wanneer deze regeling een definitief karakter heeft gekregen, kan in een latere wijziging van dit besluit alsnog naar die regeling worden verwezen.

3.2.2 – Inspectie en onderhoud van brandblusmiddelen dient jaarlijks plaats te vinden volgens de voorschriften vermeld in NEN 2559 en NEN 3211.

Bedrijven die blusmiddelen inspecteren en onderhouden moeten beschikken over een REOB-erkenning (Regeling voor de Erkenning van Onderhoudsbedrijven kleine Blusmiddelen). Na inspectie moeten blustoestellen en slanghaspels worden voorzien van een label of sticker met datum. Draagbare blustoestellen moeten bovendien worden voorzien van een zegel.

3.2.3-3.2.5 – Bij controle moet de vetafscheider worden geopend en de dikte van de vetlaag worden bepaald met een peilstok. De onderkant van deze laag moet zich nog ruim boven de afvoerpijp (die de verbinding met het riool vormt) van de afscheider bevinden. Het water in de controleput (een afzonderlijke put of geïntegreerd in de vetafscheider) moet geen sporen van vet meer vertonen. Van het legen en reinigen van een slibvangput of een vet- of olie-afscheider moeten de bewijzen worden bewaard op basis van voorschrift 3.2.1.

3.2.6 – Regelmatig onderhoud van vetvangende filters of ontgeuringsinstallaties is noodzakelijk om een goede werking te kunnen garanderen en stankhinder te voorkomen of beperken. 3.2.7, 3.2.8 en 3.2.10 – Voor de opslag van milieugevaarlijke stoffen, oliën en afvalstoffen ligt de nadruk op goodhousekeeping (zie ook voorschrift 3.1.1). Een opslagplaats moet netjes en overzichtelijk zijn. De verschillende milieugevaarlijke stoffen, oliën en afvalstoffen moeten gescheiden van elkaar worden opgeslagen. Dit houdt ook in dat afvalstoffen regelmatig worden afgevoerd (voorschrift 3.1.3). Emballage mag niet lekken en eventueel gemorste stoffen moeten zo spoedig mogelijk worden opgeruimd. Als milieugevaarlijke stoffen of olie worden opgeslagen moet voldoende absorptiemiddel aanwezig zijn om gemorste stoffen op te ruimen. Als absorptiemiddel kunnen speciaal hiervoor bestemde korrels worden gebruikt, maar ook bijvoorbeeld zaagsel is een geschikt middel. Gebruikt absorptiemiddel moet als gevaarlijk afval worden opgeslagen en afgevoerd.

3.2.9 – Dit voorschrift vraagt van degene die een inrichting drijft, waarbij specifiek afvalwater kan vrijkomen, om zelf gedragsvoorschriften op te stellen die binnen de inrichting dienen te worden nageleefd. Dit voorschrift doet derhalve een rechtstreeks beroep op de eigen verantwoordelijkheid van de ondernemer. Er is afgezien van de

mogelijkheid tot het stellen van nadere eisen, omdat het voorschrift zelf voldoende concreet is en tevens voldoende aanknopingspunten bevat voor handhaving ervan.

Paragraaf 3.3 Bewaren van documenten

3.3.1 – In nagenoeg elk bedrijf zijn installaties aanwezig die door derden worden onderhouden of gecontroleerd. Vaak worden hiervoor onderhoudscontracten afgesloten. Naast periodieke controles van installaties kan het voorkomen dat andere rapporten zijn opgesteld, metingen zijn verricht of keuringscertificaten zijn afgegeven, die op de een of andere manier met milieu of externe veiligheid te maken hebben. Resultaten van dergelijke onderzoeken, metingen, controles, alsmede afgiftebewijzen van afval zijn tijdens een controlebezoek vaak moeilijk te achterhalen. Soms worden ze zelfs buiten de inrichting bewaard.

De gedachte achter dit voorschrift is, om alle gegevens met betrekking tot milieu en veiligheid op een centrale plaats binnen de inrichting te bewaren dan wel binnen korte termijn beschikbaar te hebben. Dit levert de volgende voordelen op:

– het bedrijf krijgt een beter inzicht in de 'prestaties' die op milieugebied zijn geleverd;

– voor de controlerend ambtenaar wordt een bedrijfscontrole vereenvoudigd, omdat alle relevante informatie binnen korte termijn aanwezig is. In het ideale geval zal bij een incidentele controle inzicht worden verkregen in het bedrijfsfunctioneren in de tussenliggende periode.

Dit voorschrift geeft aan wat voor onderzoeken, metingen en keuringen op milieugebied bij bedrijven kunnen worden uitgevoerd. Dit betekent niet dat bedrijven door middel van dit voorschrift worden verplicht tot het uitvoeren van bedoelde onderzoeken als dit niet in een van de andere voorschriften is geregeld. Als echter bepaalde rapporten zijn opgesteld, certificaten zijn afgegeven of onderhoudscontracten zijn afgesloten waarbij sprake is van enige milieurelevantie, dan dienen deze binnen de inrichting te worden bewaard (bij voorkeur in een milieuregistratie-map of speciale kast). De mogelijkheid is opengelaten dat de betreffende documenten buiten de inrichting worden bewaard. Deze documenten dienen dan wel binnen een door een toezichthouder te stellen termijn voor hem beschikbaar

te zijn. Indien de toezichthouder dit nodig acht, dienen de opgeëiste stukken binnen zeer korte tijd beschikbaar te worden gesteld. De keuze van de leiding van de betreffende inrichting om in dit artikel genoemde documenten (of een kopie daarvan) buiten de inrichting te bewaren, mag niet ten koste gaan van de voortvarendheid van een ingesteld onderzoek. Tevens moet de registratie van periodieke controles, afgiftebewijzen van afval en andere milieurelevante documenten worden bewaard. Wanneer de originelen op het hoofdkantoor van een concern worden bewaard, verdient het aanbeveling om de filialen van een afschrift van de betreffende documenten te voorzien. Voorschrift 3.3.1 laat de eventuele plicht om op grond van andere wetgeving in dit besluit bedoelde stukken voor langere tijd te bewaren dan hier aangegeven onverlet. Overigens wordt nog opgemerkt dat een toezichthouder op basis van artikel 18.5, eerste lid, van de Wet milieubeheer de bevoegdheid heeft om de hier bedoelde documenten in te zien, en daarvan een of meerdere kopieën te maken, indien dat voor de vervulling van zijn taak nodig is (zie ook artikel 5.1.7 van de Algemene wet bestuursrecht).

Paragraaf 3.4 Overige bedrijfsvoering

3.4.1 en 3.4.2 – De exploitant van een woon- of verblijfsinrichting heeft een verantwoordelijkheid om hinder en overlast door komende en vertrekkende bezoekers te voorkomen of te beperken. Hieraan kan op veel manieren invulling worden gegeven; in voorschrift 3.4.2 zijn de belangrijkste elementen aangegeven. Daarnaast kan gedacht worden aan toezicht op het niet blijven 'rondhangen' van leerlingen bij scholen.

Paragraaf 3.5 Overige maatregelen en voorzieningen

3.5.1 en 3.5.2 – Deze bepalingen vormen een vangnet voor die zorg voor het milieu, die niet wordt bestreken door de resterende bepalingen van het besluit. De zorgplicht voor het milieu – neergelegd in artikel 1.1a van de Wet milieubeheer – brengt onder meer met zich mee dat ook ten aanzien van aangelegenheden in de bescherming waarvan dit besluit niet voorziet, degene die de inrichting drijft, de nodige maatregelen en voorzieningen treft om eventuele nadelige gevolgen voor het milieu vanwege de inrichting

te voorkomen. Als die gevolgen zich desondanks voordoen, is diegene gehouden deze nadelige gevolgen zoveel mogelijk te beperken of ongedaan te maken. Het voorschrift is gericht tot degene die de inrichting drijft. De meeste voorschriften en beperkingen die in de bijlage van dit besluit zijn opgenomen betreffen de inrichting: de constellatie van gebouwen, installaties en menselijke activiteiten. Dat abstracte geheel kan men niet aanspreken, wel degenen die het in hun macht hebben dat de inrichting en de activiteiten die daarbinnen plaatsvinden beantwoorden aan de milieuhygiënische normen die in ons land gelden.

Hoofdstuk 4. Nadere eisen

Paragraaf 4.1 Geluid en trilling

4.1.1 en 4.1.2 – Het bevoegd gezag wordt de mogelijkheid geboden in individuele gevallen van de standaard geluidnorm af te wijken. Deze afwijkingmogelijkheid geldt niet voor de geluidsniveaus binnen woningen van derden; daarvoor is ongeacht de hoogte van de afwijking van de buitenwaarde een vast beschermingsniveau vastgelegd overeenkomstig de binnenwaarde uit voorschrift 1.1.1. Bij toepassing van de afwijkingmogelijkheden dient derhalve te worden nagegaan in hoeverre het geluidsniveau binnen woningen van derden die binnen de akoestische invloedssfeer zijn gelegen, wordt beïnvloed. Met de akoestische invloedssfeer wordt hier bedoeld de geluidbelasting vanwege de inrichting op de gevels van omliggende woningen voorzover dat hoger is dan 50 dB(A). Uiteenlopende redenen of argumenten kunnen ten grondslag liggen aan de wens, behoefte of noodzaak tot afwijken.

In beginsel zal de hoogte van het heersende referentieniveau bepalend kunnen zijn voor de mate van afwijking van de standaard geluidnorm. De volgende invulling kan dan aan de orde zijn.

a. Indien het heersende referentieniveau zodanig laag is, dat de in dit voorschrift gestelde standaard geluidnorm zal leiden tot overlast voor de omgeving, kan een lagere geluidgrenswaarde aan het bedrijf worden opgelegd. Dit kan zich voordoen in situaties waarbij bedrijven gevestigd zijn in een rustige omgeving zoals bijvoorbeeld een stille woonwijk of landelijk gebied. Bij het in overweging nemen van een lagere geluidgrenswaarde zal het bevoegd gezag rekening dienen te houden met

de rechtszekerheid van gevestigde bedrijven. Alternatieve maatregelen kunnen in de afweging worden betrokken waarbij zonodig aandacht moet worden geschonken aan een evenredige lastenverdeling. Van belang is voorts dat gezien kan worden in hoeverre eventuele maatregelen gefaseerd kunnen worden uitgevoerd.

b. Indien het heersende referentieniveau zodanig hoog is dat redelijkerwijs van het bedrijf niet kan worden verlangd de lagere standaard geluidnorm na te leven en de handhaving van geluidnorm een onevenredige beperking van de bedrijfsvoering of zelfs sluiting zou kunnen betekenen, terwijl de lokale situatie een soepeler normstelling toelaat. In een dergelijk geval kan de geluidgrenswaarde worden verhoogd. Dit kan zich voordoen in drukkerie gebieden zoals stadswinkelcentra of bedrijfsterrainen.

c. Niet uitsluitend het heersende referentieniveau behoeft maatgevend te zijn om afwijking van de norm te wensen. Ook maatschappelijke ontwikkelingen en de al of niet hierdoor veranderende regelgeving kan daartoe aanleiding vormen.

d. Tenslotte kunnen eventueel ook geluidgrenswaarden boven het referentieniveau worden vastgesteld, bijvoorbeeld indien individuele bedrijfseconomische redenen motief zijn om aan de behoeften van het bedrijfsleven tegemoet te komen, en indien is aangetoond dat maatregelen onvoldoende soelaas bieden. In dergelijke gevallen zal het bevoegd gezag een afweging moeten maken tussen de belangen van het bedrijfsleven en de belangen van de woonomgeving rond de inrichting. Met name kan zich deze problematiek voordoen rond laad- en losactiviteiten en waarbij in specifieke situaties extra geluidruimte moet worden geboden om de bedrijfsvoering niet geheel onmogelijk te maken. In het algemeen moet worden bedacht dat afwijking van het heersende geluidsniveau aanleiding kan zijn voor hinder of het uiten van klachten.

Het gebruik maken van de mogelijkheid tot afwijking van de standaardnorm vindt plaats op basis van een lokale afweging met inachtneming van bovengenoemde motieven. Wel is een overgangsregeling voor bestaande inrichtingen opgenomen waarvoor een ondergrens geldt van 40 dB(A) conform te vervallen besluiten. Als bestaande inrichtingen worden aangemerkt de

voor de invoering van dit besluit fysiek aanwezige inrichtingen. Deze lokale afweging en besluitvorming is daarbij overigens gebonden aan de opgebouwde praktijk rond de benadering van het onderwerp geluid. Immers geluid is geen nieuw item maar reeds jarenlang een structureel element in de uitvoeringspraktijk van vergunningverlening, de planologie, de rechtsspraak en de handhaving, in technische zin gevoed door uitvoeringsbesluiten, circulaires, richtlijnen en handreikingen.

De beslissing tot het afwijken van de standaardnorm dan wel het voorschrijven van voorzieningen, dient expliciet te worden geformaliseerd door middel van het instrument nadere eis. Van belang hierbij is dat aan de beslissing om af te wijken van de standaardnorm een afdoende akoestische motivatie ten grondslag moet liggen, bij voorkeur en voor zover mogelijk, ondersteund door relevante geluidmetingen. Een afwijking van de gestelde norm wordt in gevallen van bezwaar en vervolgens beroep volgens de Wm- en Awb-procedures ter toetsing voorgelegd aan de rechter.

4.1.3 – Om te voorkomen dat een inrichting, die betrekkelijk ver van woningen of andere geluidsgevoelige bestemmingen is gesitueerd, geen toepassing hoeft te geven aan het ALARA-principe en daardoor onbeperkt geluid mag produceren, was in de oude besluiten een bepaling opgenomen dat het equivalente geluidsniveau, bij afwezigheid van woningen, op een afstand van 50 meter gold. Een ingekomen bezwaar ten aanzien van de 50 m grens betrof de amvb-inrichtingen op gezoneerde industrieterreinen. Voor die inrichtingen die op dergelijke terreinen ver van woningen zijn gesitueerd moet toch een 'geluidruimte' worden gereserveerd overeenkomstig met het 50 m criterium ook al maken deze inrichtingen op 50 m minder geluid. Deze geluidruimte gaat ten koste van de inrichtingen die wel een vergunning behoeven en daardoor worden gedwongen om bij nieuwe vestigingen van amvb-inrichtingen meer geluidmaatregelen te treffen. Immers, de zonegrens en de afgegeven hogere waarden mogen cumulatief niet worden overschreden. Naar aanleiding van de kritieken op deze regeling is besloten de starre bepaling van 50 meter te vervangen door een nadere-eisbepaling.

In voorkomende gevallen kan nu het bevoegd gezag bepalen op welke afstand van de inrichting de geluidsniveaus

veaus gelden. Bij het vaststellen van die 'meetplaats' kan het bevoegd gezag rekening houden met:

- een logische plaats waar een geluidmeting zo ongestoord mogelijk kan plaatsvinden;
- belangen van inrichtingen op een industrieterrein;
- belangen van passanten in de schaarse stille (recreatie-)gebieden.

4.1.4 – Op grond van dit voorschrift kunnen eventueel te treffen akoestische voorzieningen verplicht worden gesteld of gedragsregels worden opgelegd, die nodig zijn om aan de geluidvoorschriften van de geluidparagraaf te voldoen. Een zodanige nadere eis zou alleen gesteld moeten worden indien de lokale situatie dat noodzakelijk maakt. Het bevoegd gezag zal bij voorkeur in overleg met het betrokken bedrijf moeten vaststellen op welke wijze en met welke middelen aan de geluidvoorschriften kan worden voldaan.

4.1.5 – Indien discontinue, intermitterende of sporadisch voorkomende trillingen (bijvoorbeeld door transportactiviteiten) problemen opleveren, kan het bevoegd gezag de van toepassing zijnde streefwaarden uit de de Richtlijn 2 'Hinder voor personen in gebouwen door trillingen' van Stichting Bouwresearch (1993) formaliseren. In probleemsituaties wordt om juridische redenen aangeraden gebruik te maken van de voorgeschreven methode. Deze methode geeft naar de momenteel beschikbare kennis, de beste reproduceerbare resultaten. Hoewel uit dit voorschrift een voorkeur spreekt voor de toepassing van de SBR-richtlijn, mag het bevoegd gezag ook toepassing geven aan de DIN 4150. Zodra een eenvoudiger methodiek met reproduceerbare resultaten beschikbaar is en deze door de daartoe geëigende instanties is geaccepteerd, kan deze van toepassing worden verklaard.

Paragraaf 4.2 Energie

4.2.1 en 4.2.2 – In omstandigheden of gevallen waarin een specifieke benadering en concretisering noodzakelijk blijkt, biedt voorschrift 4.2.1. de mogelijkheid aan het bevoegde gezag tot het stellen van een nadere eis. Zo'n nadere eis zal moeten beantwoorden aan de algemene criteria van zorgvuldigheid. Ter concretisering van het beoordelingsaspect 'redelijkheid' is in voorschrift 4.2.2. opgenomen dat het bevoegd gezag geen nadere eisen mag stellen die strekken tot het treffen van

maatregelen of voorzieningen die een langere terugverdientijd hebben dan vijf jaar bij gebouwen of faciliteiten en drie jaar bij processen.

Wordt een investering verlangd, dan ligt het voor de hand dat het bevoegd gezag mede aangeeft op welke termijn die maatregel of voorziening moet worden getroffen. Daarbij kan erop worden gelet dat een aansluiting plaatsvindt bij andere investeringsbeslissingen of -ritten van het bedrijf.

Infomil stelt informatiebladen op waarin de stand der techniek met betrekking tot energiebesparing wordt beschreven. Deze bladen bevatten lijsten van maatregelen of voorzieningen die bij de concretisering van de nadere eis als leidraad kunnen dienen.

De bevoegdheid tot het stellen van nadere eisen geldt alleen voor de in paragraaf 1.2 bedoelde grote inrichtingen.

Paragraaf 4.3 Afvalstoffen en afvalwater

4.3.1 – Bij het toepassen van de verplichting tot het verrichten van een onderzoek moeten de kosten en baten zorgvuldig tegen elkaar worden afgewogen. Ook dient te worden bezien in hoeverre reeds beschikbaar onderzoek, zowel op bedrijfs- als op bedrijfstakniveau, aan de behoefte tegemoet komt.

4.3.2 en 4.3.3 – In het besluit zijn niet voor alle denkbare activiteiten die kunnen worden uitgevoerd en tot het brengen van afvalwater in de riolering kunnen leiden, voorschriften opgenomen. Dat voorkomt, dat het besluit een uitgebreid pakket aan voorschriften bevat dat voor een groot deel niet relevant zou zijn voor een gangbare inrichting. Voor zover het nodig is om aan dergelijke activiteiten specifieke eisen te stellen ter bescherming van het milieu bieden deze voorschriften daarvoor een basis.

Paragraaf 4.4 Lucht

4.4.1 – Indien de afstand van het emissiepunt van een spuitinstallatie tot woningen van derden minder bedraagt dan 30 meter, zijn problemen te verwachten met betrekking tot geuroverlast. Dit is uiteraard afhankelijk van het aantal spuiten.

Door het stellen van nadere eisen kan overlast worden beperkt. De nadere eisen kunnen zich richten op:

- het verplaatsen van het emissiepunt;
- het uitsluitend gebruiken van watergedragen verven en lakken;
- het installeren van een chemisch ont-

geuringsinstallatie (b.v. een actief koolfilter).

Hierbij kan aansluiting worden gezocht bij de Nederlandse emissierichtlijnen en de Bijgestelde richtlijn met betrekking geurhinder bij autospuiterijen van de Hoofdingspectie van de Volksgezondheid voor de hygiëne van het milieu.

Indien veel gebruik wordt gemaakt van de spuitinstallatie (groot aantal spuiten) kunnen tevens eisen worden gesteld aan de uitstoot van koolwaterstoffen (project KWS 2000).

4.4.2 – Het Besluit luchtkwaliteit benzeen legt aan de gemeente de verplichting op om te bewerkstelligen dat de benzeenconcentratie op straatniveau een bepaalde grenswaarde niet overschrijdt. Aangezien parkeergarages een bijdrage aan die benzeenconcentratie leveren, is het in dit voorschrift mogelijk gemaakt dat het bevoegd gezag (in casu burgemeester en wethouders), bij nadere eis maatregelen kan voorschrijven om de bijdrage van de parkeergarage aan de totale benzeenconcentratie te beperken. Maatregelen waaraan gedacht kan worden zijn: het wijzigen van de maximum snelheid, de rijrichting, de plaatsing van in- en uitritten, de afvoer van ontwikkende lucht, etcetera. Als basis kan hier toe de Handreiking benzeen en parkeergarages dienen.

Paragraaf 4.7 Bodemonderzoek

4.7.1 – Deze paragraaf heeft betrekking op zogenaamde nul-situaties en op het eind-onderzoek na beëindiging van de activiteiten in de inrichting. Het gaat hier niet om het opsporen van historische bodemverontreiniging. Gelet op de aard van de inrichtingen waarop dit besluit van toepassing is, en de daarmee samenhangende verwachting dat in normale gevallen er geen sprake zal zijn van aanmerkelijke bodemverontreiniging, zal het stellen van een nadere eis zoals in deze paragraaf bedoeld, beperkt kunnen blijven tot uitzonderingssituaties. Opge merkt wordt dat in het kader van de Nederlandse Richtlijnen Bodembescherming wordt gewerkt aan een handreiking om bij vergunningverlening tot een juiste keuze te komen omtrent het al dan niet opleggen van de verplichting tot nul-situatie onderzoek.

De Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer,
...

Bijlage behorende bij het Besluit woon- of verblijfsgebouwen

A. Begripsbepalingen

In deze bijlage wordt verstaan onder:

gasfles: een cilindrische metalen drukhouder, voorzien van één aansluiting met klep- of naaldafsluiter, die bedoeld is voor meermaalig gebruik en een waterinhoud heeft van ten hoogste 150 l;

NEN: een door het Nederlands Normalisatie Instituut (NNI) uitgegeven norm;

ten minste gelijkwaardige instelling: instelling in een andere lid-staat van de Europese Unie, in een andere staat die partij is bij de Overeenkomst betreffende de Europese Economische Ruimte of in een andere staat waarmee de Europese Unie een wederzijdse erkenningsovereenkomst met betrekking tot het in het voorschrift bedoelde onderwerp heeft afgesloten;

woning: een gebouw of gedeelte van een gebouw dat voor bewoning wordt gebruikt of daartoe is bestemd; voor de toepassing van de voorschriften van deze bijlage wordt onder woning niet verstaan een dienst- of bedrijfswoning, noch een woning die deel uitmaakt van een inrichting;

met betrekking tot geluid:

equivalent geluidsniveau (LAeq): het gemiddelde van de afwisselende niveaus van het ter plaatse optredende geluid, gemeten in de loop van een bepaalde periode en vastgesteld en beoordeeld overeenkomstig de 'Handleiding meten en rekenen industriellawaai, IL-HR-13-01', Ministerie van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer, 1981;

geluidsgevoelige bestemmingen: gebouwen of objecten aangewezen krachtens de artikelen 49 en 68 van de Wet geluidhinder;

geluidsniveau: het niveau van het ter plaatse optredende geluid, uitgedrukt in dB(A), overeenkomstig de door de Internationale Electrotechnische Commissie (IEC) opgestelde regels, zoals neergelegd in de IEC-publikatie nr. 651, uitgave 1979;

piekniveau Lmax: maximale geluidsniveau gemeten in de meterstand 'F' of 'fast';

referentieniveau: de hoogste waarde van de onder a en b genoemde niveaus, bepaald overeenkomstig het Besluit bepaling referentieniveauperiode (Stcrt. 1982, 162)

a. het geluidsniveau, uitgedrukt in

dB(A), dat gemeten over een bepaalde periode, gedurende 95% van de tijd wordt overschreden, exclusief de bijdrage van de inrichting zelf;

b. het optredende equivalente geluidsniveau (LAeq), veroorzaakt door wegverkeersbronnen minus 10 dB, met dien verstande dat voor de nachtperiode van 23.00 tot 07.00 uur alleen wegverkeersbronnen in rekening mogen worden gebracht met een intensiteit van meer dan 500 motorvoertuigen gedurende die periode;

Met betrekking tot veiligheid:

CPR: Commissie Preventie van Rampen door Gevaarlijke Stoffen;

CPR 9-6: Richtlijn 9-6 van de CPR, getiteld 'Vloeibare aardolieproducten';

Buiten-opslag van K3-producten in bovengronds stalen tanks (0,2 tot 150 m³), eerste druk, uitgave 1994;

CPR 15-1: Richtlijn 15-1 van de CPR, getiteld 'Opslag van gevaarlijke stoffen in emballage; Opslag van vloeistoffen en vaste stoffen (0 tot 10 ton)', tweede druk, uitgave 1990;

CPR 5: Richtlijn 5 van de CPR, getiteld 'Vloeibare zuurstof; opslag van 0,45 tot 100 m³', eerste druk, uitgave 1983

gevaarlijke stof: een stof die of preparaat dat bij of krachtens het Besluit verpakking en aanduiding milieugevaarlijke stoffen en preparaten is ingedeeld in een categorie als bedoeld in artikel 34, tweede lid, van de Wet milieugevaarlijke stoffen;

zeer licht ontvlambare stof: stof of preparaat in vloeibare toestand met een vlampunt van minder dan 0° C en een kookpunt van 35° C of minder, alsmede gasvormige stof die of gasvormig preparaat dat bij normale temperatuur en druk aan de lucht blootgesteld, kunnen ontbranden;

licht ontvlambare: stof die of preparaat dat:

- bij normale temperatuur aan de lucht blootgesteld, zonder toevoer van energie in temperatuur kan stijgen en ten slotte ontbranden;
- in vaste toestand, door kortstondige inwerking van een ontstekingsbron, gemakkelijk kan worden ontstoken en na verwijdering van de ontstekingsbron blijft branden of gloeien;
- in vloeibare toestand een vlampunt beneden 21°C heeft;
- in gasvormige toestand, bij normale druk, met lucht ontvlambaar is;
- bij aanraking met water of vochtige

lucht, licht ontvlambaar gassen in een gevaarlijke hoeveelheid ontwikkelt;

ontvlambare stof: stof of preparaat in vloeibare toestand met een vlampunt van ten minste 21°C en ten hoogste 55°C;

brandbare vloeistof: stof in vloeibare toestand die een vlampunt heeft dat hoger ligt dan 55°C;

veiligheidsinformatieblad: een veiligheidsinformatieblad als bedoeld in artikel 2 van het Veiligheidsinformatiebladenbesluit Wet milieugevaarlijke stoffen;

brandwerendheid: het aantal minuten dat een constructie haar functie moet kunnen blijven vervullen bij verhitting; de brandwerendheid wordt bepaald volgens NEN 6069, 1e druk, oktober 1991, inclusief correctieblad, maart 1992;

Met betrekking tot lozingen:

bedrijfsriolering: voorziening voor de afvoer van bedrijfsafvalwater vanuit de inrichting naar een openbaar riool of naar een andere voorziening voor de inzameling en het transport van afvalwater;

openbaar riool: gemeentelijke voorziening voor de inzameling en het transport van afvalwater;

riolering: bedrijfsriolering of voorziening voor de inzameling en het transport van afvalwater;

Met betrekking tot de bescherming van de bodem:

verkennend onderzoek: onderzoek ter vaststelling van de kwaliteit van de bodem op een wijze als aangegeven in het protocol Bodemonderzoek milieuvergunningen en BSB, uitgave SDU uitgeverij, Den Haag 1993, dan wel in de bij ministeriële regeling aangewezen norm of normen van het Nederlands Normalisatie-instituut met betrekking tot dat onderwerp;

vloeistofdicht: bestendig tegen en lekdicht voor de te gebruiken vloeistoffen.

B. Voorschriften

Hoofdstuk 1. Algemene voorschriften

Paragraaf 1.1 Geluid en trilling

1.1.1 Geluidhinder wordt voorkomen, tenzij dit redelijkerwijs niet kan worden gevergd. Voor zover voorkomen niet mogelijk is, wordt de geluidhinder zoveel mogelijk beperkt, tenzij dit redelijkerwijs niet kan worden gevergd.

1.1.2 Het equivalente geluidsniveau (LAeq) en piekniveaus Lmax, veroorzaakt door de in de inrichting aanwezige installaties en toestellen en door de in de

inrichting verrichte werkzaamheden en activiteiten, bedragen in ieder geval op de in tabel I genoemde plaatsen en tijdstippen niet meer dan de in die tabel aangegeven waarden.

het Besluit woon- of kantoorgebouwen milieubeheer onderscheidenlijk het Besluit scholen en opleidingsinstituten milieubeheer van toepassing was, worden de waarden van het equivalente ge-

scheiden gehouden en gescheiden afgegeven.

1.3.5 De binnen de inrichting aanwezige afvalstoffen worden overigens zodanig opgeslagen dat nadelige gevolgen voor het milieu worden voorkomen, tenzij dit redelijkerwijs niet kan worden gevergd. Voor zover voorkomen niet mogelijk is, worden zij zodanig opgeslagen dat nadelige gevolgen voor het milieu zoveel mogelijk worden beperkt en overigens gescheiden afgifte mogelijk blijft, tenzij dit redelijkerwijs niet kan worden gevergd.

1.3.6 Bedrijfsafvalwater dat:

- a. bedrijfsafvalstoffen bevat, die door versnijdende of vermalende apparatuur zijn versneden of vermalen,
- b. bedrijfsafvalstoffen bevat, waarvan kan worden voorkomen dat ze in het bedrijfsafvalwater terecht komen,
- c. een gevaarlijke afvalstof is, waarvan kan worden voorkomen dat deze in de riolering terecht komt, of
- d. stankoverlast buiten de inrichting veroorzaakt, wordt niet in een riolering gebracht.

1.3.7 Bedrijfsafvalwater dat bevat:

- a. chroom- of zinkhoudende correctiemiddelen, afkomstig van het bijwerken van ofset-platen, of
- b. meer dan 1 mg/liter zilver, bepaald volgens NEN 6462, uitgave 1995, afkomstig van een fotografisch proces, wordt niet in een riolering gebracht.

1.3.8 Bedrijfsafvalwater dat grove of snel bezinkende bedrijfsafvalstoffen bevat, wordt niet in een openbaar riool gebracht.

1.3.9 Bedrijfsafvalwater dat afkomstig is:

- a. van een parkeergarage en zand bevat met een gemiddelde korrel diameter van meer dan 0,5 mm, bepaald volgens de door het Deutsches Institut für Normung e.V. uitgegeven publicatie DIN 4188, wordt niet in een openbaar riool gebracht;
 - b. van het reinigen van rubberdoeken en drukvormen van ofsetpersen, waarvan de concentratie aan minerale olie hoger is dan 200 mg/liter in enig steekmonster, bepaald volgens NEN 6675 met het daarop in 1992 uitgegeven correctieblad, wordt niet in een openbaar riool gebracht;
 - c. van een ruimte waar grafische processen plaatsvinden, en dat vrijkomt bij het reinigen van vochttrollen, wordt slechts in een openbaar riool gebracht nadat het door een filter is geleid dat deeltjes groter dan 75 micron daaruit verwijdert.
- 1.3.10 Bedrijfsafvalwater dat in een openbaar riool wordt gebracht:

Tabel I

	07.00-19.00	19.00-23.00	23.00-07.00
LAeq, op de gevel van woningen	50 dB(A)	45 dB(A)	40 dB(A)
LAeq, in in- of aanpandige woning	35 dB(A)	30 dB(A)	25 dB(A)
Piekniveau op de gevel van woningen	70 dB(A)	65 dB(A)	60 dB(A)
Piekniveau in in- of aanpandige woning	55 dB(A)	50 dB(A)	45 dB(A)

– In de periode tussen 07.00 uur en 19.00 uur zijn de piekniveaus niet van toepassing op het laden en lossen.

– Waarden binnen in- of aanpandige woningen gelden niet indien de gebruiker van deze woningen geen toestemming geeft voor het in redelijkheid uitvoeren of doen uitvoeren van geluidmetingen.

– Waarden voor woningen gelden ook voor andere geluidsgevoelige bestemmingen.

1.1.3 Bij het bepalen van de geluidsniveaus, bedoeld in voorschrift 1.1.2:

a. blijft buiten beschouwing:

- 1. het stemgeluid van personen op een onverwarmd en onoverdekt terrein dat onderdeel is van de inrichting, tenzij dit terrein kan worden aangemerkt als een binnenterrein;
- 2. geluid ten behoeve van het oproepen tot het belijden van godsdienst of levensovertuiging of het bijwonen van godsdienstige of levensbeschouwelijke bijeenkomsten en lijkplechtigheden alsmede geluid in verband met het voorbereiden of houden van deze bijeenkomsten of plechtigheden;

b. wordt voor muziekgeluid geen bedrijfsduurcorrectie toegepast.

1.1.4 Continue trillingen zijn niet voelbaar in woningen of geluidsgevoelige bestemmingen. Discontinue, intermitterende of sporadisch optredende, voelbare trillingen worden voorkomen, of, voor zover voorkomen niet mogelijk is, zoveel mogelijk beperkt, tenzij dit redelijkerwijs niet kan worden gevergd. De eerste volzin geldt niet ten aanzien van geluidsgevoelige bestemmingen of in- of aanpandige woningen indien de gebruiker van deze woningen of geluidsgevoelige bestemmingen geen toestemming geeft voor het in redelijkheid uitvoeren of doen uitvoeren van trillingmetingen.

1.1.5 In gevallen waarin op de inrichting voorschrift 8.2 of 7.2 van bijlage I van

luidsniveau op de gevel van woningen in tabel I van voorschrift 1.1.2 met 5 dB verhoogd. De eerste volzin is niet van toepassing indien lagere waarden waren vastgelegd in de milieuvergunning die gold op de datum van inwerkingtreding van een besluit als bedoeld in de eerste volzin. In dat geval gelden die lagere waarden.

Paragraaf 1.2 Energie

1.2.1 Indien het energieverbruik binnen de inrichting in enig kalenderjaar meer bedraagt dan 50.000 kWh elektriciteit of 25.000 m³ aardgas geeft degene die de inrichting drijft, op verzoek van het bevoegd gezag aan welke maatregelen of voorzieningen hij heeft getroffen of zal treffen die ertoe bijdragen dat binnen de inrichting een zodanig zuinig gebruik van energie wordt gemaakt als redelijkerwijs mogelijk is.

1.2.2 Binnen een inrichting, als bedoeld in voorschrift 1.2.1, worden die energiemaatregelen of -voorzieningen uitgevoerd, die rendabel zijn.

Paragraaf 1.3 Afvalstoffen en afvalwater

1.3.1 Het ontstaan van afvalstoffen wordt zoveel mogelijk voorkomen, tenzij dit redelijkerwijs niet kan worden gevergd.

1.3.2 Papier- en kartonafval, glasafval en groente-, fruit- en tuinafval worden per component van elkaar gescheiden, gescheiden gehouden en gescheiden afgegeven, tenzij dit redelijkerwijs niet kan worden gevergd.

1.3.3 Gevaarlijke afvalstoffen die behoren tot verschillende categorieën, worden van elkaar en van andere afvalstoffen gescheiden, gescheiden gehouden en gescheiden afgegeven, tenzij dit redelijkerwijs niet kan worden gevergd.

1.3.4 Andere dan de in voorschrift 1.3.2 of 1.3.3 genoemde afvalstoffen worden zoveel als redelijkerwijs mogelijk is per component van elkaar gescheiden, ge-

a. belemmert niet de doelmatige werking:
1° van dat riool;
2° van een door een bestuursorgaan beheerd zuiveringstechnisch werk;
3° van de apparatuur die behoort bij een zodanig openbaar riool of zuiverings-technisch werk;

b. belemmert niet de verwerking van slib, verwijderd uit een openbaar riool of een door een bestuursorgaan beheerd zuiveringstechnisch werk;

c. heeft geen of zo beperkt mogelijke nadelige gevolgen voor de kwaliteit van het oppervlaktewater.

1.3.11 Voorschrift 1.3.10 is van overeenkomstige toepassing op bedrijfsafvalwater dat wordt gebracht in een andere voorziening voor de inzameling van afvalwater en het transport daarvan.

1.3.12 Aan voorschrift 1.3.10 wordt ten aanzien van het in een openbaar riool brengen van plantaardige of dierlijke oliën of vetten in elk geval voldaan, indien:

a. het bedrijfsafvalwater, afkomstig uit een ruimte voor het vervaardigen, bewerken of verwerken van voedingsmiddelen, voor vermenging met bedrijfsafvalwater afkomstig uit andere ruimten, door een slibvangput en een vetafscheider is geleid, of

b. de concentratie aan plantaardige of dierlijke oliën of vetten in het bedrijfsafvalwater, afkomstig uit een ruimte voor het vervaardigen, bewerken of verwerken van voedingsmiddelen, voor vermenging met bedrijfsafvalwater afkomstig uit andere ruimten, niet hoger is dan 300 mg/liter in enig steekmonster, bepaald volgens NEN 6671, uitgave 1994, dan wel NEN 6672, uitgave 1994.

1.3.13 a. Een slibvangput en een vetafscheider als bedoeld in voorschrift 1.3.12, onderdeel a, voldoen aan en worden gedimensioneerd, geplaatst, gebruikt en onderhouden overeenkomstig NEN 7087, uitgave 1990 en de daarbij behorende bijlage met het daarop in 1992 uitgegeven correctieblad.

b. Ten aanzien van de toepassing van NEN 7087 als bedoeld in onderdeel a, kunnen bij ministeriële regeling voorschriften worden gegeven. Daarbij kunnen van die NEN afwijkende voorschriften worden vastgesteld.

c. Een slibvangput en een vetafscheider voldoen in elk geval aan NEN 7087, uitgave 1990 en de daarbij behorende bijlage met het daarop in 1992 uitgegeven correctieblad, en de in onderdeel b bedoelde ministeriële regeling, indien voor deze voorzieningen een

kwaliteitsverklaring is afgegeven door een door de Raad voor Accreditatie erkende certificeringsinstelling, waaruit blijkt dat de voorzieningen voldoen aan die NEN en de in onderdeel b bedoelde ministeriële regeling, en die voorzieningen zijn voorzien van een bij ministeriële regeling aangegeven merkteken.

1.3.14 Bedrijfsafvalwater afkomstig uit a. een ruimte als bedoeld in voorschrift 1.3.12, onderdeel a, dat niet is geleid door een slibvangput en een vetafscheider als bedoeld in dat voorschrift,

b. een ruimte waar grafische processen plaatsvinden,

c. een parkeergarage,

wordt, alvorens vermenging met bedrijfsafvalwater afkomstig uit andere ruimten plaatsvindt, door een doelmatige, goed toegankelijke controlevoorziening geleid.

1.3.15 In afwijking van voorschrift 1.3.14 kan worden volstaan met een doelmatige controlevoorziening op een andere plaats dan bedoeld in dat voorschrift. Voordat een controlevoorziening op een andere plaats wordt geplaatst, worden aan het bevoegd gezag gegevens verstrekt waaruit blijkt dat plaatsing van de controlevoorziening overeenkomstig voorschrift 1.3.14 niet mogelijk is.

1.3.16 Voor zover jaarlijks meer dan 700 liter gebruiksklare fixeer wordt gebruikt, wordt in-line zilverterugwinning toegepast. Alle binnen de inrichting aanwezige ontwikkelmachines zijn op de in-line zilverterugwinninginstallatie aangesloten.

1.3.17 In de vloer van een ruimte waar minerale olie wordt gebruikt, is geen schrobput aanwezig die in verbinding staat met een riolering.

1.3.18 Voor bedrijfsafvalwater afkomstig van een ontwikkelmachine of een ander fotografisch proces is een zodanige voorziening aanwezig dat op eenvoudige wijze steekmonsters kunnen worden genomen.

Paragraaf 1.4 Lucht

1.4.1 Emissies naar de lucht van stoffen of gassen waardoor nadelige gevolgen voor het milieu ontstaan of kunnen ontstaan, worden voorkomen, tenzij dit redelijkerwijs niet kan worden gevergd. Voor zover voorkomen niet mogelijk is, worden deze emissies zoveel mogelijk beperkt, tenzij dit redelijkerwijs niet kan worden gevergd.

1.4.2 Verwarmings- en stookinstallaties zijn zo afgesteld dat een optimale verbranding plaatsvindt.

1.4.3 De uit een motopslagruimte ontwijkende of de bij machinaal bewer-

ken van hout, houten of houtachtige producten mechanisch afgezogen lucht passeert een stofafscheidingsinstallatie. De stofconcentratie in de naar buiten afgevoerde gereinigde lucht bedraagt niet meer dan 10 mg/m³.

1.4.4 Dampen die vrijkomen in een ruimte waarin voedingsmiddelen worden bereid, worden afgezogen zonder dat zij zich binnen de inrichting kunnen verspreiden. De dampen die worden afgezogen bij het grillen dan wel frituren of bakken in olie of vet, worden alvorens in de buitenlucht te worden afgevoerd, geleid door een verwisselbaar of reinigbaar vetvangend filter. De afvoerleiding voor de dampen is gasdicht uitgevoerd. De afgezogen dampen:

a. worden ten minste 1 m boven de hoogste daklijn van de binnen 25 m van de uitmonding gelegen gebouwen afgevoerd, of

b. passeren voor zij naar de buitenlucht worden afgevoerd een ontgeuringsinstallatie.

Met betrekking tot de uittredende lucht van een ventilatie-systeem of luchtbehandelingsinstallatie van een ruimte waarin voedingsmiddelen worden bereid, zijn onderdeel a en b van toepassing indien van de uittredende lucht geurhinder kan worden ondervonden. De onderdelen a en b zijn niet van toepassing indien naar het oordeel van het bevoegd gezag de afvoerleiding zodanig is gesitueerd dat een afdoende verspreiding van de dampen in de buitenlucht is gewaarborgd en geurhinder wordt voorkomen.

1.4.5 Dampen of verbrandingsgassen uit een werkruimte voor het herstellen van motorvoertuigen worden zodanig afgevoerd dat buiten de inrichting geen overlast wordt veroorzaakt.

1.4.6 Bij een mechanische ventilatie in een parkeergarage, die deel uitmaakt van de inrichting, met tenminste 20 parkeerplaatsen:

a. zijn de aanzuigopeningen ten behoeve van de ventilatie aangebracht:

1° in een verkeersluwe omgeving of, indien dat niet mogelijk is, op tenminste 5 m boven het straatniveau, en

2° buiten de beïnvloeding van de uitblaasopeningen;

b. wordt de uit de parkeergarage afgezogen lucht verticaal uitgeblazen op tenminste 5 m boven het straatniveau of, indien binnen 25 m van de uitblaasopening een gebouw is gelegen met een hoogste daklijn die meer dan 5 m boven het straatniveau is gelegen, tenminste 1

m boven de hoogste daklijn van dat gebouw.

De snelheid van de uitgeblazen lucht, gemeten bij de rand van de uitblaasopening, bedraagt tenminste 10 m/s en ten hoogste 15 m/s.

1.4.7 Oppervlaktebehandelingen waarbij onvlambare, licht onvlambare of zeer licht onvlambare vloeistof/en met een nevelspuit worden opgebracht vinden plaats in een speciaal hiervoor bestemde spuitkast of spuitruimte. Een spuitruimte voldoet aan de eisen van het publicatieblad P139 'verfverwerkingsruimten'. Hinder door de afvoer van dampen van de spuitkast of spuitruimte wordt voorkomen, tenzij dit redelijkerwijs niet kan worden gevergd. Voor zover voorkomen niet mogelijk is, wordt deze hinder zoveel mogelijk beperkt, tenzij dit redelijkerwijs niet kan worden gevergd.

Paragraaf 1.5 Verlichting

1.5.1 Hinder door verlichting, met inbegrip van terreinverlichting en reclameverlichting, wordt voorkomen, tenzij dit redelijkerwijs niet kan worden gevergd. Voor zover voorkomen niet mogelijk is, wordt deze hinder zoveel mogelijk beperkt, tenzij dit redelijkerwijs niet kan worden gevergd.

Paragraaf 1.6 Veiligheid

1.6.1 In ruimten waar stofontplooiingsgevaar bestaat, of zeer licht onvlambare, licht onvlambare of onvlambare stoffen worden opgeslagen of gebruikt, is roken en open vuur verboden. Het verbod is duidelijk zichtbaar aangegeven door middel van tekst of een symbool.

1.6.2 Gasflessen zijn:

- a. goedgekeurd door het Stoomwezen B.V. of een ten minste gelijkwaardige instelling, dan wel door een door een dergelijke instelling erkende deskundige; deze goedkeuring blijkt uit de op de gasfles ingeponste datum;
- b. zodanig opgesteld dat zij niet kunnen omvallen, steeds gemakkelijk bereikbaar zijn en niet in de onmiddellijke nabijheid van brandgevaarlijke stoffen staan;
- c. voor zover zij een brandbare inhoud hebben, zodanig opgeslagen dat zij zijn afgescheiden van flessen met zuurstof door middel van een ten minste 60 minuten brandwerende scheidingswand, dan wel door middel van het aanhouden van een afstand van ten minste drie meter tussen de verschillende gasflessen en zuurstofessen;
- d. voor zover zij een gezamenlijke brandbare of brandbevorderende inhoud van meer dan 115 liter hebben, opge-

slagen buiten een voor het publiek toegankelijke ruimte;

e. voor zover zij een individuele inhoud hebben die groter is dan 10 liter, opgeslagen in een buitenopslag dan wel een binnenopslag overeenkomstig hoofdstuk 4 van de concept-publicatie CP 16-3 van de Arbeidsinspectie, eerste druk 1989, getiteld 'Laboratoria, samengeperste, opgeloste of tot vloeistof verdichte gasen'; de opslag is niet voor het publiek toegankelijk.

1.6.3 Afsluiters in vaste gasleidingen zijn goed bereikbaar en aangebracht:

- a. direct voor of na binnenkomst van de leiding in een gebouw;
- b. aan het einde van elke aftakking van een vaste leiding naar een gebruikstoestel, en
- c. in de leidingen op plaatsen waar de leiding geheel of gedeeltelijk kan worden gespoeld met een inert gas.

1.6.4 Accu's zijn tijdens het laden opgesteld in een goed geventileerde ruimte. Noodstroomaggregaten zijn tijdens gebruik opgesteld in een goed geventileerde ruimte.

1.6.5 Een ruimte waarin explosieve dampen kunnen ontstaan, is voldoende geventileerd. De verwarming in deze ruimten is indirect, of voldoet aan de eisen van het publicatieblad P-163 'Garageverwarming'.

1.6.6 Een werkkuil is mechanisch geventileerd.

De verlichting en apparatuur in de werkkuil:

- a. zijn zodanig uitgevoerd dat geen gevaar voor explosie bestaat en
- b. kunnen slechts in werking worden gesteld indien de ventilatie in werking is.

1.6.7 Buiten een stookruimte, waarin verwarmingsinstallaties zijn opgesteld met een individueel vermogen van meer dan 130 kW, is een goed bereikbare brandschakelaar aanwezig en een afsluiter waarmee de brandstoftoevoer kan worden afgesloten. Nabij de stookruimte is de plaats van de brandschakelaar en de afsluiter duidelijk aangegeven. Bij de afsluiter is duidelijk het doel en de wijze van sluiten aangegeven.

1.6.8 Het verwisselen van een LPG-wisselreservoir van een intern transportmiddel of transport hulpmiddel geschiedt uitsluitend in de buitenlucht.

1.6.9 Een frituurtoestel is thermisch zodanig beveiligd dat de temperatuur van het bakmedium niet boven 200°C kan oplopen. Nabij een frituurtoestel is voor iedere frituurbak een passend metalen deksel aanwezig waarmee de bakken in geval van brand worden afgedekt.

1.6.10 Indien een zwembad aanwezig is, wordt:

- a. natriumhypochloriet, zoutzuur en zwavelzuur opgeslagen overeenkomstig CPR 15-1;
 - b. de ruimte waar een elektrolyse-apparaat is opgesteld, zodanig geventileerd dat de waterstofconcentratie lager is dan de onderste explosiegrens van waterstof.
- 1.6.11 De opslag in bovengrondse tanks van zuurstof voldoet aan de richtlijn CPR 5.
- 1.6.12 Teneinde een begin van brand doeltreffend te kunnen bestrijden, zijn binnen de inrichting voldoende draagbare brandblusapparaten aanwezig.

Paragraaf 1.7 Waterbesparing

1.7.1 Indien het waterverbruik binnen de inrichting in enig kalenderjaar meer bedraagt dan 5000 m³ per jaar geeft degene die de inrichting drijft, op verzoek van het bevoegd gezag aan welke maatregelen of voorzieningen hij heeft getroffen of zal treffen die ertoe bijdragen dat binnen de inrichting een zodanig zuinig gebruik van water wordt gemaakt als redelijkerwijs mogelijk is.

1.7.2 Binnen een inrichting, als bedoeld in voorschrift 1.7.1, worden die waterbesparingsmaatregelen of -voorzieningen uitgevoerd, die rendabel zijn.

Hoofdstuk 2. Bijzondere voorschriften met betrekking tot activiteiten die in de inrichting worden verricht

Paragraaf 2.1 Opslag, overslag, bewerking of verwerking van gevaarlijke stoffen

2.1.1 De opslag of overslag, bewerking of verwerking van gevaarlijke stoffen geschiedt op een zodanige wijze dat nadelige gevolgen voor het milieu worden voorkomen, tenzij dit redelijkerwijs niet kan worden gevergd. Voor zover voorkomen van deze gevolgen niet mogelijk is, worden zij zoveel mogelijk beperkt, tenzij dit redelijkerwijs niet kan worden gevergd.

2.1.2 De opslag, overslag, bewerking of verwerking van gevaarlijke stoffen geschiedt overeenkomstig de aanwijzingen, waarschuwingen of gegevens op de verpakking of het bij de desbetreffende stoffen behorende veiligheidsinformatieblad.

- 2.1.3 Met betrekking tot gevaarlijke stoffen wordt voldaan aan het volgende:
 - a. bewerking of verwerking van gevaarlijke stoffen in vaste of pasteuze toestand vindt plaats boven een vloeistofdichte vloer;
 - b. bewerking of verwerking van ge-

vaarlijke stoffen in vloeibare of gelatineachtige toestand vindt plaats boven een vloeistofdichte lekbak;

c. opslag of overslag vindt plaats boven een vloeistofdichte vloer of vloeistofdichte lekbak. Indien boven de lekbak zeer licht ontvlambare, licht ontvlambare of ontvlambare vloeistoffen worden opgeslagen, moet de lekbak 100% van deze vloeistoffen kunnen opvangen. Indien boven de lekbak andere gevaarlijke vloeistoffen worden opgeslagen, is de inhoud van de bak ten minste gelijk aan de inhoud van het grootste opgeslagen vat, vermeerderd met 10% van de inhoud van de overige emballage. Er is een voorziening aanwezig, waardoor de lekbak permanent tegen inrengen is beschermd.

2.1.4 Gevaarlijke stoffen worden opgeslagen in verpakkingsmaterialen, houders of insluitsystemen die naar hun aard en functie geschikt zijn voor de opslag van de desbetreffende stoffen. Als behalve de werkvoorraden in een ruimte meer dan 25 kg of liter gevaarlijke stoffen worden opgeslagen, vindt de opslag plaats in een of meer speciaal hiervoor bestemde ruimten. De constructie van de opslagruimte en de wijze van opslag in die ruimte voldoen aan de richtlijn CPR 15-1. Logen en zuren dienen gescheiden bewaard te worden. In de inrichting wordt in totaal ten hoogste $10 \cdot 10^3$ kg gevaarlijke stoffen opgeslagen.

2.1.5 Voor de toepassing van voorschrift 2.1.4 blijven buiten beschouwing verfpakketten in metalen blikken tot een gezamenlijke hoeveelheid van 8000 liter en waterverdundbare verven.

2.1.6 De opslag in bovengrondse tanks van brandbare vloeistoffen of verfpakketten, waarvan het vlampunt is gelegen op of boven de 55°C , voldoet aan de richtlijn CPR 9-6, indien deze tank na de datum van inwerkingtreding van dit besluit is aangebracht.

Hoofdstuk 3. Bijzondere voorschriften met betrekking tot de bedrijfsvoering van de inrichting

Paragraaf 3.1 Onderhoud en schoonmaak

3.1.1 De inrichting is ordelijk en wordt regelmatig schoongemaakt. Insekten, knaagdieren en ander ongedierte worden zo vaak als nodig is, verwijderd en bestreden.

3.1.2 Gemorste gevaarlijke stoffen, olie en afgewerkte olie worden direct opgeruimd.

3.1.3 De binnen de inrichting vrijkomende afvalstoffen worden regelmatig

afgevoerd. Het zwerfafval dat aanwezig is in de onmiddellijke nabijheid van de inrichting, wordt ingezameld en afgevoerd.

Paragraaf 3.2 Controle van installaties en voorzieningen

3.2.1 Een stook- of verwarmingsinstallatie en een verbrandingsgasafvoersysteem worden ten minste een maal per jaar beoordeeld op noodzakelijke afstelling, onderhoud en reparaties. Zij worden ten minste eenmaal per jaar gereinigd.

3.2.2 Brandblusmiddelen worden jaarlijks gecontroleerd door een instantie die is erkend op basis van de Regeling voor de erkenning van onderhoudsbedrijven kleine blusmiddelen of een ten minste gelijkwaardige instelling.

3.2.3 Een olie- of vetafscheider waardoor bedrijfsafvalwater wordt geleid:

- a. werkt doelmatig,
- b. is te allen tijde voor controle bereikbaar, en
- c. wordt zo vaak als voor een goede werking noodzakelijk is, gereinigd.

3.2.4 Voorschrift 3.2.3 is van overeenkomstige toepassing op een slibvangput waardoor bedrijfsafvalwater wordt geleid.

3.2.5 Van het ledigen en reinigen van olie- of vetafscidders en een slibvangputten waardoor bedrijfsafvalwater wordt geleid, wordt een logboek bijgehouden.

3.2.6 Van een afzuiginstallatie als bedoeld in voorschrift 1.4.4, wordt:

- a. een vetvangend filter zo vaak als voor een goede werking nodig is, vervangen of schoongemaakt;
- b. een ontgeuringsinstallatie zo vaak als voor een goede werking nodig is, vervangen of geregenereerd.

3.2.7 Emballage voor gevaarlijke stoffen, olie of afgewerkte olie wordt regelmatig gecontroleerd op lekkages. Een vloer, waarvan is bepaald dat deze vloeistofdicht moet zijn, wordt regelmatig visueel op vloeistofdichtheid geïnspecteerd.

3.2.8 Indien tot de inrichting een opslagplaats behoort voor gevaarlijke stoffen, olie of afgewerkte olie, stelt degene die de inrichting drijft op, waarin ten minste wordt aangegeven wanneer en op welke wijze de opslagplaats wordt gecontroleerd op lekkages.

3.2.9 Indien bij de werkzaamheden in praktijklokalen of werkplaatsen specifiek bedrijfsafvalwater vrij kan komen, stelt degene die de inrichting drijft gedragsvoorschriften op die zijn gericht op het voorkomen van nadelige gevolgen

voor het milieu en een doelmatige afvoer van het bedrijfsafvalwater. Daarbij wordt in ieder geval aangegeven hoe het afvalwater kan worden bemonsterd.

3.2.10 De gedragsvoorschriften zijn binnen een inrichting zodanig aanwezig dat een ieder daarvan op een eenvoudige wijze kennis kan nemen.

Paragraaf 3.3 Bewaren van documenten

3.3.1 Voor zover zij voor de inrichting zijn afgegeven, zijn de onderstaande documenten, of een kopie daarvan, gedurende vijf jaar na dagtekening binnen de inrichting aanwezig, of, binnen een termijn die wordt gesteld door degene die toeziet op de naleving van dit besluit voor deze beschikbaar:

- a. de resultaten van geluidmetingen en het op basis van de voorschriften 4.3.1 en 4.5.1 verrichte onderzoek naar de mogelijkheden tot beperking van het ontstaan van afvalstoffen respectievelijk hinder van licht;
- b. onderhoudscontracten met betrekking tot in de inrichting aanwezige installaties;
- c. certificaten of bewijzen van:
 - 1° de installatie van tanks, filters en andere voorzieningen;
 - 2° onderhoud of keuringen van ten behoeve van de inrichting aanwezige voorzieningen en installaties;
- d. jaarlijkse overzichten van nutsbedrijven van het verbruik van gas, water en electriciteit;
- e. de veiligheidsinformatiebladen die behoren bij de in de inrichting aanwezige gevaarlijke stoffen;
- f. afgiftebewijzen van bedrijfsafvalstoffen en gevaarlijke afvalstoffen;
- g. een uittreksel van de inschrijving in het handelsregister.

Paragraaf 3.4 Overige bedrijfsvoering

3.4.1 Degene die de inrichting drijft, treft zodanige maatregelen en voorzieningen dat hinder, veroorzaakt door komende en vertrekkende gebruikers van de inrichting, wordt voorkomen dan wel, voor zover dit niet mogelijk is, zoveel mogelijk wordt beperkt, tenzij dit redelijkerwijs niet kan worden gevergd.

3.4.2 De in voorschrift 3.4.1 bedoelde voorzieningen en maatregelen kunnen betrekking hebben op:

- 1° het houden van toezicht in de directe omgeving van de inrichting;
- 2° het gebruik van aanwezige toe-, in- of uitgangen;
- 3° het gebruik van tot de inrichting behorende parkeervoorzieningen,

waaronder stalling van fietsen of bromfietsen.

Paragraaf 3.5 Overige maatregelen en voorzieningen

3.5.1 Degene die de inrichting drijft, treft de nodige maatregelen en voorzieningen teneinde de nadelige gevolgen voor het milieu die de inrichting kan veroorzaken te voorkomen, tenzij dit redelijkerwijs niet kan worden gevegd. Voor zover het voorkomen van deze gevolgen niet mogelijk is, worden zij zoveel mogelijk beperkt en ongedaan gemaakt, tenzij dit redelijkerwijs niet kan worden gevegd.

3.5.2 Voorschrift 3.5.1 is van toepassing voor zover de overige voorschriften van dit besluit niet van toepassing zijn.

Hoofdstuk 4. Nadere eisen

Paragraaf 4.1 Geluid en trilling

4.1.1 In gevallen waarin de in voorschrift 1.1.2 opgenomen waarden voor equivalente geluidsniveaus en piekniveaus naar het oordeel van het bevoegd gezag te hoog of te laag zijn om te voldoen aan voorschrift 1.1.1, kan het bevoegd gezag voor een inrichting bij nadere eisen waarden vaststellen die lager of hoger zijn dan de in voorschrift 1.1.2 opgenomen waarden. Voor inrichtingen die voor de datum van inwerkingtreding van dit besluit zijn opgericht mag de waarde voor het equivalente geluidsniveau niet lager zijn dan 40 dB(A).

4.1.2 Het bevoegd gezag kan slechts hogere waarden vaststellen als bedoeld in voorschrift 4.1.1 indien binnen woningen die zijn gelegen binnen de akoestische invloedssfeer van de inrichting, een etmaalwaarde van 35 dB(A) wordt gewaarborgd. De in de eerste volzin bedoelde etmaalwaarde geldt niet indien de gebruiker van deze woningen geen toestemming geeft voor het in redelijkheid uitvoeren of doen uitvoeren van geluidmetingen.

4.1.3 Indien binnen een afstand van 50 meter van de inrichting geen woningen zijn gelegen, kan het bevoegd gezag bij nadere eisen vaststellen op welke plaats de in voorschrift 1.1.2 of 4.1.1 opgenomen waarden voor een inrichting gelden.

4.1.4 Het bevoegd gezag kan nadere eisen stellen met betrekking tot de voorzieningen die binnen de inrichting moeten worden aangebracht en gedragsregels die in acht moeten worden genomen teneinde aan de voorschriften 1.1.2, 3.4.1, 4.1.1 of 4.1.3 te voldoen.

4.1.5 Het bevoegd gezag kan bij nadere

eisen voor discontinue, intermitterende of sporadisch optredende trillingen als bedoeld in voorschrift 1.1.4, een trillingnorm voorschrijven overeenkomstig de streefwaarden die zijn gedefinieerd in de Richtlijn 2 'Hinder voor personen in gebouwen door trillingen' van de Stichting Bouwresearch, Rotterdam, uitgave 1993.

Paragraaf 4.2 Energie

4.2.1 Het bevoegd gezag kan nadere eisen stellen met betrekking tot de te treffen rendabele maatregelen of voorzieningen, bedoeld in voorschrift 1.2.2.

4.2.2 Een nadere eis als bedoeld in voorschrift 4.2.1, kan niet de verplichting inhouden tot het treffen van maatregelen of voorzieningen tot beperking van het energiegebruik die een terugverdientijd hebben van meer dan vijf jaar voor gebouwen en faciliteiten, en meer dan drie jaar voor processen.

Paragraaf 4.3 Afvalsterven en afvalwater

4.3.1 Het bevoegd gezag kan nadere eisen stellen met betrekking tot:

a. het doen van onderzoek naar de mogelijkheden tot het treffen van maatregelen of voorzieningen ten behoeve van het voorkomen of het beperken van het ontstaan van afvalsterven binnen de inrichting, en

b. de ten behoeve van het voorkomen of het beperken van het ontstaan van afvalsterven binnen de inrichting te treffen maatregelen of voorzieningen.

Een onderzoek als bedoeld onder a kan niet vaker dan een maal in de vijf jaar worden voorgeschreven, tenzij de omstandigheden in de inrichting naar het oordeel van het bevoegd gezag zodanig zijn gewijzigd dat dit ter uitvoering van voorschrift 1.3.1 noodzakelijk is.

4.3.2 Het bevoegd gezag kan nadere eisen stellen met betrekking tot de samenstelling, eigenschappen of hoeveelheid van bedrijfsafvalwater dat in een openbaar riool als bedoeld in voorschrift 1.3.10, of in een andere voorziening voor de inzameling en het transport van afvalwater als bedoeld in voorschrift 1.3.11, wordt gebracht.

4.3.3 Het bevoegd gezag kan nadere eisen stellen met betrekking tot de plaats van een controlevoorziening als bedoeld in voorschrift 1.3.15.

Paragraaf 4.4 Lucht

4.4.1 Het bevoegd gezag kan nadere eisen stellen met betrekking tot:

a. de aanwezigheid, de uitvoering en het

onderhoud van een ontgeuringsinstallatie als bedoeld in voorschrift 1.4.4, en

b. de situering van de uitmonding van de afvoerleidingen bedoeld in voorschrift 1.4.3, 1.4.4, 1.4.5, 1.4.6 en 1.4.7.

4.4.2 Het bevoegd gezag kan bij nadere eisen maatregelen voorschrijven ter beperking van de emissie van benzeen uit een parkeergarage.

Paragraaf 4.5 Verlichting

4.5.1 Het bevoegd gezag kan nadere eisen stellen met betrekking tot:

a. het doen van onderzoek naar de mogelijkheden tot het treffen van maatregelen of voorzieningen ten behoeve van het voorkomen of het beperken van hinder door de verlichting, en

b. de ten behoeve van het voorkomen of het beperken van hinder door de verlichting te treffen maatregelen of voorzieningen.

Een onderzoek als bedoeld in onderdeel a kan niet vaker dan een maal in de vijf jaar worden voorgeschreven, tenzij de omstandigheden in de inrichting naar het oordeel van het bevoegd gezag zodanig zijn gewijzigd dat dit ter uitvoering van voorschrift 1.5.1 noodzakelijk is.

Paragraaf 4.6 Waterbesparing

4.6.1 Het bevoegd gezag kan met betrekking tot de rendabele maatregelen of voorzieningen, bedoeld in voorschrift 1.7.2, nadere eisen stellen.

4.6.2 Een nadere eis, als bedoeld in voorschrift 4.6.1, kan niet betreffen de verplichting tot het treffen van maatregelen of voorzieningen tot beperking van het waterverbruik die een terugverdientijd hebben van meer dan vijf jaar.

Paragraaf 4.7 Bodemonderzoek

4.7.1 Het bevoegd gezag kan, als dat bijzonder is aangewezen in het belang van de bescherming van het milieu, nadere eisen stellen met betrekking tot:

a. het doen van een verkennend onderzoek naar de stoffen die door de werkzaamheden van de inrichting ter plaatse een bedreiging van de bodemkwaliteit vormen:

1° vóór de inrichting in werking is, of

2° binnen acht weken na de beëindiging van de activiteiten in de inrichting;

b. het rapporteren van de resultaten van de onder a genoemde onderzoeken.